

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΙ
ΜΕΤΑ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ"

·Εν Κωνσταντινουπόλει ἐτησίᾳ. φθ. χρ. 46
·Εν ταῖς Ἐπαρχίαις . . . . . Μιστ. 16
·Εν Ἑλλάδι, Αἰγύπτῳ καὶ Ἐν-
·ροπῇ . . . . . φθ. χρ. 70
·Εν Ρωσίᾳ . . . . . Ρούβλ. 25
Ἐξάμηνος τὰ ἡμίση.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΙ
ΑΝΕΥ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ"

·Εν Κωνσταντινουπόλει ἐτησίᾳ. φθ. χρ. 4
·Εν ταῖς Ἐπαρχίαις " Διφτ. 1
·Ἐκὼς τῆς Τουρκίας " φθ. χρ. 25
Αἱ συνδρομαὶ ἐτήσιαι.
Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται ἡμισίον Λύο (2).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις.—(Ἐρνέστου Κουρτίου) Ἡ Ἑλλη-
νικὴ Ἱστορία (Μεταφραζομένη ὑπὸ Μ. Ε. Μιχαλοπούλου).—Ἡ
ιατρικὴ παρὰ Σοφοκλεῖ (ὑπὸ Κλεοβούλου Κοκκολάτου).—Ἀρ-
χαιολογικὰ (Ἐπιγραφικὸν λείψανον ἐν Μαγνησίᾳ τῆ Θετταλικῆ
ὑπὸ Ν. Ι. Γιαννοπούλου).—Ἰωσήφ· Ἐρνέστος Ρενάν (ὑπὸ Ο. Α.).
—Γενικαὶ σημειώσεις.—Ποικίλα.—Τὸ ἐν Λονδίῳ διεθνὲς συνέ-
δριον τῶν Ἀδιανολόγων.—Ἐπιστημονικὰ (Περὶ τῶν μυιῶν ὑπὸ
Γ. Ι. Βλαδίκα ἱατροῦ).—Κοινωνικὴ μελέτη (Ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ
κατὰ τὸν Λέοντα Τολστόν).—Ὁ Θεὸς (Μῦθος εὐσεβῆς ὑπὸ L.
BRETHOUS-LAFARGUE).—Τρία ἄρθρα (ποίησις ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Κ.
Α. Π.).—Κορώνα ἢ γράμματα, (τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Τὰ συνταγματικῶς κυβερνώμενα κράτη ἄρχονται
βαθυπῶν τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ κοινοβουλευτικοῦ βίου διὰ
τῆς συγκλήσεως τῶν ἐθνικῶν ἀντιπροσωπειῶν, ἐν αἷς
σπουδαῖαι καὶ μακροὶ συνάπτονται συζητήσεις περὶ τῶν
εἰς τὰ οἰκεία κράτη ἀφορῶντων. Τὴν ἔναρξιν ἐποίησατο
πρώτη ἡ τῶν Ἀψβούργων μοναρχία, ἥτις παραβαί-
νουσα τὸν τέως κρατοῦντα κανόνα, ἐπετάχυνε τὴν
σύννοδον τῶν αὐστρουγγρικῶν ἀντιπροσωπειῶν, συνελ-
θουσῶν τῷ σαββάτῳ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος καὶ
ἔχουσῶν πρὸ αὐτῶν εὐρὺ στάδιον ἐνεργείας τὸ μὲν
ἕνεκα τῆς παρατεινομένης γενικῆς ἀορίστου καταστά-
σεως τὸ δ' ἕνεκα τῆς πολιτικῆς τῆς συμμαχου Γερμανίας.
Καὶ ὄντως παρὰ τὰς ἐπανειλνιμμένας διακρούξεις τῶν
τὰ πρῶτα φερόντων ἐν τῇ πολιτικῇ, καθ' ἃς τὴν γενικὴν
τῆς Εὐρώπης ἡσυχίαν οὐδεὶς ἀπειλεῖ κίνδυνος, ἄτε
τῶν μεγάλων δυνάμεων μέγα μὲν διαβλεπουσῶν συμ-
φῆρον ἐν τῇ διατηρήσει τῆς εἰρήνης, πολλοὺς δὲ τοὺς
κινδύνους ἐν τῇ διαταράξει αὐτῆς, οὐκ ὀλίγα τῶν δια-
δραματιζομένων γεγονότων προκαλοῦσι τὴν δυσπιστίαν
καὶ εἰς ὑπονοίας ἐμβάλλουσι τοὺς κοινούς τῶν ἀνθρώ-
πων μὴ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῶν καθησυχητικῶν καὶ εἰ-
ρηνικῶν διαβεβαιώσεων ἐνυπολανθάνη ἡ τάσις τοῦ συγ-
καλύψαι τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων κατάστασιν καὶ
τοῦ διεξαγαγεῖν ἀνευ πατάγου καὶ θορύβου τὰς ἀναγ-
καίας κρινόμενας πολεμικὰς παρασκευὰς· οὐ μόνον ἡ πε-
πολιτισμένη Δύσις εἰς δύο μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ διαιρεῖ-
ται στρατόπεδα, ἀντιμέτωπα ἀλλήλοις καὶ ἐπιζητοῦντα

εὐθετον ὥραν ὅπως ἄρξωνται χειρῶν ἀδίκων, ἀλλὰ καὶ
δεινῶς ὑποσκάπτονται τὰ θεμέλια τοῦ νῦν πολιτικοῦ
αὐτῆς καθεστώτος διὰ τῆς συνδαυλίσεως τοῦ ἀμοιβαίου
μίσους τῶν λαῶν καὶ τῆς ἀναξέσεως ἀρχαίων πληγῶν,
δυναμένων νὰ τροπῶσι τὴν περίοδον τῆς γαγγραίνης
καὶ νὰ ἐπιβάλωσιν οὕτω τὴν ἀφαιμαξίν, ἥς δεινὰ καὶ
ὀλέθρια πολλάκις τὰ ἀποτελέσματα ἀποβαίνουσιν. Ἀπλῆ
αἴφνης ὑπόμνησις καθυστερούσης ὀφειλῆς δυνάμει τῶν
νεωτέρων περὶ πολέμου θεσμίῶν ἢ καὶ ἀπλῆ ὑποδοχὴ
σημαινόντων προσώπων σπουδαιότατον περιβάλλονται
διπλωματικὸν χαρακτῆρα καὶ οἱ τὴν περιφρούρησιν τοῦ
συμβολαίου τῆς 1]13 ἰουλίου ἐπιζητοῦντες, ἄτε ἀποτε-
λοῦντος τὴν βάσιν τῆς νεωτέρας τῶν πραγμάτων κατα-
στάσεως ἐν Ἀνατολῇ καὶ μόνου δυναμένου νὰ περι-
σώσῃ ταύτην ἀπὸ δεινῶν περιπλοκῶν, ἀποβαίνουσιν ὁ
σκοπὸς ἀτασθάλων λοιδοριῶν καὶ φληναφημάτων, ἅπερ,
διὰ τοῦ τύπου ἐκτοξευόμενα, τὴν μὴνιν καὶ τὴν ἀγα-
νάκτησιν προκαλοῦσι τῶν ὑβριζομένων καὶ κατ' ἀνάγκην
ἐξωθοῦσιν αὐτοὺς εἰς ἀντεγκλήσεις καὶ ἀντίποινα.

Οἱ χειρῶν ἀδίκων ἀρχόμενοι ἐπιλαμβάνονται καὶ τοῦ
ἐλαχίστου ἐτι γεγονότος ὅπως ὑποτιμῶσιν τὴν ἀξίαν
τῶν προσβαλλομένων καὶ παραστήσωσιν ὅτι αὐτοὶ ἀνάγκην
ἔχουσι τῆς βελτιώσεως τῶν ἐσωτερικῶν πραγμάτων
καὶ οὐχὶ οἱ κατακρινόμενοι ἐπὶ ἀθετήσει τῶν διεθνῶν
συμβολαίων, ἐπὶ καταπατήσει τῶν ἡγγυημένων τοῖς
λοιποῖσι συνοικοῖς λαοῖς δικαίων. Ἐν τῇ τῶν ὀφθαλμῶν
πρωῶσι οἰπροσβάλλοντες ἀδυνατοῦσι νὰ ἐξακριβώσωσιν
ὅτι ἐν τῇ ἐκτροχιάσει συνήθους σιδηροδρομικῆς ἀμαξο-
στοιχίας ἢ διαρπαγῆς ταχυδρομείου οὐδὲν ὑπάρχει τὸ
ἐπίφοβον σημεῖον καὶ ν' ἀνομολογήσωσιν ὅτι τὰ τοιαῦτα
συνήθη τυγχάνουσι γεγονότα ἐν τε Ρωσίᾳ καὶ ἐν ἅπασιν
σχεδὸν τοῖς εὐρωπαϊκοῖς κράτεσι καὶ ἥκιστα ἐπομένως
ἀποτελοῦσι τὸ μέτρον, δι' οὗ δύναται νὰ σταθμισθῇ ἡ
ἐσωτερικὴ τῶν πραγμάτων κατάστασις ἐν οἰαδότηνι
χώρῳ. Μὴ ἀρά γε ἡ Αὐστρουγγαρία, ὅπου κυρίως ὑπάρ-
χει ἡ ἐστία τῶν κατὰ τῆς μεγάλης τοῦ Βορρᾶ δυνάμεως
ἐκτοξευομένων εἰδεχθῶν κατηγοριῶν καὶ συκοφαντιῶν,
ἀπληλαγμένη ὄλωσ εὐρηται τοιοούτων κινδύνων; Μὴ ἡ
Βουκοβίνη, ὅπου τῆλικαῦται ἀνεκαλίφθῃσαν τελωνειακαὶ
καταχρήσεις, προκαλοῦσαι τὴν φρίκην ἀπάσης τῆς Εὐ-
ρώπης διὰ τὸ ἐντεχνον τῆς ἐξυφάνθεισης οὕτως εἰπεῖν
συνωμοσίας πρὸς ὑπεξαιρέσιν τοῦ δημοσίου χρήμα-
τος, εἰς ἑτέραν ἀνίκει χώραν, ἢ μὴ ἡ Κερέτσκη, ὅπου
δεινὰ διεδραματίσθησαν κατὰ τῶν ἀτυχῶν Ἰσραηλι-
τῶν σκηναί, ὑπάγεται εἰς ἑτέραν ἢ εἰς τὴν ὑπὸ σκῆ-

προν τοῦ Καισαροβασιλέως διατελοῦσαν ἐπικράτειαν ; Ἄλλ' οὕτω συμφέρει τοῖς ἐπιδιώκουσι παντὶ σθένει νὰ παραστήσωσι τὰ μὲν ἐν τῇ ρωσικῇ αὐτοκρατορίᾳ ὡς ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, τὰ δὲ τῶν μαμμοθρέπτων αὐτῶν ὡς ἐν τῷ κρατίστῳ τῶν δυνατῶν κόσμῳ, νὰ παραπλανήσωσι τοὺς ὑπὲρ τῆς βερολιναίου συνθήκης τὴν φωνὴν αἰρόντας καὶ ν' ἀποκοιμήσωσι τὴν ἐκ τοῦ ληθάργου μόλις ἀνανήφουσαν Εὐρώπην. Συνέπεια δὲ τῆς πολιτικῆς ταύτης εἶναι ἡ ἐπὶ μᾶλλον δεινῶσις τῶν αὐστρορωσικῶν σχέσεων, ἡ μεγάλως βαρύνουσα ἐπὶ τῆς γενικῆς ἐν Εὐρώπῃ καταστάσεως καὶ δικαίως εἰς φόβους ἐμβάλλουσα τὴν κοινὴν ἐν τῇ Δύσει γνώμην ἢ ἡ ὑπέκκλισις τοῦ ἀμοιβαίου μίσους ἐπιταχίνῃ τὴν ἐκδίλωσιν τῆς ἀπὸ μακροῦ χρόνου συνδαυλιζομένης ἔχθρας, ἥς τὴν κυρίαν ἀφορμὴν παρέσχεν ἡ κυβέρνησις τῆς μοναρχίας διὰ τῆς δεινῆς τῷ ὄντι καταπολεμησέως τῆς Ρωσίας παρὰ τὴν ὀφειλομένην ταύτῃ εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ ἐν Βιλάγφ ἐξασφαλισθείσῃ ὑπάρξει τοῦ κράτους τῶν Ἀψβούργων διὰ τῆς ταχειᾶς ἐπικουρίας τῶν ρώσων στρατιωτῶν. Ἐὰν εἰς ταῦτα προστεθῶσιν αἱ μετὰ ζέσεως διεξαγόμεναι πολεμικαὶ παρασκευαί, ὧν τὸ κρίσιμον ἐξαίρων ὁ ἰταλικὸς τύπος ἰδίᾳ καὶ ὁ εὐρωπαϊκὸς ἐν γένει πειράται νὰ περιβάλλῃ τὴν αὔριον προσδοκωμένην συνέντευξιν τῶν δύο συμμάχων αὐτοκρατόρων διὰ σπουδαιότητος πολιτικοῦ χαρακτῆρος, ἐνυπάρχοντος ἐν τῇ συσκέψει τῶν ἀρμοδίων ὑπουργῶν τῶν ΑΛ. ΜΜ. περὶ τῶν εἰσακτέων εἰς τὸν στρατὸν μεταρρυθμίσεων, ἐὰν παρατηρηθῇ ὅτι ἡ εἰρημένη συνέντευξις ἀποβλέπει εἰς τὸ ἐνίσχυσαι τὴν χαλαρωθεῖσαν πῶς συμμαχίαν καὶ ὅτι ἡ ἐνίσχυσις αὕτη τὸ ἀνάθεμα προκαλεῖ τῶν φίλων τῆς εἰρήνης, καθορώντων ἐν τῷ τριπλῷ συνδέσμῳ διπνεκὴ ἀπειλὴν κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἐὰν τὰ ἐν τῷ πολιτικῷ σταδίῳ ἐπισυμβαίνοντα συνδυασθῶσι μετὰ τῶν ἐν τῷ κοινωνικῷ, ὧν τὰ κυριώτερα τυγχάνουσι ἡ ἐν Γλασκῶβη καὶ Μασσαλία διαμαρτυρία τῆς ἐργασίας καὶ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῆς ἐναντίον τοῦ κεφαλαίου καὶ τῶν ἐργοστασιαρχῶν, πρόδηλον καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀμβλυωποῦσιν ἀποβαίνει ὅτι ὑπὸ τὴν φαινομενικὴν ἐν Εὐρώπῃ εἰρηλικὴν κατάστασιν ἐνυπολανθάνει δεινὸς κίνδυνος, οὗ ἡ ἐπίσκηψις ἐπελεύσεται θάπτον ἢ βράδιον ἀναλόγως τῶν διαθέσεων τῶν κυριωτέρων ἐν τοῖς πράγμασιν ἰθυνόντων ἢ ἀναλόγως τῆς ἀντοχῆς τῶν κρατῶν εἰς τὸν δεινῶς ἐπὶ τοῦ τραχύλου αὐτῶν ἐπικαθήμενον ἐφιάλτην τῆς χρεωκοπίας καὶ τῆς παντελοῦς οἰκονομικῆς ἐξαντλήσεως.

Ἦδη ἐν πᾶσι σχεδὸν τοῖς κράτεσι φοβερὰ ἀκούεται κατακραυγὴ κατὰ τῶν πολεμικῶν παρασκευῶν καὶ ἐπιμόνως ζητεῖται ἡ ἀναστολὴ αὐτῶν πρὸς ἀνακούφιον ἀπὸ τῶν ἐπαχθῶν φόρων, τῶν ἐπιβληθέντων οὐχὶ πρὸς ἐξέυρεσιν νέων μέσων προόδου καὶ πολιτισμοῦ ἀλλὰ πρὸς διεθνῆ ἀλληλοκτονίαν, ἥς τὰ πρῶτα συμπτώματα ἀνευρίσκουσιν οἱ ἐταστικῶς τὴν τῶν πραγμάτων κατάστασιν ἐξετάζοντες πολιτικοὶ ἀσκληπιάδοι ἐν τοῖς ἐν Αὐστρίᾳ διεξαγομένοις πειράμασιν τῆς μὴ ἀναδιδούσης καπνὸν πυρίτιδος. ἐν τῇ ἐπιταχυνομένην εἰσαγωγῇ τοῦ νέου ταχυβόλου ὄπλου εἰς τὸν ρωσικὸν στρατὸν, ἐν τῇ ἐφευρέσει μηχανήματος ἐκπέμποντος πυκνὸν νέφος καπνοῦ, ἐκμυδενίζον τὴν ὄρασιν τοῦ πολεμίου, ἐν τῇ τελειοποιήσει τῆς τῶν περιστέρων συγκοινωνίας ἐν Γαλλίᾳ, ἐν τῇ ἐξασκήσει ἱκανοῦ ἀριθμοῦ κυνῶν πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν κατοπτευτικῶν σωματῶν καὶ εὐχερεστέραν ἀνίχνευσιν τῶν κινήματων τοῦ ἐχθροῦ ἐν Γερμανίᾳ, ἐν τῷ συναγωνισμῷ τέλος καὶ αὐτῶν ἐπὶ τῶν μικροτέρων κρατῶν πρὸς ὑπερακόντισιν ἀλλήλων ἐν τῇ συμπλη-

ρώσει καὶ τελειοποιήσει τῆς στρατιωτικῆς αὐτῶν συντάξεως.

Πρὸ τῶν τοιούτων ἐναργῶν τεκμηρίων αἱ καθησυχρικαὶ διαβεβαιώσεις τοῦ τε αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ, ἐξυμνήσαντος τὰς εἰρηνικὰς σχέσεις τῆς μοναρχίας πρὸς ἀπάσας τὰς λοιπὰς τῆς Εὐρώπης δυνάμεις καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ τῆς μοναρχίας κόμπος Καλνόκη, διαβεβαιώσαντος ὅτι ἡ εἰρήνη εἶναι ἐξασφαλισμένη, ἀποβάλλουσι μέγα μέρος τοῦ κύρους αὐτῶν καὶ περιάγονται εἰς οἶον σημείον σπουδαιότητος εἰρηναίᾳ κατὰ τοιαύτας ἐπισήμους στιγμὰς διακηρύξεις ἡγεμόνων τε καὶ ὑπουργῶν, αἰείποτε μὲν διαρρηγγυμένων ὑπὸ τοῦ πόθου τοῦ ἐξάσαι τὰς εἰρηνικὰς αὐτῶν προθέσεις, ἀλλὰ καὶ αἰείποτε καταδεικνόντων τὴν ἀνάγκην νέων πιστώσεων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς τοῦ οἰκείου κράτους ἀμύνης ἐναντίον παντὸς ἐνδεχομένου καὶ ἐναντίον τῶν κινδύνων τῆς ἀπειλούσης τὴν ἐνεστῶσαν κατάστασιν ἐκτραχύνσεως. Ἐὰν οἱ τὰς τύχας τῆς Εὐρώπης ἰθύνοντες ἐξ εἰρηνικῶν πράγματι ἦγοντο προθέσεων, οὔτε τὴν ἐξακολουθήσιν τῶν πολεμικῶν παρασκευῶν ἤθελον ἀναγράψῃ ὡς πρῶτον ὅρον τοῦ πολιτικοῦ αὐτῶν προγράματος καὶ οἱ συμμαχικοὶ δεσμοὶ ἤθελον χαλαρωθῆν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἐθνῶν καὶ τῆς εἰρηνικῆς τῶν λαῶν ἀναπτύξεως.

Ἐὰν ἤδη τὴν προσοχὴν στρέψωμεν πρὸς τὰ ἐν τοῖς κυριωτέροις τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης διαδραματιζόμενα παρατηροῦμεν ὅτι ἐν μὲν τῇ Ἀγγλίᾳ πρωτεύοντα ζητήματα εἶναι ἡ ἐν Οὐγάνδη θέσις τῆς Ἀγγλίας, τὸ ἰρλανδικὸν ζήτημα καὶ τὸ ἐργατικόν. Περὶ πάντων τούτων τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον τῆς ἀνάσεως μακρὰς ἀντίλλαξε σκέψεις καὶ δι' ἐλπίδος ἔχει νὰ θεραπεύσῃ δεόντως τὰ πράγματα, καίτοι τὸ δεύτερον προκαλεῖ φόβους τινὰς ἔνεκα τῶν ὁπαδῶν τοῦ ἀποθανόντος Πάρνελ, οἵτινες διατυποῦσιν αξιώσεις, ὑπερβαίνουσας τὰ ὅρια τοῦ ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ πρωθυπουργοῦ συνταχθέντος σχεδίου διοικητικῆς αὐτονομίας ἐν τῇ ἐκείθεν τοῦ πορθμοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου νήσῳ ἡ πολιτεία τῶν παρνελλιστῶν, ζητούντων τὴν ὀλοσχερὴ οὕτως εἶπειν ἀπόσπασιν τῆς χώρας αὐτῶν ἀπὸ τῆς ὀλομελείας τοῦ Ἠνωμένου βασιλείου, ἐμβάλλει εἰς ἐνδοιασμοὺς τοὺς φιλελευθέρους καὶ κινεῖ τὴν χαρὰν τῶν συντηρητικῶν, διαβλεπόντων ἐν τῇ ἐξακολουθήσει τῆς πολιτικῆς ταύτης διάσπασιν τῆς ἀσθενοῦς ἄλλως τε πλειονοψηφίας τῶν φιλελευθέρων καὶ ἀνατροπὴν τοῦ διὰ τῶν τελευταίων ἐκλογῶν ἐπιτευχθέντος ἀποτελέσματος. Εὐνόητον ὅτι πρὸ τῆς σπουδαιότητος τῶν ἐσωτερικῶν τούτων καὶ περιπλόκων ζητημάτων ἐν δευτέρῳ τίθενται μοῖρα αἱ περὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς συζητήσεις τῶν ἡγετῶν τῶν δύο ἰσχυρῶν κομμάτων, αἱ προκληθεῖσαι ἐκ τῶν τελευταίων δηλώσεων τοῦ Καρόλου Δίλκε περὶ ἐκκενώσεως τῆς Αἰγύπτου καὶ ἐκ τῶν θρυλουμένων διαβημάτων τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς ἑτέρας τῶν ἐνδιαφερομένων δυνάμεων παρὰ τῷ λόρδῳ Ρόσμπερυ περὶ συνάψεως διαπραγματεύσεων, ἐν αἷς σπουδαῖον θὰ διαδραματίσῃ πρόσωπον τὸ ὄνομα τοῦ σιρ Ἐρρίκου Ἀρμυνὸ Οὐόλφ καὶ αἱ ἀπὸ τοῦ 1887 φερώνυμοι συμβάσεις.

Οἱ δ' ἐν Γαλλίᾳ μεριμνῶσιν ἰδίᾳ περὶ τῶν κατὰ τὴν 6)18 ὀκτωβρίου ἀρχομένων ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς, αἵτινες προμνύονται ἀρκούντως σοβαρὰ συνέπεια τῆς πολιτείας τῶν τε ριζοσπατικῶν, καὶ τῶν μοναρχικῶν, τούτων μὲν ἀναμνησκομένων καὶ αἵτις τῶν ἡμερῶν τῆς μοναρχίας διὰ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κόμπος τῶν Παρισίων Φιλίππου, εὐχαριστοῦντος τῷ κόμπτι Χωσομβίλ ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ δημηγορίᾳ ἐν Μοντωμπάν, ἐκείνων δὲ

πειρωμένων να κλονίσωσιν τὴν τοῦ ὑπουργείου θέσιν διὰ τῆς ἀνακινήσεως τοῦ ἐργατικοῦ ζητήματος ἐν τῇ Βουλῇ, ὅπερ σπουδαίαν προσέλαβε φάσιν διὰ τῶν ἐν Καρῶν γεγονότων ἐπὶ τῇ πλεονεκτικῇ πολιτείᾳ τῶν κηφαλαίουχων πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἐργασίας. Ἡ κυβέρνησις οὐχ ἤπτον, τὴν πολλὰς τὰς δυσχερείας προκαλοῦσαν πολιτικὴν τῶν ριζοσπαστικῶν προβλέπουσα, ἀπόφασιν ἔχει νὰ προλάβῃ τοὺτους καὶ ν' ἀφαιρέσῃ αὐτοὺς τὴν ἀξίωσιν ὅτι πρῶτοι τὴν ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν πρωτοβουλίαν συνέλαβον. Σὺν τῇ μερίμνῃ ταύτῃ οἱ περὶ τὸν Καρῶν δὲν ἀμελοῦσι καὶ τῶν ἐν Δαχουαίῃ, ἅπερ φαίνονται προσλαβόντα αἰσιώτερόν πως χαρακτῆρα μετὰ τὰς τελευταίας νίκας τοῦ συνταγματάρχου Δὸδ καὶ τὴν διάδοσιν τοῦ ποταμοῦ Οὔεμέ, πέραν τοῦ ὁποίου ὠχυρώθησαν οἱ τοῦ Βεχανζὲν στρατιῶται.

Οἱ ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ρωσίᾳ ἀγωνίζονται νὰ βελτιώσωσι τὰ οἰκονομικὰ αὐτῶν διὰ τῆς συνάψεως ἀμοιβαίων ἐμπορικῶν σχέσεων, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπανειλημμένως διαδίδεται ἡ φήμη περὶ ἐπικειμένων διαπραγματεύσεων, ὧν τὴν πρωτοβουλίαν ἔχει ἡ κυβέρνησις τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου. Οἱ ἐν Αὐστρουγγαρία εὐρίσκονται δινηκῶς πρὸ τῆς ἀδιεξόδου τῶν φυλετικῶν σπαραγμῶν, τῶν διατελούντων πάντοτε ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει τῶν ἐσωτερικῶν ζητημάτων τῆς μοναρχίας καὶ προκαλοῦντων τοὺς φόβους τῶν συμβούλων τοῦ βιενναίου ἀνακτοβουλίου ἐπὶ τῇ ἐκτραχνομένη ἰδίᾳ πολιτείᾳ τῶν Νεοτσέχων, ὧν ἄλλοι μὲν ἐντονώτερον κατακρίνουσι τὴν εἰς τὴν τριπλῆν συμμαχίαν προσχώρησιν τῆς μοναρχίας, ἄλλοι δὲ ἐπιζητοῦσι τὴν διάσπασιν τῶν συνδεόντων τὴν χώραν αὐτῶν δεσμῶν μετὰ τῆς Αὐστρίας.

Τῶν ἐν Ἑλλάδι τὴν προσοχὴν ἐξακολοῦθεὶ ἀπορροφῶσα ἡ οἰκονομικὴ τοῦ βασιλείου κατάστασις, ἡ δικαίως ἐν ἀνησυχίᾳ κρατοῦσα τὸν ἐκλεκτὸν τῆς 3 μαΐου μετὰ τὴν αἰσίαν ἐξομάλισιν τοῦ ζητήματος τῶν ἐλληνικῶν ἐν Βουλγαρίᾳ σχολῶν, τὴν ὀφειλομένην οὐκ ὀλίγον καὶ εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ βασιλέως Γεωργίου κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἐν Βιέννῃ παρουσίαν, ὡς ἐξεστὶν εἰκάσαι ἐκ τῶν δημοσιευομένων πληροφοριῶν ἐν ταῖς ἐφημερίσι τῆς πρωτευούσης ταύτης. Τῇ ἀληθείᾳ ὁ πρῶτος τῶν συμβούλων τοῦ ἀθηναϊκοῦ ἀνακτοβουλίου, ἀγωνιζόμενος νὰ τύχῃ τῆς ἀνορθώσεως τῶν οἰκονομικῶν τῆς χώρας αὐτοῦ, ἄγεται ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι μόνον διὰ τοῦ ἀποτελέσματος τούτου δύναται νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ περαιτέρω ἐν τῷ πολιτισμῷ πρόοδος τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ὅπως ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀφαιρεθῇ ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθεγὼς τῆς δυαδικῆς μοναρχίας πᾶσαν ἀφορμὴν παντελοῦς σιγῆς περὶ τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου ἐν ταῖς ἀντιπροσωπεύσεσιν, ὅπου τὸ ἐγκώμιον τῶν Βουλγάρων, καὶ τῶν Σέρβων καὶ τῶν Ρουμάνων ἐπλεξεν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ σημερινὴ Ἑλλάς φανῆ ἀνταξία τῆς ἀρχαίας τῶν προγόνων εὐκλείας, ἥς ἀναμνησκόμενος ὁ ἀρτι ἀποθανὼν θαυμαστῆς αὐτῆς Ἐρνέστος Ρενάν ἔλεγε τῇ 2 παρελθόντος μαΐου ἐν τῷ συμποσίῳ τῆς εταιρίας τῶν ἐλληνικῶν σπουδῶν. «Ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὑπάρχει θαῦμα (ἀποκαλῶ δὲ θαῦμα τὸ ἀπαξ μόνον γενόμενον) καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο εἶναι ἡ ἀρχαία Ἑλλάς, ἥτις πέντε ὄλους π. Χ. αἰῶνας διετύπωσε τῇ ἀνθρωπότητι τύπον πολιτισμοῦ, ἔδωκε πλήρη ἐλευθερίαν τῷ πνεύματι τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἴδρυσεν τὴν ἐπιστήμην, τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν, τὴν ἐκδηλωθεῖσαν μετὰ πάροδον αἰῶνων ἐν τῇ παρὰ τοῦ Κοπερνίκου, τοῦ Γαλιλαίου, τοῦ Νεύτωνος ἀνακαλύψει τῶν νόμων τοῦ σύμπαντος».

ἘΡΝΕΣΤΟΥ ΚΟΥΡΤΙΟΥ

Ἡ Ἑλληνικὴ ἱστορία

ΜΕΤΑΦΡΑΖΟΜΕΝΗ ΥΠΟ

Μ. Ε. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν).

Γ'.

Ἀποικισμὸς τῶν Ἑλλήνων τῆς Εὐρώπης εἰς Μικρὰν Ἀσίαν.

Ἐφεξῆς πλὴν μικρῶν τινῶν τροποποιήσεων αἱ ἑλληνικαὶ φυλαὶ κατέχουσι τὰς ὁριστικὰς αὐτῶν θέσεις. Ἄλλ' ὁ ἀνθρώπινος οὗτος κρημαρρος, ὅς, ἐκ τῶν ὁρέων τῆς Ἰλλυρίας ἐλθὼν, ἐπλάξε τὴν μεσημβρινὴν ἄκρην τῆς Πελοποννήσου καὶ ἐκείθεν ἀνεχώρει αὐθὺς πρὸς τὴν πηγὴν αὐτοῦ, πρὸς κατεύθυνσιν αὐτοῦ εἶχε κρείαν ἐκτάσεως μείζονος ἐκείνης, ἢν ἰδύνατο νὰ εἶρη ἐν τοῖς ὄρεισι τῆς δυσμικῆς ἡπείρου. Πλείσται οἰκογένειαι καὶ φυλαὶ εἶχον ἐξελαθῆ τῆς κατοικίας αὐτῶν διὰ τῆς κτηνώδους βίας, μεθ' ἧς οἱ Θεσσαλοὶ, οἱ Βοιωτοί, οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Ἀχαιοὶ εἶχον ἀρπάσει τὴν γῆν τῶν ἀρχαίων κατοίκων καὶ ἐνιδρυθῆ ἐν αὐτῇ. Τὸ τυχοδιωκτικὸν πνεῦμα ὑπερ ἐνεβλήθη τοῖς λαοῖς, παρέμεινεν αὐτοῖς, ἐξεδηλώθη δὲ πρὸ πάντων παρὰ ταῖς ἡγεμονικαῖς οἰκογενείαις, αἵτινες ἐν τῇ ἐδαφικῇ ταύτῃ μεταρρυθμίσει εἶχον ἀπολέσει τὴν θέσιν αὐτῶν, οὐδὲ ἴθελον νὰ υποβληθῶσιν εἰς τὴν νέαν τάξιν τῶν πραγμάτων. Οὕτως, ὅτε τὸ ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν κατερχόμενον ρεῦμα ἀφίκετο εἰς τὸ τέρμα αὐτοῦ, ἡ κίνησις ἔλαβε πλαγίαν διεύθυνσιν καὶ ἀπ' ἄρκου εἰς ἄρκρον τοῦ ἀνατολικοῦ ἀλίπεδου οἱ λιμένες ἐπληρώθησαν πλοίων, ἅτινα μετέφερον πλὴθὺν τυχοδιωκτῶν πάσης φυλῆς.

Οὐδαμῶς δὲ προῦκειτο περὶ μεταναστάσεως πρὸς χώραν ἀγνωστον, μεταναστάσεως κυλινδουμένης εἰκῇ δι' ὁδῶν ἀγνώστων τοῖς ἀποίκιοις· ἢν αὕτη γιγαντιαία τις παλίρροια, προκλήθεισα ἐκ τῆς ὑπερπληρώσεως κατοίκων τῆς μεσημβρινῆς Ἑλλάδος, ἥτις δὲ ἠνάγκαζεν εἰς ἐπιστροφήν τὸ διεθνὲς ρεῦμα, τὸ μέχρις ἐκείνου διευθυνόμενον ἀπὸ τῆς ἀσιατικῆς παραλίας πρὸς τὸ εὐρωπαϊκὸν ἀλίπεδον. Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ ὄρεινοὶ τῆς ἄρκτου, αἱ ἡπειρωτικαὶ τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους φυλαὶ, ἦσαν αἱ διὰ τῆς εἰσβολῆς αὐτῶν προκαλέσασαι τὴν ἀχανῆ ταύτην ἀναστάτωσιν, οἱ παράλιοι κυρίως λαοὶ ἐξέλιπον τὴν χώραν· οἱ ἀπόγονοι ἐπανήρχοντο εἰς τὴν πατρίδα τῶν προγόνων αὐτῶν.

Δυνάμεθα ἄρα ὑπὸ τινά ἐποψίην νὰ χαρακτηρίσωμεν ὡς ἰωνικὴν τὴν ὄλην ἀποικιακὴν κίνησιν, ἃτε ἔχουσαν ἀφετηρίαν μὲν τοὺς τέως ὑπὸ ἰώνων ναυτῶν ἀποικισμένους σταθμούς, τέρμα δὲ τὴν ἀρχαίαν πατρίδα τῆς μεγάλης ἰωνικῆς φυλῆς, καὶ ἐκτελεσθεῖσαν δυνάμει τῆς ἐνεργείας Ἑλλήνων ἰωνικῆς καταγωγῆς· ἀλλ' οἱ εἰς Ἀσίαν ἐπανακάμπτοντες Ἕλληνες ἦσαν μᾶλλον ἢ ἥπτον κεκραμένοι.

Ἡ Ἀττικὴ ἢν ἡ χώρα, ἐν ἣ ἡ φυλὴ διετηρήθη μάλιστα καθαρὰ. Αὐτόθι βραδεία τις καὶ συνεχὴς διείδυσις τοῦ ἰωνικοῦ στοιχείου εἶχεν ἐξιωνίσει καθ' ὅλοκληρίαν τὸν πελασγικὸν λαόν, ἐν τῇ καταστροφῇ δὲ, ἥτις ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου μέχρι τοῦ Μαζέα εἶχεν ἀνατρέψῃ πᾶσας τὰς πολιτείας, μόνῃ ἡ Ἀττικὴ διέμεινε γαλνηναία καὶ ἀδιάσειστος, ὁμοίᾳ βράχῳ, καθ' οὗ συντριβεται τὸ ἐξωργισμένον κύμα, μὴ δυνάμενον νὰ καταποντίσῃ αὐτόν. Αὕτη εἶχε προσταθῆ τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῆς πρὸς βορρᾶν μὲν κατὰ τὸν Αἰολέων, πρὸς μεσημβρίαν δὲ κατὰ τὸν Δωριέων, ἐν τῇ ἀντιστάσει δὲ ταύτῃ ἀρχεται ἡ ἱστορία τῆς χώρας. Ὅντως ἡ τῶν Ἰώνων γῆ, διαφυγοῦσα τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἐπαναστάσεων, ἀπέβη τὸ καταφύγιον ἀθροίσματος ὁμοεθνῶν, ἀπειληλαμένων ἐξ ἄλλων χωρῶν. Συνέρρουσαν ἐκ Θεσσαλίας, ἐκ Βοιωτίας, ἐκ πάσης τῆς Πελοποννήσου, μάλιστα δὲ ἐκ τῆς ἀρκτικῆς ἀκτῆς, ἡ χώρα δὲ, οὔτε μεγάλη, οὔτε γόνιμος αὔσα, ὑ-

περεπληρώθη ανθρώπων· ἡ ὑπερχείλισις λοιπὸν αὐτῆ εἶχε χρεῖαν ἐξόδου· ἀλλ' ἐξόδου μόνον πρὸς ἀνατολὰς ὑπῆρχεν· ἐπειδὴ δὲ τὸ μέρος ἐκεῖνον ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων συνήπτετο τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ, ἡ Ἀττικὴ ἀπέβη οὕτως ἡ κυριωτάτη ἀφῆτηρία τῆς εἰς τὰς πατρίδας αὐτῶν καθόδου τῶν Ἰωνῶν καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ὀριστικῶς ἀνασυνεδέθη ὁ ἀρχαῖος δεσμός, ὁ συνάπτων τὰς δύο ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου.

Τῇ Ἀττικῇ ἀνήκεν ἡ μεσημβρινὴ Βοιωτία, ἰδίᾳ δὲ ἡ κοιλάς τοῦ Ἀσωποῦ, ἧς οἱ κάτοικοι δὲν ἠθελον νὰ ᾧσι Βοιωτοί. Ἡ μεσημβρινὴ κλιτύς τοῦ Παρνασσοῦ, ἡ εἰς τὴν θάλασσαν προεκβαλλομένη, τὸ ναυτικὸν τμήμα τῆς Ἀμφρύσου καὶ τῆς Στεῖριος, φκοῦντο ὁμοίως ὑπὸ ἰωνικοῦ λαοῦ, στενοχωρουμένου καὶ προσεσθουμένου ὑπὸ τῆς πιέσεως τῶν λαῶν τοῦ Βορρᾶ. Ἐπὶ τῆς ἐτέρας τοῦ κόλπου ἀκτῆς ὁ Ἀσωπὸς ἀπὸ τῶν παρὰ τὴν Σικυώνα ἐκβολῶν αὐτοῦ μέχρι τῶν πηγῶν εἶχεν ἐπὶ τῶν ὄχθων λαὸν ἀνάλογον πρὸς τὸν οἰκοῦντα τὸ βαθύπεδον τοῦ βοιωτοῦ ὁμωνύμου αὐτοῦ, λαὸν, οὗ οἱ μῦθοι, ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἱστορία σαφῶς ἀγγέλλουσιν ἀσιατικὴν καταγωγὴν, αὐτοῦ πρὸς τοῖς ἄλλοις τοῦ Ἀσωποῦ φερομένου ὡς ἐλθόντος ἐκ Φρυγίας καὶ συνεπαγομένου τὸν αὐτὸν τοῦ Μαρσίου. Ἐτέρωθεν τοῦ Ἰσθμοῦ ἡ Ἐπίδαυρος ἀπεδίδου τὴν ἴδρυσιν αὐτῆς εἰς ἑλληνας θαλασσοπόρους τῆς Ἀσίας καὶ ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων χρόνων συνήπτετο ταῖς Ἀθίνας. Πρὸς τούτοις οἱ Μινύαι, τολμηροὶ ναῦται, οἵτινες καταλαβόντες εἶχον ἰδρύσει ἑαυτοῖς καταφύγια ἐν Ἰωλκῷ, Ὀρχομενῷ, Ἀττικῇ, Πύλῳ τῆς Μεσσηνίας, οἵτινες δὲ τότε οὐδαμῶς εἶχον πατρίδα, καὶ τέλος ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς θαλάσσης τῆς Δύσεως ὁ λαὸς τῶν Δελέγων, ᾧ ὑπήγοντο οἱ Ἐπειοί, οἱ Τάφιοι καὶ οἱ Κεφαλλῆνες, πάντες οἱ ὄγκοι τῶν παραλίῶν λαῶν, μᾶλλον ἢ ἥττον κερραμένοι δι' ἀσιατικῶν στοιχείων, ἤσθητο ταυτοχρόνως τὸν νυγμὸν τῆς αὐτῆς ἀνάγκης καὶ ἠκολούθησαν τῷ αὐτῷ ρεύματι, ὅπερ διὰ τοῦ Αἰγαίου ἐπανήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Πάντες, ὁθενδήποτε ἀπελθόντες, συννητήθησαν ἐν τῷ μέσῳ τμήματι τοῦ ἀλιπέδου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἡ χώρα δὲ αὐτῆ, συνεσπειραμένη περὶ τὰς ἐκβολὰς τῶν τεσσάρων ποταμῶν, ἀπέβη ἕκτοτε ἡ νέα Ἰωνία¹.

Ὅπως πότ' ἂν ἦ, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κινήσεως δὲν περιορίσθη εἰς χωρισμὸν τῶν φυλῶν· ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δὲν ἐμελλεν ἐφεξῆς νὰ διχάζεται ὡς πρότερον εἰς δύο ἡμίτομα. Κατηρήθη κρῆμα ἰώνων καὶ μὴ ἰώνων ἀποίκων, μάλιστα δὲ ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἀκριβῶς ἐν ταῖς ναυτικαῖς πόλεσιν, ὡς οἱ Δωριεῖς εἶχον ἤδη καταλαβόντες. Αὐτοῖσι δωρικαὶ οἰκογένειαι συνετάχθησαν τῇ ἀποικιακῇ κινήσει, ἥτις προσέλαβεν ὄντως ἰωνικὴν διεσθυσίν καὶ ἐκόμισε τὸ πρῶτον πέραν τῆς θαλάσσης τοὺς χαρακτῆρας τῶν δωρικῶν ἠθῶν. Τέλος ὑπῆρξαν στίφη τινὰ ἀποίκων, συγκεῖμενα ἐξ Αἰολέων, μὴ εὐρόντων ἰουχίαν ἐν Βοιωτίᾳ, Ἀχαιῶν τῆς Πελοποννήσου, Ἀβάντων, καταγομένων ἐξ Εὐβοίας, καὶ Καδυεῶνων.

Εἰ καὶ ἀδύνατος σχεδὸν ἀποβαίνει ἡ ἐν μέσῳ τῆς ἀθροῦς ταύτης μεταναστάσεως ἰωνικῶν καὶ κερραμένων φυλῶν διάκρισις τῶν διαφόρων στίφῶν τῶν ἀποίκων, δύναται τις ἐν τούτοις νὰ διατρέψῃ τοὺς ἀποίκους εἰς τρεῖς κυρίους ὁμίλους, τὸν ἰωνικόν, τὸν αἰολικόν καὶ τὸν δωρικόν. Ἡ διαίρεσις αὕτη ἄλλως τε δικαιολογεῖται διὰ τῆς τριπλῆς ὁδοῦ, ἣν ἐτρέψσαν. Ὄντως ἡ δωρικὴ κίνησις, καταβαλοῦσα πάντα τὰ προσκόμματα, διετήρησε τὴν πρῶτην διεσθυσιν αὐτῆς ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἀπὸ τοῦ ἀρκωτηρίου τοῦ Μαλέα ἐπορεύθη διὰ Κυθῆρων καὶ Κρήτης. Τούναντιον οἱ Ἀχαιοί, διωκόμενοι ἐκ μεσημβρίας, ἀνέχονταν αὐθις πρὸς βορρᾶν, ἐνθα συναντῶσι τοῖς ἀρχαῖοις αὐτῶν γείτοσι, τοῖς Αἰολεῦσι τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς Θεσσαλίας². Ἐκάστη πρόδοσις τῆς θεσσαλικῆς δυνάμεως πρὸς βορρᾶν καὶ τῆς δωρικῆς πρὸς νότον παρέσχε νέαν ὄθησιν τῇ κινήσει ταύτῃ· νέαι ὁμάδες ἀπεσπῶντο τῆς παραλίας καὶ ἐκ διαδοχῆς ἐπε-

λαμβάνοντο τῆς ὁδοῦ, τῆς ἐκ τῆς Εὐβοίας εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Θράκης ἀγούσης. Τέλος οἱ Ἰῶνες εὐρίσκον τὴν ὁδὸν αὐτῶν κεχαραγμένην ὄλην διὰ τῆς διπλῆς σειρᾶς τῶν Κυκλάδων.

Καθ' ὅσον δυνάμεθα νὰ κατατάξωμεν χρονολογικῶς τοὺς ἀποικισμοὺς τούτους, οἱ τῶν Αἰολέων εἰσὶν οἱ ἀρχαιότατοι.

Αἱ ἀπ' ἄρκτου καὶ μεσημβρίας ἀπωσθεῖσαι φυλαὶ συννητήθησαν ἐν Βοιωτίᾳ· ἡ Βοιωτία ἀπέβη ἡ ἀφῆτηρία, τούτου δ' ἐνεκα ἐθεωρήθη βραδύτερον ὡς ἡ κοιτύς τῶν αἰολικῶν ἀποικῶν, τοσοῦτον μάλιστα, ὥστε καὶ κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον αὐταὶ ἐξ νικῆς στοργῆς ἐδίστασαν νὰ ταχθῶσιν ἐναντίον τῶν ὀρθῶν. Μόνη τοῖς Αἰολεῦσιν ἀνοικτὴ ὁδὸς ἦν ὁ πορθμὸς τῆς Εὐβοίας, οὗ τὰ γαλινιαῖα ὕδατα ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων χρόνων διέσχιζον ἀναπλέοντες καὶ καταπλέοντες ἀποικιοί¹. Οἱ ὄρμοι αὐτῆς, μάλιστα δὲ ὁ τῆς Αὐλίδος, ἀπέβησαν τὸ ἐντευκτῆριον τῶν πλοίων, οἱ τυχοδιώκται δὲ ἐτάσσοντο ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῶν Ἀχαιῶν, ὧν αἱ ἡγεμονικαὶ οἰκογένειαι εἶχον προσλάβει ἐν τῷ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν ἀποσυντιθεμένῳ κόσμῳ τὴν ἔξιν τοῦ διοικεῖν. Τούτου ἐνεκα ὁ μῦθος ἀναφέρει ἀπογόνους τοῦ Ἀγαμέμνονος, αὐτὸν τὸν Ὀρέστην ἢ τοὺς υἱοὺς καὶ ἐγγόνους αὐτοῦ, ὡς ἀρχηγοὺς τῶν ἐπὶ πολλὰς γενεὰς ἐξακολουθησασῶν ἐκδρομῶν τούτων.

Ἡ Εὐβοία ἦν ὁ οὐδός, ἐφ' οὗ οἱ βοιωτοὶ ἀποικοὶ κατέλιπον τὴν πατρίδα αὐτῶν, αὐτὴ ἄλλως τε γενομένη καὶ τὸ πρῶτον αὐτῶν ἀσυλον. Ἡ Εὐρώπη ἀναπετάσσεται πρὸς μεσημβρίαν, ὡς καὶ πρὸς ἄρκτον, ἀλλὰ τῶν ὑδάτων τῆς μεσημβρίας ἐκράτουν οἱ Ἰῶνες· πρὸς τούτοις τὸ ἀρκτικὸν μέρος τοῦ πορθμοῦ ἦν οἰκειότερον τοῖς θεσσαλοῖς μετανάστασι. Οἱ ἀποικοὶ λοιπὸν ἐτρέψσαν τὴν ἀρκτικὴν ὁδόν. Διαβάτες τὴν θεσσαλικὴν ἀκτὴν, εἰσῆλθον εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Θράκης καὶ βραδέως προήλασαν διὰ τοῦ ἀλιπέδου καὶ τῶν νήσων. Ἡ προφυλακὴ ἐστὶν κατὰ τὰ πρῶτα εὐθετὰ σημεῖα, οἱ ἐπακολουθοῦντες ἐδέσπε νὰ σταθμεύσωσιν ἀπωτέρω, οὕτω δὲ ἡ γραμμὴ ἐπεξετάθη διὰ τῆς ἀκτῆς πρὸς τὴν Ἀνατολίην². Ἀλλὰ δὲν εὐρίσκοντο πρὸ ἀγνώστου θαλάσσης, πρὸ ἐρήμου τινὸς παραλίας· τὰ δασώδη τῆς Θράκης ὄρη μετὰ τῶν πλουσιῶν ἀργυρείων αὐτῶν εἶχον ἤδη ἐκμεταλλεῦσθαι οἱ Φοίνικες, τὰς ναυτικὰς θέσεις δὲ εἶχον καταλαβόντες οἱ Κρήτες καὶ ἄλλαι εἰς τὴν ναυτικὴν ἀπιδεδομένα φυλαί. Οὐχ ἥττον ὑπῆρχεν ἐτι χώρος χάριν τῶν νευλῶδων, ἡ Αἴνος δὲ ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἐβρου, ἡ Σπυρτὸς καὶ τὸ Αἰόλιον ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς σταθμοὶ τῆς μεταναστάσεως.

Στίφη τολμηρότερα διέπλευσαν τὸν πορθμὸν καὶ, παρακάμψαντα τὰς νήσους τῆς Πελοποννήσου, ἀφίκοντο εἰς τὴν χερσόνησον τῆς Κυζίκου. Αὐτοῖσι ἤσαντο τῆς ἀσιατικῆς ἡπείρου καὶ ἀπέβησαν ἐπὶ τῆς μεγάλῆς χερσονήσου τῆς Ἰδης, ἧς ἡ κατάκτησις, ἀρχαίμην ἀπὸ τῆς παραλίας, συνετελέσθη βαθυπόδῳ. Ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς Ἰδης εἶδον πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν τὴν ὠραίαν Λέσβον μετὰ τοῦ λαμπροῦ αὐτῆς οὐρανοῦ καὶ τῶν βαθέων ὄρων καταντικρῶ χαρισστάτων παραλίῶν. Ἡ τῆς εὐδαίμονος ταύτης νήσου κατάκτησις διήνοιξε νέον αἰῶνα τῷ ἐν Ἀσίᾳ αἰολικῷ ἀποικισμῷ, ὅτε δὲ μετὰ μακρᾶς καὶ ἐπιπόνου δοκιμᾶς ἐχαράχθη ἡ ὁδός, αἱ εὐβοικαὶ νῆες κατέπλευσαν κατ' εὐθείαν καὶ μετεβίβασαν εἰς Λέσβον πολλὰς ὁμάδας ἀποίκων.

Ἡ Λέσβος καὶ ἡ Κύμη ἀπέβησαν τὰ κέντρα, ὅθεν οἱ νέοι ἀποικοὶ μετὰ τῶν ὄχλων, οἵτινες ἠκολούθησαν αὐτοῖς, ἐπεξέτειναν βαθυπόδῳ τὰς κατακτῆσεις αὐτῶν ἐπὶ τῆς Τρωάδος καὶ τῆς Μυσίας. Τούτου ἐνεκα βραδύτερον ἐστὶ ἡ ὑπὸ τοῦ διγεγόνου τοῦ Ὀρέστου Γρᾶ κατάληψις τῆς Λέσβου καὶ ἡ τῶν Πελοπιδῶν Κλεῦα καὶ Μαλαοῦ ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Καῖκου ἐγκατάστις ἐθεωρήθησαν ὡς δύο κύρια ἐποχὰι τοῦ αἰολικοῦ ἀποικισμοῦ. Ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἰδίᾳ δὲ ἀπὸ τῆς Ἀσσοῦ, τῆς Ἀντάνδρου καὶ εἶτα τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σκαμάνδρου, ἐνθα ὀκδομηθήσαν φρούρια, ὡς τὸ Σίγειον καὶ τὸ Ἀχιλ-

1) Περὶ τῆς «τῶν Ἰώνων περαιοῦσας εἰς Ἀσίαν» ἴδε Στράβ., 621. Πρβλ. δὲ καὶ Ηζουαν., ΣΤ', 1,5 καὶ ἐξῆς, Ἡρόδοτ., Α', 46, καὶ Ε. Curtius, *Ionier*, σ. 27.

2) «Αἰολικὴ ἀποικία» (Στράβ., 582). «Βοιωτικὴ» (Στράβ. 402, Θουκυδ., Ζ', 57. Η', 100. Ἡρόδ., Α', 149 καὶ ἐξῆς. O. Müller, *Orchomenos*, σ. 392, 465).

1) Ἴδε ἐν τοῖς ἐμπροσθεν περὶ τούτων.

2) Ἄνευ λόγου κατὰ τὸν συγγραφέα τῆς παρούσης ἱστορίας ὁ O. Müller (ἐνθ. ἀνωτ.) ἀρνείται τὴν διὰ τῶν ἀκτῶν τῆς Θράκης προελασιν τῶν αἰολέων μεταναστῶν.

3) Ὁ Κλεῦας καὶ ὁ Μαλαὸς ἰδρύουσι τὴν Κύμην (Στράβ., 582).

λειον, οἱ ἐπιδρομαὶ προήλασαν διὰ τῶν ὄπλων εἰς τὴν μεσό-
γαιαν, τὰ ἐγγύθια κράτη ἀνεστράφησαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Δάρδανοι
ἐξεώσθησαν εἰς τὰ ὄρη, ὅθεν τέως ἢ δύναμις αὐτῶν ἦν ἐκτετα-
μένη πρὸς τὸ ἄλιπεδον.

Αἱ τῶν Αἰολέων πλάναι φέρουσιν ἔτι τὸν χαρακτῆρα ἐθνικῆς
μεταναστάσεως, ἥτις ἐξετελέσθη ἀνευ σαφῶς ὀρισμένης ἐνά-
ξεως καὶ ἀνευ ἀκριβῶς διαγεγραμμένου σκοποῦ διὰ βραδείας καὶ
ἐξακολουθησάσης ἐπὶ πολλὰς γενεάς κινήσεως πρὸς τὴν ὑπερ-
θαλάσσιον ἡπειρον, ἥς μέγα τμήμα ἐπὶ τέλος κατέλαβον οἱ νέοι
ἄποικοι. Αἱ ἰωνικαὶ μεταναστάσεις, ἐν συνόλῳ ἐξεταζόμεναι,
ἐπεχειρήθησαν ὑπὸ μικροτέρων ὁμάδων, ὑπὸ φιλοπολέμων
οικογενειῶν, αἵτινες ἀπήρχοντο ἀνευ γυναικῶν καὶ παιδῶν
πρὸς ἴδρυσιν νέων πολιτειῶν. Ἡ ἐν Ἀττικῇ συσσωρευθεὶς ἰο-
νικῶν οικογενειῶν παρέσχε μᾶλλον ὀρισμένην ἀφετηρίαν τῷ
ρεύματι, προσλαβόντι ἐνότητά καὶ ἔντασιν¹. Ἐν τούτοις δὲν
διήλθον δι' Ἀθηνῶν πᾶσαι αἱ ὁμάδες τῶν ἀποίκων· πολλοὺ γὰρ
καὶ δεῖ. Οὕτως οἱ Κολοφῶνιοι παρίστανον τοὺς ἰδρυτὰς τῆς
πόλεως αὐτῶν ἐλθόντας κατ' ἐυθείαν ἐκ Πύλου τῆς Μεσσηνίας²,
οἱ Κλαζομένιοι ἐκ Κλεωνῶν καὶ Φλιοῦντος³. Ἀλλὰ τὰ σπουδαιό-
τατα ἰδρύματα, ἴδιᾱ ἢ Ἐφέσος, ἢ Μίλητος καὶ αἱ Κυκλάδες, πράγ-
ματι κοιτίδα αὐτῶν ἔχον τὰς Ἀθήνας, οἱ τῆς Ἀττικῆς δὲ πο-
λιτικοὶ καὶ ἱερατικοὶ θεομοὶ καὶ αἱ θεοσκευτικαὶ ἐορταὶ αὐτῆς
μεταφευτέθησαν εἰς Ἰωνίαν.

Ἐν Πελοποννήσῳ ὁμοίως οἱ λιμένες, οἵτινες ἐγένοντο τὸ ὄρ-
μητήριον τοῦ ἀποικισμοῦ, ἦσαν αὐτοὶ ἐκεῖνοι, ἐξ ὧν τέως εἶχεν
ἀρχίσει ἢ ἱστορία τῆς χερσονήσου, πρὸ πάντων δὲ αἱ τῆς Ἀργο-
λίδος ναυτικαὶ πόλεις. Αὐτόθι ἐγένετο παράδοξος διασταύρωσις
διαφόρων ὁμάδων. Ὅμᾱς ἀπελθοῦσα ἐξ Ἐπιδαύρου ἠκολούθησε
τοῖς Ἰχνησὶ τῶν Ἰώνων καὶ ἐνιέρθη ἐν Σάμῳ⁴· ἢ αὐτῇ Ἐπί-
δαιρος ἐξέπεμψεν ὡσαύτως ἀποίκους, οἵτινες ὑπὸ τὴν δωρικὴν
νῦν ὄθησιν ἀπῆλθον εἰς οἰκισμὸν τῶν νήσων Νισύρου, Καλύ-
δνης καὶ Κῶ⁵, ἢ Τροιζίν δὲ, ἀρχαία ἰωνικὴ πόλις, ἀπέθη μη-
τρόπολις τῆς Ἀλικαρνασσοῦ. Αἱ τρεῖς πόλεις, αἱ ἐν τῇ νήσῳ
Ρόδῳ περιλαμβανόμεναι, ὁμολόγουν ὡς μητρόπολιν τὸ Ἄργος⁶,
ἢ Κνίδην ἠθέλε τὸν οἰκιστὴν αὐτῆς προσελάθοντα ἐκ Λακωνίας
καὶ ἢ Ἀστυπάλαια συνῆπτετο τοῖς Μεγάροις⁷. Αἱ ἠφαιστειώ-
δεις νῆσοι Μῆλος καὶ Θῆρα⁸ καὶ πᾶσα ἢ σειρά, ἢ ἐξακολουθοῦ-
σα διὰ τοῦ Αἰγαίου κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας,
ἐκαλύφθησαν ὑπὸ δωρικῶν ἀποίκων, οὕτω δὲ βλέπει τις δι' ἀδια-
κόπου καὶ συνεχοῦς κινήσεως ἐπεκτεινομένην τὴν φυλὴν. Πρὸς
ὀρισμὸν τῆς χρονολογίας τῆς κινήσεως ταύτης μόνον κατὰ
προσέγγισιν ὑπολογισμοὶ τινες ὑπάρχουσι περὶ διαφόρων ἀποι-
κιδῶν· οἱ Μιλήσιοι παραδείγματος χάριν ἐβεβαίουν τῷ 416 π. Χ.
ὅτι ἡ νῆδος αὐτῶν ἦν ἀποικισμένη 700 ἔτη πρότερον ὑπὸ τῶν
Σπαρτιατῶν⁹. Τὸ ἔδαφος, εἰς κατάκτησιν τοῦ ὁποῦ οἱ Δωριεῖς
συνῆψαν τὰς πλείστας μάχας καὶ ἐξετέθησαν εἰς τοὺς μεγίστους
πόνους, ἦν ἡ Κρήτη. Ἡ νῆδος αὖν τῷ χρόνῳ μόνον ὑπετάχθη,
ἀλλὰ τούτου ἐνεκα καὶ βαθύτερον εἰσέδυσεν εἰς αὐτὴν τὸ δωρι-
κὸν στοιχεῖον.

Ὅσῳ ἐλλειπέστεραὶ εἶδιν αἱ ὑπὸ τῆς παραδόσεως περὶ τῆς
πορείας τῆς μεγάλης ταύτης καὶ εἰς τρεῖς κλάδους διηρημένης
μεταναστάσεως παρεχόμεναι πληροφορίαι, τόσῳ μεῖζον ἐνδια-
φέρον συγκεντροῦται ἐπὶ τῶν ἐπακολούθων, ἅτινα αὐτῇ ἔδωκεν
ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

(Ἀκολουθεῖ).

Ἡ ΙΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑ ΣΟΦΟΚΛΕΙ.

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΘΕΙΣΑ

ΕΝ Τῷ ΕΛΛΗΝΙΚῷ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚῷ ΣΥΛΛΟΓῷ,

ΥΠΟ

ΚΛΕΘΒΟΥΛΟΥ ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΥ (ιατροῦ).

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Χειρουργικά.

Ἐν τοῖς δράμασι τοῦ ποιητοῦ ἀπαντᾷ ὁ ὄρος **ἔλκος**, ὅστις
παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔχει εὐρυτάτην σημασίαν, σημαίνων πολλὰς
καὶ ποικίλας ἑτερογενεῖς παθολογικὰς ἀλλοιώσεις, πᾶσαν ἐπὶ
τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος ἐξέλεκκωσιν, πληγὴν παλαιάν ἢ καὶ
νέαν κ. τ. τ.

Προκειμένου δὲ περὶ ἔλκους καὶ τραύματος ἢ ὡς ὁ ποιητὴς
λέγει περὶ **πλῆγματος**, δὲν δύναμαι ἐν σιγῇ νὰ παρελθῶ τὴν
περὶ θεραπείας ἔλκων καὶ τραυμάτων παρ' ἀρ-
χαιοῖς πολλοῦ λόγου ἀξίαν διατριβήν, τὴν πρὸ ἔτους σχε-
δὸν ἐν τῷ «*Ἰατρικῷ Δελτίῳ*» δημοσιευθεῖσαν, τοῦ φίλου συνα-
δέλφου κ. Ἄν. Χρηστίδου.

κοιμῶ τὸν ἔλκος, ὥστε πράυνειν πάνυ.

Φιλοκτ. 650.

ἐλκείων

ἐνθήρου ποδός. . . .

Αὐτόθ. 6981.

Πλῆγμα καὶ τομῆ—(τραῦμα).

Ὡς παρ' Ἀντιγόνη ὁ ἐξάγγελος ἀγγέλλει τῷ Κρέοντι τὴν
αὐτοχειρίαν τῆς συζύγου αὐτοῦ Εὐρυδίκης διὰ τῶνδε τῶν στίχων.

γυνὴ τέθηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,
δύστηνος, ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

Ἄντιγ. 1283.

ἔνθα τὸ νεότομον πλήγμα=νεότρωτον τραῦμα.

Ἔσαύτως

ἦν δὲ μετώπων ὀλόεντα
πλήγματα, καὶ στόνος ἄμφοσιν.

Τραχιν. 522.

Ἐνταῦθα πρόκειται περὶ βαρέων τραυμάτων μετώπων.

Στονόεντος ἐν τομῆ σιδήρου.

Τραχ. 886.

Ὁσαύτως πρὸς τοῖς ὄροις **πλῆγμα, τομῆ** καὶ **ἔλκος** ἀπαν-
τᾷ καὶ ὁ ὄρος **πληγῆ**, ὡς

ἔκ τε φοινίκας

πληγῆς μελανθὲν αἶμα' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς².

Αἴας, 919.

Αἵμας (ἡ)=αιμορραγία.

ὅς θερμοτάταν αἶμα' ἄδα κηκιομέναν,

Φιλοκτ. 697.

Ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τῆς θερμοτάτης, ὡς ὁ ποιητὴς
λέγει, αιμορραγίας τῆς ἐρυθρᾶς τῶν ἔλκων τοῦ θηριοθήκτου καὶ
σκολιτισμένου=(ἐνθήρου) ποδός τοῦ δυστυχοῦς Φιλοκτῆτου.

Ὁσαύτως ἀπαντᾷ παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ ἕτεροὶ τινες ὄροι,
οἵτινες δὲν ἔχουσι πάντοτε τὴν αὐτὴν σημασίαν, οἷαν καὶ ἐν
τῇ χειρουργικῇ.

Ἄπαντᾷ τὸ ἐπίθετον **διαμπερές** οὐχὶ ὡς ἐπίθετον τοῦ
πλῆγματος, τραύματος, ὡς ἐν τῷδε τῷ στίχῳ,

εἶθε σου διαμπερές

στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἦδε

Φιλοκτ. 792.

1) Παραλείπονται ἱκανὰ χωρὶς τοῦ ποιητοῦ.

2) Ἡ λέξις σφαγῆ ἔστιν ὅτε σημαίνει καὶ τὸ σῶμα, τὸν
λάρυγγα.

1) Πausan., Z', 2.

2) Μίνερμος παρὰ Στράβωνι, 633.

3) Πaus., Z', 3. 8.

4) Πausan., Z', 4. 2.

5) Ἡροδοτ., Z', 99.

6) Περὶ τῶν Ροδίων ὡς Ἀργεῖου γένους ἴδε Θουκυδ., Z', 57.

7) Σκύμν., ὁ Χίτος, 551. O. Müller, *Dorier*, I, 105. Περὶ τοῦ ἀ-
ποικισμοῦ δὲ τῆς ἀσιατικῆς Λωρίδος ἴδε Στράβ., 653.

8) Ἡροδοτ. Δ', 99.

9) Θουκυδ., E', 112.

Κάταγμα,
τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ρίψασά πως,

Τραχιν. 695.

Παθολογικά.

Λοιμός.—Γνωστόν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι διὰ τῆς λέξεως **λοιμὸς** ἐξέφραζον πᾶσαν ἐπιδημικῶς ἐνόηκτουσαν καὶ ἐν χρόνῳ συμκροφῶ ἀθρόως πλείστους ἐξαργαζούσαν ἀσθένειαν καὶ οὐχὶ τὴν νῦν καλουμένην πανώλην· τοῦτο δ' ἐξάγεται καὶ ἐκ τῶν ἐπομένων τοῦ ποιητοῦ στίχων,

ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
σκήψας ἐλαύνει, λ ο ι μ δ ε ἔχθιστος. πόλιν,
ὅφ' οἷ κενούται δῶμα Καομείων· μέλας δ'
Ἄιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.

Οἰδ. Τύρ. 30.

Αὐτόθι δ' ἐν στίχῳ 61 ὁ ποιητὴς λέγει

εἰ γὰρ οἶδ' ὅτι
νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.

Ὁ ποιητὴς πολλαχοῦ ἐν τοῖς δράμασιν αὐτοῦ λόγον ποιεῖται περὶ **νόσων φθινιάδων**, ἵτοι νόσων φθινουσῶν τὸν ἀνθρώπον· καὶ ἀληθὲς μὲν ὅτι ἕνεκα πολλῶν νόσων διαφόρων τὴν τ' αἰτίαν καὶ τὰ συμπτώματα φθίνει τὸ πάσχον ἄτομον, ἀλλ' ἀναγνώριτον ὅτι ἡ κατ' ἐξοχὴν φθίνουσα αὐτὸ νόσος, ἢ μάλλον ἢ νόσος ὑφ' ἧς τὸ προσδεδνηθὲν ἀπαξ ὄλοεν φθίνει, εἶναι ἡ ἐπάρατος κοινῶς λεγομένη φθίσις, ἥτις κάλλιον ν' ἀποκαλεῖται **φθινιάς**· μία λοιπὸν τῶν κατὰ τὸν Σοφοκλέα φθινουσῶν νόσων θά ἦν καὶ ἡ φθίσις.

οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσα
ἐς τὸδ' ἀπέργει κεῖθις νεκύων,
οὕτε φθινάσις πληγεῖσα νόσοις,

Ἄντιγ. 8191.

Σπασμός.—Ὁ ποιητὴς ἐν Τραχινίαις ἰδίᾳ λόγον ποιεῖται περὶ σπασμῶν ἐπιληπτικῶν, οὕτως εἰπεῖν, ἢ τετανικῶν,

ἔθαλψεν ἄτης σ π α σ μ ὸ ε ἀρτίως οἶδ' αἶ,
διῆξε πλευρῶν, οὐδ' ἀγύμναστὸν μ' ἔξιν
ἔοικεν ἢ τάλαινα διάβροτος νόσος.

Τραχιν. 4084.

καὶ

ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος,
βροῶν, ἰύζων.

Αὐτ. 787.

ὡσαύτως

τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ σκάσει
θέντες σφε πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλευμεν μόλις
βρυχώμενον σπασμοῖσι.

Αὐτ. 805.

Μιάσμα=μόλυσμα, ἄγος, αἰσχροῦργημα. Φαίνεται δ' ὅτι ὁ ποιητὴς παραδέχεται ἐν πολλοῖς ὡς αἰτίαν τῆς νόσου αὐτοῦ τὸ **μιάσμα**,

ἀνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
μῖ α σ μ α χώρας, ὡς τεθραμμένον γθονὶ
ἐν τῆδ' ἐλαύνειν μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν.

Οἰδ. Τύρ. 98.

ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μῖ α σ μ α τ ο ς
τοῦδ' ἡμῖν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
μυντέιον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.

Αὐτ. 243.

ρῦσαι δὲ πᾶν μῖ α σ μ α τοῦ τεθνηκότος.

Αὐτ. 313.

ἢ μὴ μῖ α σ μ α τῶν φυτευσάντων λιβής;

Αὐτ. 1012.

ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
καθ' ἡμέραν ὠλοντο παίσαντές τε καὶ
πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μῖ α σ μ α τ ι.

Ἄντιγ. 172.

κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυγι,
φοβῆς τοσοῦτον ὡς ἄγος μόνον προσθεῖς,
ὅπως μῖ α σ μ α πᾶσ' ὑπεκρύγη πόλις.

Αὐτ. 776.

οὐδ' ὅς μῖ α σ μ α τοῦτο μὴ τρέσας ἐγὼ
θάπτειν παρήσω κείνον· εἰ γὰρ οἶδ' ὅτι
θεοὺς μαινίειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει.

Αὐτ. 1044.

καὶ τότε' ἐξαίφνης γθονὸς
τυφῶς ἀείρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄγος,
πύμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
ύλης πεδιάδος, ἐν δ' ἐμεστῶθη μέγας
αἰθήρ· μύσαντες δ' εἶχομεν θεῖαν νόσον.

Αὐτ. 421.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΙΨΑΝΟΝ ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑ Τῆ ΘΕΤΤΑΛΙΚῆ.

Ὁ κ. Ζωσιμᾶς Ἐσφιγμενίτης κατὰ τὴν ἐν Βόλῳ διαμονὴν μου, κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Αὐγούστου, ἔσχε τὴν καλλοσύνην νὰ μοὶ ἀνακοινώσῃται τὸ ἐξῆς ἐπιγραφικὸν λείψανον, ἀνευρεθὲν κατὰ τινα ὑπὸ ἰδιώτου γενομένην ἀνασκαφὴν ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἁγ. Λαυρεντίου τοῦ ὁμωνύμου χωρίου τῆς ἐπαρχίας Βόλου.

Ὁ λίθος εἶναι τεθλασμένος δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καὶ μόνον 10 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου εἶναι ἡ περιωθεῖσα τοῦ λίθου ἐνεπίγραφος ἐπιφάνεια.

ΤΗΓΟΥΝΤΣ
ΕΚΤΗ ΑΠΙΟΝΤ
ΟΣΚΑΙΜΕΘΩΝ
ΔΗΜΑΡΧΟΙΕΙΓ
5 ΥΣΑΝΗΡΚΑΛΣ
ΜΑΓΝΗΤΩΝ
ΥΑΛΩΣΚΑΙΛ
ΑΓΑΘΙΑΣΑ
ΤΑΤΕΙ'ΡΟΣΤ
10 ΥΝΟΙΩΣΔ
ΟΙΗΚΕΝΗΣ
ΛΤΩΝΟΠΛΑ
ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ
ΣΟΥΘΕΝΕ
15 ·ΟΙ ΤΩΓ
ΤΕ ΡΑΓ
ΠΑ

Στίχ. 1. [Στρα]τηγούντο[ος]. Στίχ. 2 [τῆ] ἑκτη ἀπίον[τος]. Στίχ. 4. [οἱ] Δήμαρχοι εἶπ[ον] [επεὶ ὁ δεῖνα]..υς ἀνὴρ καλὸς[ε] [καγαθὸς] κτλ.

Στίχ. 6 [τῶν] Μαγνητῶν. Στίχ. 8. [καλο]καγαθίας. . . .

Ἐν τῇ προκειμένη ἐπιγραφῇ ἀναγράφεται ψήφισμα τοῦ Μαγνητικοῦ Συνεδρίου. Δυστυχῶς ὁ λίθος εἶναι ἠχρωτηριασμένος ἀμφοτέρωθεν, καὶ ἡ συμπλήρωσις εἶναι δυσκολωτάτη. Ὁ δὲ κ. Ζωσ. Ἐσφιγμενίτης, λαβὼν ἐκτυπώματα ἐπὶ κοινοῦ χάρτου, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτυπώσῃ καθαρῶς τὴν ἐπιγραφὴν, ἀλλεῖψαι εἰδικῶ χάρτου.

Ἐν Ἀλμυρῷ, μηνὶ Σεπτεμβρίῳ 1892.

Ν. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

1) Παραλείπομεν πολλὰ τοῦ ποιητοῦ χωρία.

ΙΩΣΗΦ-ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΡΕΝΑΝ.

Ὁ εὐθύμος καὶ θαλερὸς γέρον, ὁ ἐπιφανὴς γαλάτης συγγραφεὺς Ἰωσήφ-Ἐρνέστος Ρενάν (Joseph-Ernest Renan), οὗ ὁ θάνατος τηλεγραφικῶς ἀγγέλλθη ἡμῖν τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ, τὴν Γραφὴν ἐρευνῶν καὶ ἐν ταῖς προφητείαις ἐγκύπτων, ὡσεὶ ὑπὸ τούτων ἐμπνευσθεὶς, προεφῆτευσεν τὴν ἐπελθούσαν καταστροφὴν τῇ 5ῃ παρελθόντος μαίου, ἐπιπνέοντος ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἐν τῷ συμποδίῳ, ὅπερ συνεκάλεσεν ὁ ἐν Παρισίοις πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ Σύλλογος ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι αὐτοῦ· προεφῆτευσεν ἐνώπιον ἐξήκοντα δύο ἀνδρῶν, οἵτινες, οἱ μὲν Ἕλληνας, οἱ δὲ ἑλληνισταὶ ἐπιφανεῖς, συγγενεῖς κατὰ πνεῦμα, συνῆλθον ἐπὶ τῷ αὐτῷ πανηγυρίζοντες πανηγυρῶν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων· προεφῆτευσεν ἐγκωμιάζων τὸν Ἑλληνισμόν. Ἰδοὺ δὲ ἡ προφητεία αὐτοῦ: «Ἐυχαριστῶ ὑμῖν, κύριοι, ὅτι πρὸς στιγμήν ἐβῆθατέ με, διὰ τῶν ἀναμνήσεων, ἐν τῷ καθαρῷ ἀέρι ἑτέρου κόσμου. Ἰδοὺ αἱ ὀκέψεις, αἵτινες ἐπιφέρουσι τὴν λήθην τῶν παθῶν καὶ παρηγοροῦσι τὸ γῆρας. Θὰ ἴδω ἔτι τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν; Ἀμφιβάλλω· δὲν ἐλπίζω. Νομίζω ὅτι αἱ ἀνδεῖς ὀμίχλαι τοῦ Βορρᾶ εἰσονται ὁ τελευταῖος ὄριζων, ὃν ἀναζητοῦσιν οἱ ὀφθαλμοί μου. Ἀλλ' ὀφείλω ὑμῖν στιγμήν ὥραϊον ὀνειρῶν. Εὐχαριστῶ ἐπὶ τῇ ἐσπερίδι ταύτῃ. Εὐχαριστῶ ἐπὶ τῇ χαρᾷ, ἣν ἠσθάνθην ἀναστρεφόμενος ἐπὶ τινὰς ὥρας πρὸς καθαρὸν Ἕλληνας. Προτείνω ὑμῖν νὰ πῶμεν ἐν πρώτοις, ἐὰν θέλετε, ὑπὲρ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τῶν ἀπαράμιλλων τούτων διδασκάλων παντός εὐγενοῦς καὶ ἡψηλοῦ, εἴτα ὑπὲρ τῶν ἐπιφανῶν ξένων, οἵτινες εὐηρεστήθησαν νὰ συμμετάσχωσι τοῦ ἡμετέρου **συμποδίου** (τὴν λέξιν εἶπεν ἑλληνιστῆ), ἀκολούθως ὑπὲρ τῶν τοῦ Συλλόγου ἰδρυτῶν, νῦν σχεδὸν πάντων τεθνικῶτων. Ἐσχόν, πρὸ πέντε καὶ εἰκοσιν ἐτῶν, κύριοι, ἐπιτυχῆ καὶ καλὴν ἰδέαν». Ὁ Ἑλληνισμὸς, λοιπόν, ἡ Ἀκρόπολις, οἱ ἀπαράμιλλοι ἀληθῶς διδασκαλοὶ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἡ χαρὰ τοῦ περιδόξου Γαλάτου πρὸς Ἕλληνας ἀναστρεφόμενου ἀποτελοῦσιν οἶονεὶ τὸ κύκνειον αὐτοῦ ἄσμα. Πρὸς τὸ ὑπέρολαμπρον κάλλος τῶν ἐπὶ τῆς κορωνίδος τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῶν περὶ αὐτὴν τὸν νοῦν καὶ τὸ βλέμμα ἐστρεφέν ὁ τῆς ἑλληνικῆς σοφίας ἐνθερμος μύσθης καὶ λάτρις, ὡσεὶ ἐκείθεν ἀνέμεγεν ἀκτίνα δόξης ὁ **ἄγαν ἐλευθεροδόξος**. Ὅτε ὁ ἐπίσκοπος ἠρνήσατο τοῦ Μολιέρου τὴν ἐκκλησιαστικὴν ταφὴν, ἡ σύζυγος τοῦ γαλάτου Μενάνδρου τὸν κάλλιστον ἐποιήσατο αὐτῷ ἐπικήδειον ἀνακράξασα: «Ἀλλὰ τοιοῦτος ἀνὴρ δι' Ἰερσοῦ θὰ ἐτιμᾶτο ἐν Ἑλλάδι», ὑπερτάτην τιμὴν ἀνακηρύττουσα ἐκείνην, ἣν οἱ ἀπαράμιλλοι ἄνδρες τοῦ ἄσπι ἐκλιπόντος φιλοσόφου παρεῖχον. Ταῦτην δὲ τὴν δόξαν καὶ αὐτὸς ὑπερτάτην ἀπέδειξε διὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ τῆς 5ης καίου.

Ἀναζητῶν τὴν ἀλήθειαν ὁ ἐν τῇ Τρεγκιέρῃ τῆς Γαλλίας τῇ 15)27 φεβρουαρίου τοῦ 1823 τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίξας, εἶδη ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα καὶ ἄγαν ὄντως ἡλευθεροδόξου καὶ ἀντεστρατευσατο τῇ θρησκείᾳ ἐκείνῃ, ἥτις παρέσχεν αὐτῷ τὰ πρῶτα διδασκαλεῖα, τὸ σεμινάριον τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ Χαροδονέτου καὶ τὸν οἶκον τοῦ Ἰού, καὶ τοὺς πρώτους διδασκάλους, τὸν ἀδδᾶν Duranlou, τὸν ἀδδᾶν Magnier καὶ ἄλλους, οἱς ὀφείλει καὶ τὸ πρῶτον αὐτοῦ στεφθῆν ὑπὸ τοῦ πανακαδημίου ἔργον, τὴν «Histoire comparée des langues sémitiques» (1847). Καὶ πρὸ μὲν τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιλήμου αὐτοῦ **βίου τοῦ Ἰαδοῦ** ἐφημιζέτο ἔτι, ἐνεκα τῶν πολλῶν αὐτοῦ δημοσιεύσεων ὁ ὑπὸ τοῦ πᾶσα ἀποκλήθεισ κατὰ τὴν ἐν Ἰταλίᾳ τὸ 1872 μετάβασιν αὐτοῦ blasphemateur européen, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ πανταχοῦ περὶ αὐτοῦ ἐγίγνετο λόγος, συντελεσασῶν εἰς τοῦτο τῶν πολλῶν, μάλιστα ἀπὸ κληρικῶν, γενομένων κατ' αὐτοῦ δημοσιεύσεων. Ὁ Ρενάν ἐγένετο οὕτω πασίγνωστος, οὐδεὶς δὲ ἀνὴρ, κατὰ τοὺς χρόνους τούτους, ἐγένετο πλέον αὐτοῦ ὑποκείμενον τῆς κριτικῆς, σὺδεῖς μᾶλλον αὐτοῦ ἀπνησχόλασε τὴν δημοσίαν γνώμην, ἀλλ' ἀνεξαορτήτως τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ, οἱ πάντες ἀνωμολόγησαν τὴν ἐξοχὴν παιδείαν τοῦ σοφοῦ, τὴν εὐσυνειδησίαν τοῦ ἱστορικοῦ, τὸ ἐκτάκτως μαγευτικὸν τοῦ συγγραφέως ὕψος, οὗ ἐνεκα κάλλιστα δύναται νὰ ὀνομασθῆ ὁ Ρενάν ἡ

γαλλικὴ μέλισσα. Ἐν τῷ κόσμῳ δὲ ἰδίᾳ τῶν φιλολόγων τῶν Παρισίων, τοῦ Λονδίνου, τοῦ Βερολίνου καὶ πανταχοῦ ὁ Ρενάν ἐχαίρει μεγάλην καὶ δικαίαν φήμην. Γνώστῃς δὲ τῶν πλείστων τῶν ἀρχαίων ἀνατολικῶν γλωσσῶν, σπουδαῖας παρέσχε τῇ ἐπιστήμῃ ὑπηρεσίας διὰ τῶν ἐπὶ τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν μελετῶν αὐτοῦ, αἵτινες πολλὰ ἴμα τε καὶ σοφαὶ ἐγένοντο. Ταῖς γραμμαῖς ταύταις ἐπιτάσσοντες σημειῶσιν τῶν κυριωτάτων ἔργων τοῦ κατὰ μὲν τὸ 1859 διαδεξαμένου τὸν διαπρεπῆ φιλόλογον καὶ παιδαγωγὸν Αὐγουστίνον Thierry ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων, τὸ δὲ 1878 τὸν διακεκριμένον ψυχολόγον Κλαυδίου Bernard ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἀθανάτων τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, εὐκρινῆ παρέχοντες εἰκόνα, ὡς νομίζομεν, τῆς ἐργασίας τῆς μεγάλης αὐτοῦ διανοίας. Ἀλλὰ πλὴν τῶν οὕτως ἀναγραφόμενων ἔργων τοῦ ἐνδόξου Γαλάτου, καὶ τὰ κράτιστα τῶν περιοδικῶν συγγραμμάτων τῆς εὐγενοῦς Γαλλίας ἐνέχουσι πολλὰ προϊόντα τῆς φιλοσοφικῆς μούσης, ἥτοι ἡ «Γενικὴ ἐφημερίς τῆς δημοσίας παιδείσεως» (Journal Général de l'Instruction publique), ἡ «Ἀσιατικὴ Ἐπιθεώρησις (Revue asiatique)», ἡ «Ἐφημερίς τῶν Συζητήσεων» ἡ «Ἐπιθεώρησις τῶν Δύο Κόσμων» (Revue des deux Mondes) καὶ ἡ «Ἐλευθερία» (Liberté). Ἐν τῷ ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι δὲ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν συζητήσεων» ἐκδοθέντι ὑπερεξακοσιοσελίδῳ τόμῳ τῷ 1889 καλλιτεχνικώτατος φέρεται πίναξ τῶν πολλῶν συνεργατῶν τῆς Ἐφημερίδος ταύτης. Ὁ δὲ χαράξας τὴν εἰκόνα ταύτην κέντρον αὐτῆς κατέστρεψεν τὸν Ἐρνέστον Ρενάν, παρ' αὐτῷ μὲν ἔχοντα τοὺς διαπρεπεῖς δραματικούς κριτικούς Ἰούλιον Lemaître καὶ J. J. Weiss, ἀλλὰ τὴν θέσιν πρὸς τὸ σύνολον τῆς εἰκόνης τοιαύτην, ὥστε παρατηρῶν τις τὴν εἰκόνα ἀντιλαμβάνεται αὐτῆς ὡς τῆς ἀποθεώσεως τοῦ Ρενάν, διότι βλέπει τοὺς περὶ αὐτὸν ἐξεικονιζόμενους σοφοὺς ἀκαδημαϊκοὺς οἰοεὶ ὑποχωροῦντας πρὸ αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς ὁράσεως τὴν ἐμπνευσὶν παρ' αὐτοῦ ζητούντας, ὅπερ ἀναμνησθεὶς ἡμᾶς κατὰ τι τὴν ὑπὸ τοῦ Ingres ἀποθεῶσιν τοῦ Ὀμηροῦ. Ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῶν συζητήσεων τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἄρθρον ἐδημοσίευσεν ὁ Ρενάν τῇ 8 ἰουνίῳ 1853 περὶ τοῦ βιβλίου τοῦ de Sacy, les Séances de Hariri, μετὰ τοῦτο δὲ ἐδημοσίευσεν πολλὰ ἄρθρα περὶ τῶν θρησκείων, τῶν φιλολογικῶν τῆς Ἀνατολῆς, τῶν φιλολογικῶν ζητημάτων καὶ πολλὰ φιλολογικὰ ποικίλα. Τελευταῖον δὲ συνεργάζετο ἐν τῇ Revue des Deux Mondes, ἐν ἣ ἐδημοσίευσεν καὶ τὰς μελέτας αὐτοῦ «περὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ», αἵτινες εἴτα ἀνεδημοσιεύθησαν, ἀποτελέσασαι τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ Histoire du peuple d'Israel (1887).

Ὁ περικλής Γαλάτης, ὁμῶς ἐκ τοῦ δόγματος αὐτοῦ τῆς ἐπιστήμης, τῆς διὰ τῆς ἱστορίας μελέτης, ἐβιογράφησε τὸν Θεάνθρωπον ὡς ἄνθρωπον, ἀρνησάμενος μὲν τὴν θεότητα αὐτοῦ ἀλλ' ἐξοχὸν πλέξας στέφανον τῇ μεγαλοφυίᾳ αὐτοῦ, πλεχθέντα διὰ πολλῶν ἀνθρώπων θαυμασμοῦ· τοῦτο δὲ τῷ δόγματι ἠκολούθησε καὶ ἐν ταῖς περὶ χριστιανισμοῦ καὶ ἐν ταῖς περὶ τῶν βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς μελέταις αὐτοῦ καὶ προσέειπεν εἰς σεβαστὰς πεποιθήσεις, πλανηθεὶς πλάνην δεινὴν. «Πῶς ὅμως ὁ ὄνειροπόλος οὗτος ἀπεπλανήθη εἰς τὰ τραχέα θέλητρα τῆς κριτικῆς ἱστορικῆς, πῶς ὁ Βερτιον οὗτος ἐγένετο σκεπτικός, πῶς ὁ ποιητὴς οὗτος, οὗ ἡ γλῶσσα ἦν τῶν χαριεστάτων ἐξ ὧν ποτε ἐδόθησαν ἀνθρώπῳ ὅπως λαλῆ, ἐκλήσατο τῷ πλάνῳ τῆς γλώσσης ταύτης ἵνα κάλλιον προσβάλῃ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν ἢν καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ ἄθεοι—ὁ δὲ Ρενάν δὲν ἦτο ἄθεος, παραδέχετο μὲν Θεόν, ἀλλὰ πλὴν τούτου ἐν οἶδεν ὅτι οὐδὲν οἶδεν—ὁμολογοῦσι τὴν ὠραιότεραν καὶ ποιητικώτεραν, τοῦτο αὐτὸς οὗτος ἐξηγεῖ ἐν ταῖς Ἄ ν α ν ἡ σ ε ι ν αὐτοῦ, τὴν θαυμασίαν αὐτοβιογραφίαν τοσοῦτον δικτικοῦ θελητῆρος. Αἱ σπουδαὶ τοῦ σεμναρίου ἀντὶ τὰ κρατύων ἐν αὐτῷ τὴν πίστιν, ἐγένοντο ἀφορμὴ τῶν πρώτων αὐτοῦ ἀμφιβολιῶν. Οὐδαμῶς δ' ἐβράδυνε τὴν ποδῆσιν ἐσθῆτα τῶν νεοφύτων νὰ καταλίπῃ. Ἡ Ἐκκλησία, ἥτις κατέλεγεν αὐτὸν ἐν τοῖς τέκνοις αὐτῆς, ἀπόλεσεν αὐτὸν διὰ παντός».

Βεβαίως οὔτε ὁ χρόνος, ἀλλ' οὐδὲ ὁ χρόνος ἐπιτρέπει ἡμῖν ἐκτενῆ καὶ ἀκριβῆ νὰ παρασχῶμεν βιογραφίαν ἢ ἐστὼ καὶ πλῆρη ὀπωδῆλοτε σκιαγραφίαν τοῦ ἀνδρός, ὃν ἡ ἐπιστήμη τοῦ σύμπαντος κόσμου θρηνεῖ, ἀλλῶς οὗ τι εὐχερὲς τὸ ἔργον τοῦ βιογράφου οὐδὲ ἡμέτερον. Τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς κατὰ κα-

ΓΕΝΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

θῆκον χαράσσοντος, συντελοῦμεν αὐτὰς παρατηροῦντες ὅτι κατὰ κριτικὸν τινὰ ὁ Ρενάν δὲν εἶχε καθολοκλήριαν τὴν ὄψιν ἢν τὰ συγγράμματα καὶ ὁ βίος αὐτοῦ εἶδει νὰ σχηματίζωσιν αὐτῷ. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ὃ φαντάζεται τις διαπεπλασμένον ὑπὸ τοῦ αὐτονοικοῦ ὀκεπτικισμοῦ, διέκρινε μᾶλλον ἢ ῥοπή τῆς θεολογίας τοῦ Βερανζέρου, ὃν τοσοῦτον ἠδέως ἐσκώψε. Πράγματι δὲ ὁ ἐκ τῶν ἔργων σχηματίζας ἰδέαν περὶ τῆς μορφῆς τοῦ ἀνδρός, βλέπων αὐτὸν οὐδαμῶς ἀνεγνώριζεν αὐτόν, διότι μὲθ' ὅλας τὰς περιπετείας αὐτοῦ ἦν εἰθυμὸς καὶ εἶχε τὸ μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων, εἶχε τὴν ὄψιν μᾶλλον ῥαβελικὴν.

«Ἐπιθυμῆτε, Ἐλεγε ποτε, νὰ μάθητε τὸ μυστήριον τῆς εὐθυμίας μου; Λοιπὸν θὰ εἶπω· εἰμὶ γιὰν εὐθυμὸς, διότι ἐν πρώτοις ὀλίγον διασκεδάσας ἐν τῇ νεότητι μου, ὑπὸ τὴν ἐποψίαν ταύτην, ἐτήρησα πᾶσαν τὴν δροσερότητα τῆς φαντασίας, ἔπειτα, ὅπερ καὶ σοβαρότερον, εἰμὶ εὐθυμὸς, διότι εἰμὶ βέβαιος ὅτι ἐξετέλεσα ἐν τῷ βίῳ μου ἀγαθὴν πρᾶξιν. Εἰμὶ περὶ τούτου βέβαιος. Δὲν θὰ ἐζήτουν δὲ ὡς ἀνταμιοῦν ἢ νὰ ἐπαναρχίσω».

Καὶ ἴδῃ καταλήγομεν δι' οὗ ἡξάμεθα, διὰ τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ ἐξόχου μύστου τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὅστις ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ καὶ ἐν λόγοις καὶ διατριβαῖς πολλὰκις ἐπλεξε διὰ τῆς μελιγρούτου αὐτοῦ γλώσσης τὸ ἐγκώμιον αὐτῆς, καὶ ἀνακηρύσσων καὶ αὐτὸς ὑπερτάτην τιμὴν τὸ τιμᾶσθαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, διότι μόνοι αὐτοὶ ἠδύναντο νὰ ὄσῃ δίκαιοι κριταί, αὐτοὶ οἱ μύσται τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καλοῦ, τοῦ ἀγαθοῦ, ὑπερήφανον δὲ τίτλον προῦβαλλε ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ τῆς ὁμοιοῦ τὸν τοῦ **καλὸς κάγαθος**, οὗ ἑλληνιστὶ προφερομένου, ἐπέφερεν: «Oh! que voila des mots admirables!» Καὶ ἐπὶ τοῦ Ρενάν δέ, ὁμολογῆσομεν ἐκ τοῦτων πάντες, ἢ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ῥοπή μεγίστη ἐγένετο καὶ τὸ αἰσθημα τοῦ καλοῦ, ὅπερ τοσοῦτον ἀνεπτυγμένον εἶχε, δι' αὐτῶν ἐτροφή. Ἦν μέγας ὁ Ρενάν καὶ ἐθαύμαζε τοὺς μεγάλους, ἀνεγνώριζεν ὅτι ὑπερτέρῳ μεγαλειότης τῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων οὐδεμία ὑπῆρξε, τῶν πάντων θανείων παρ' ἐκείνων ὄντων. Φαινόταρον δὲ τὸν θαυμασμὸν αὐτοῦ κατέδρασαν, ὃ τοῖς Ἑλλήνοις συγγενῆς κατὰ πνεῦμα διὰ τῆς θεραπείας τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, τὴν χαρίεσσαν θυγατέρα αὐτοῦ δοῦς Ἑλληνί, τῷ προσφιλῆ ἡμῖν κ. Ἰωάννη Ψυχάρη, ὑψηλῆ τῶν ἑλληνικῶν ἐν τῇ σχολῇ τῶν Ἀνωτέρων Σπουδῶν ἐν Παρισίῳ, οὕτω δὲ συνέδεσεν ἐτι μᾶλλον τοὺς πρὸς τοὺς Ἑλληνας συγγενικοὺς αὐτοῦ δεσμοὺς.

Συγγράμματα τοῦ Ρενάν.—Histoire comparée des langues sémitiques (1847)· Eclaircissements tirés des langues sémitiques sur quelques points de la prononciation Grecque (1849)· De l'étude de la langue grecque au moyen âge (1849, couronné)· Averrhoès et l'averroïsme (1852)· Etudes d'histoire religieuse (1857)· De l'origine du langage (1857)· le livre de Job, traduit de l'hébreu, précédé d'une étude sur l'âge et le caractère du poème (1859)· Nouvelles considérations sur le caractère général des peuples sémitiques et en particulier sur leurs tendances au monothéisme (1859)· Essais de morale et de critique (1859)· Cantique des cantiques, traduit de l'hébreu, avec un étude sur le plan, l'âge et le caractère du poème (1860)· De la part des peuples sémitique dans l'histoire de la civilisation (1862)· la Chaire d'hébreu au Collège de France (1862)· Vie de Jesus (1863)· les Apôtres (1866)· Saint Paul (1869)· Trois inscriptions phéniciennes (1864)· Mission de Pénicie (1864)· Nouvelles observations d'épigraphie hébraïque (1867)· Sur les inscriptions hébraïques des synagogues de Kefr-Bereim, en Galilée (1867)· Rapport sur les progrès de la littérature orientale et sur les ouvrages relatifs à l'Orient (1868)· Questions contemporaines (1868)· la Monarchie constitutionnelle en France (1870)· Réforme intellectuelle et morale (1871)· Antichriste (1873)· Dialogues et Fragments philosophiques (1876)· Spinoza (1877)· Les Evangiles (1877)· Callibau suit de la Tempête de Shakespeare (1878)· Melanges d'histoire et de voyages (1878)· L'Eglise chrétienne (1879)· Marc Aurèle (1882)· Souvenirs d'enfance et de jeunesse (1883)· Nouvelles études d'histoire religieuse (1884)· Histoire du peuple d'Israel (1888). Πλὴν δὲ τούτων ἐξηκολούθησεν εἶτα δημοσιεύων μελέτας ἐν τῇ Revue des deux Mondes, ἃς εἶτα καὶ ἰδίᾳ ἐξέδιδεν.

O. A.

— Κατὰ τὸν προσηγῆ ἀπρίλιον γενήσεται ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν Ὀραίων Τεγγῶν ἐν Βρυξέλλαις διεθνὴς ἐκθεσις τοῦ παλαιοῦ καὶ νεωτέρου ροῦ τύπου ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως αὐτοῦ μέχρι σήμερον.

— Ὁ γραμματεὺς τοῦ ἐν Παρισίοις πρὸς ἐπίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ Συλλόγου κ. Παῦλος Girard τὴν ἐτήσιαν αὐτοῦ ἐκθεσιν τῶν πεπραγμένων τῷ Συλλόγῳ καὶ τῶν διαγωνισμάτων κατήρξατο δὲ ἐνθουσιώδους ἐγκωμίου τοῦ ἀοιδίμου τοῦ ἔθνους εὐεργέτου Κωνσταντίνου τοῦ Ζάππα. Ὡς γνωστὸν ὁ ἀείμνηστος ἀνὴρ ἔδρασε νέον βραβεῖον ἐν τῷ Συλλόγῳ ἐκ χιλίων φράγκων ἐφ' ᾧ σκοπῶ καὶ τὸ τοῦ κ. Χρηστάκη Ζωγράφου καὶ ἰδίᾳ πρὸς προαγωγὴν τῶν βυζαντινῶν μελετῶν. Κατὰ τὴν ἐκθεσιν τοῦ κ. γραμματέως, ἦν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἔρχομεν, τὸ βραβεῖον τοῦ Ζάππα ἀπενεμήθη τοῖς κ.κ. Auvray καὶ Tougard ἐπὶ τῇ ὑποβληθείσῃ ὑπ' αὐτῶν Μικροῦ Κατηχῆσεϊ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, μοναχοῦ τοῦ Θ' αἰῶνος. Ἡ κατήχησις αὕτη, ἣτις εἶνε συλλογὴ τῶν πρὸς θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν διδασκαλίαν γραφέντων ὑπὸ τοῦ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ἐκδίδεται νῦν ὑπὸ τῶν βραβευθέντων, διορθωθεῖσα ἐκ χειρογράφων ἀποκειμένων ἐν τῇ Ἑθνικῇ τῶν Γάλλων Βιβλιοθήκῃ.

— Ὁ Διδάκτωρ Weinek τοῦ μετεωροσκοπεῖου τῆς Πράγας ἔγραψε πρὸς φίλον αὐτοῦ ἐν Λονδίῳ ὅτι ἐπέτυχε φωτογραφικῶν δοκιμῶν τῆς σελήνης διαμέτρου 3 μέτρων, ἐφ' οὗ διακρίνονται ἱκαναὶ γραμμαὶ ὑποτιθέμεναι ὡς ποταμοί. Τοῦτο οὐδαμῶς δέον νὰ ἐκληφθῆ ὅτι ὁ κ. Weinek φρονεῖ ὅτι ἀνεκάλυψε ποταμούς, ὡς ἔγραψε τὸ «Figaro», καὶ ἐπομένως ὕδωρ ἐπὶ τῆς Σελήνης, ἀτμόσφαιραν κτλ., διότι, καθὰ ἐλέγχθη ἡμῖν, αἱ γραμμαὶ, αἵτινες ἔχουσι σχῆμα ποταμῶν φαίνονται παριστώσῃαι ξηρὰς κοίτας ποταμῶν, ὡς οἱ διάφοροι κῶνοι ἐσθεσμένα ἡφαίστεια. Τὸ ἀπτρονομικὸν περιδικόν, ὅπερ ὁ διάκτομος Φλαμαριῶν ἐκδίδωσι δημοσιεύει τὸ δοκίμιον καὶ διασαφῆσαι.

— Κατὰ τὴν «Dattly Graphic» ἡ ὁσημέραι ἐξάπλωσις τῆς χρήσεως τῆς ἀκάπνου πυρίτιδος συνετέλεσε εἰς τὴν σημαντικὴν αὐξήσιν τῆς τιμῆς τῆς κάμφορας, ὡς γίνεται χρῆσις ἐν τῇ παρασκευῇ τῆς πυρίτιδος ταύτης.

— Λόγος γίνεται περὶ συγκροτήσεως κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1894 διεθνῶς ἠλεκτρικῆς ἐκθέσεως ἐν Μιλάνῳ.

— Ἐπεψηφίσθη ὑπὸ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου νέος κανονισμὸς τῆς κεντρικῆς ἐκπαιδεύτ. ἐπιτροπῆς τῶν πατριαρχείων, ὅστις καὶ προσεχῶς ἐκδίδεται.

— Ἠρξάτο ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ τυπογραφεῖῳ Ἰγγλέση ἡ ἐκτύπωσις τοῦ β' τόμου τοῦ Εὐριπίδου ὑπὸ Δ. Βερανζέρου, ἡ τοῦ τῶν ε' τῆς Ζωγραφείου Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ἣτις τῇ ἐπιστάσει τοῦ παρ' ἡμῖν Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου ἐκδίδεται, χορηγία δὲ τοῦ κ. Χρηστάκη Ζωγράφου. Δράματα τοῦ β' τόμου: Ἰκέτιδες, Βάκχαι, Μήδεια, Ἴων, Ἰππόλυτος. Περὶ τῆς Ζωγραφείου βιβλιοθήκης θὰ ἐπανέλθωμεν.

— Πλὴν τοῦ ἄρτι δημοσιευθέντος προγράμματος τοῦ Καραπανείου ἀγῶνος ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ πρὸς σύνταξιν ἀναγνωστικῶν τοῦ β', γ' καὶ δ' ἔτους τῆς δημοτικῆς σχολῆς εἰσὶν ἐκδιδόμενα προγράμματα τοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος πρὸς σύνταξιν Γραμματικῆς, Ἑλληνικῆς Ἱστορίας καὶ Στοιχείων Φυσικῆς καὶ Χημείας. Ἐβραβεύθησαν δὲ μέγχι τοῦ νῦν ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ Κλείς ἀναγνώσεως, Γεωγραφία, Ἀριθμητικὴ καὶ Ἑρὰ Ἱστορία.

— Ἡ πρὸς διοργανώσιν τῆς ἐκθέσεως τοῦ Σικάγου ἐπιτροπὴ προσεκάλεσε τοὺς κ. κ. Μασσινὲ καὶ K. Saint-Saëns, γάλλους διαπρεπεῖς μουσουργούς. ὅπως μετάσχῃσι τῶν τελεσθησομένων κατ' αὐτὴν μουσικῶν ἐορτῶν. Οἱ δύο Γάλλοι συνθέται θὰ διευθύνωσιν ἐν ταῖς συναυλίαις τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων αὐτῶν.

— Ἐσχάτως ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις ὁ Βίκτωρ Wilder κριτικὸς τοῦ δράματος καὶ τῆς μουσικῆς, μεταφραστὴς δὲ τῶν ἔργων τοῦ Βάγνερ.

— Τῇ 12 ἰσταμένῳ ἐκηρύχθη ἡ λήξις τοῦ ἐν Μιλάνῳ φιλολογικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ συνεδρίου. Κατὰ ταύτην ὁ κ. Μαρτίνης, ὑπουργὸς

ἐπὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδύσεως, ἠδ' ἐκρίθησαν τοῖς μέλεσι τοῦ συνεδρίου ἐπὶ ταῖς μελέταις καὶ προσπάθειαις αὐτῶν. Ἐπίσης ἠδ' ἐκρίθησαν τοῖς γάλλοις ἀντιπροσώποις, ὅτι συμμετέσχον τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων χωρῶν ἐξέφρασαν εἰς τὰς εὐχαριστίας αὐτῶν τοῖς συναδέλφοις αὐτῶν Ἰταλοῖς ἐπὶ τῇ γενομένῃ αὐτοῖς ἀδελφικῇ δεξιώσει.

— Ὡς γνωστὸν τῇ ἐπιούσῃ τετάρτῃ 30/12 ὁκτωβρίου ὄριστα εἶπὼς ἑορτασθῆναι ἐν Νέα Ἰόρκῃ ἡ τετρακοσιετηρὴς τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς. Μεγάλαι γίνονται ἐπὶ τούτῳ προετοιμασίαι ἵνα ὅσον οἷον μεγαλοπρεπῶς πανηγυρισθῆναι ἢ ἐπέτειος τῆς ἀποβάτεως τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου εἰς Ἀμερικὴν. Τὸ σπουδαιότερον δὲ μέρος τοῦ προγράμματος ἔσται ἀναμφιβόλως ἡ μεγάλη ἱστορικὴ συνοδία, ἣτις θὰ περιέλθῃ τὴν πόλιν τῇ ἐσπέρᾳ. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν θεατῶν θὰ παρελάσῃ οὕτως εἰπεῖν, ἀπαντα τὰ ἱστορικὰ γεγονότα ὅσα συνδέονται τῷ Κολόμβῳ καὶ τῇ ἀνακάλυψι τοῦ Νέου Κόσμου καὶ ὅσα πρὸ αὐτοῦ καὶ μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν ἐγένοντο. Ἰσχυρὸν δὲ θὰ εἶνε βεβηχίως τὸ ἄρμα τῆς Ἐλευθερίας περιστοιχιζόμενον ὑπὸ προσώπων διακεκριμένων, φανερόντων τὰς διαφόρους χώρας, αἱς ὀφείλει ἡ Ἀμερικὴ τὸν αὐτῆς πολιτισμόν. Θὰ παρελάσῃ δὲ πλὴν τῶν ἐρευνητῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὁ Οὐάσιγκτων, περιβαλλόμενος ὑπὸ πάντων τῶν προέδρων τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν μέχρι τοῦ Γκράν. Δὲν θὰ λείψῃ δ' ἀπ' αὐτῆς καὶ ὁ Ἐδισσων μετὰ τοῦ ἠλεκτριτισμοῦ αὐτοῦ.

— Ὁ διάσημος ἐρευνητὴς τοῦ Βόρειου πόλου F. Nansen προετοιμάζεται πρὸς νέαν ἐκδρομὴν εἰς τὸν Βόρειον Πόλον. Περὶ αὐτῆς δ' ἐποιήσατο ἐν Κοπεγχάγῃ διάλεξιν, ἐν ἣ ἡ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ἐκδρομὴ του διαρκέσει περὶ τὰ δύο ἔτη. Καλὸ ταξεῖδι!

— Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν ἐπιστημῶν (φυσικῆς καὶ χημείας) τῆς Κοπεγχάγης καὶ ὁ χημικὸς Jacobsen Carlsberg διοργανίζουσι συνδρομὰς ὅπως προσενηχθῆναι τιμητικὸν μετάλλιον τῷ Μεγάλῳ Pasteur ἐπὶ τῇ ἐβδομηκοστῇ ἀμφιτηρίδι τῆς γεννήσεως αὐτοῦ, ἀγομένη τῇ 15/27 προσεχῶς δεκεμβρίου.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Τὸ νέον ἔτος παρ' Ἰουδαίους.— Γνωστὸν ὅτι τὴν τετάρτην 9]21 7βρίου κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἤρξατο τὸ 5653 ἔτος ἀπὸ κτίσεως κόσμου κατὰ τὴν ἰουδαϊκὴν χρονολογίαν. Τὸ χωρίον ἐκεῖνο τῆς Γραφῆς, ἐπὶ τῇ βίβει τοῦ ὁποίου ἑορτάζεται ἡ πρώτη τοῦ ἔτους παρ' Ἑβραίους εἶναι τὸ εἶπῃ: «Καὶ τῷ μηνὶ τῷ ἐβδόμῳ μιξ τοῦ μηνὸς ἐπίκλητος ἀγία ἔσται ὑμῖν· πᾶν ἔργον λατρευτῶν οὐ ποιήσετε, ἡμέρα σημασίας ἔσται ὑμῖν» (Ἀριθμ. ΚΘ' 1).

Τὰ θρησκείματα τῆς ὑπὸ τοῖς Ἀγγλοῖς Ἰνδοῖς.— Ἐκ τῆς τελευταίας στατιστικῆς προκύπτουσι περὶ τῶν ἐν τῇ βρετανικῇ Ἰνδικῇ θρησκευτῶν αἱ εἰς τὴν ἐνδιαφέρουσα λεπτομέρεια:

Ἐκ τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ τῶν 287 ἑκατ. κατοίκων ὁ Ἰνδισμὸς περιλαμβάνει 207 ἑκατ. Ἡ λατρεία τῆς Φύσεως εἶναι κοινοτάτη παρὰ τοῖς τραχυτέροις φύλοις. Τὸν Ἰσλαμισμόν ἀντιπροσωπεύουσι 57 ἑκατ., τὸν Βουδισμόν 7 ἑκατ. καὶ τὸν Χριστιανισμόν μόνον 2,250 χιλ. Ἰπάρχουσι πρὸς τοῦτους 17,180 Ἰουδαῖοι, οἱ δὲ Παρσῆ συμποσοῦνται ἐν ὅλῳ εἰς 89,887. Οἱ Θεῖσταί οἱ Ἀγνωστικοὶ καὶ τοιοῦτοι ἀνέρχονται μόνον εἰς 89. Οἱ Βρῆμοι ἦτοι καθηγῆται τοῦ ματερροθμισμένου Ἰνδισμοῦ, ἀριθμοῦσι μόνον 4301 ἐνῷ νεωστὶ ἰδρυθεῖσα αίρεισι τῶν Ἀρίων ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ 400 περίπου ὀπαδῶν. Λαμβανόμενου ὅπ' ὅψιν τοῦ συγκριτικῶς ὀλιγοχρονίου διαστήματος ἀπὸ τῆς εἰς Ἰνδικὴν εἰσαγωγῆς τοῦ χριστιανισμοῦ, τὸ γεγονός ὅτι ἦδη ὁ χριστιανικὸς πληθυσμὸς ἀριθμεῖ 1/10 τῶν ὅλων κατοίκων μαρτυρεῖ ὅτι ἡ ἐπιτυχία αὐτοῦ φαίνεται ἀξιοσημεῖως.

Αἱ δελῆναι τοῦ Διός.— Ἡ «Σαββατιαία Ἐπιθεώρησις» ἐδηλοσίευσεν ἄρθρον περὶ τῶν σεληνῶν τοῦ Διός, ἐκφράζουσα τὴν ἰδέαν ὅτι πιθανὸν νὰ εἶναι κτωφικημένοι οἱ δορυφόροι ἐν τούτῳ δὲ ποιουμένη λόγον περὶ τῆς ἀνακαλύψεως νέας καὶ ἀρχικῆς σελήνης τοῦ Διός, λέγει: «Ὁ Ζεὺς καὶ αἱ τέσσαρες σελῆναι αὐτοῦ ἀποτελοῦσι σύστημα τῶσδε τοῦτον πλήρες καθ'

ἐαυτοῦ, τῶσδε τοῦτον συμμετρικόν, συνδέονται δὲ μετ' ἄλλήλων διὰ τῶσδε τοῦτον ἰδιαίτερον δυναμικῶν σχέσεων, ὥστε ἡ παρουσία καὶ ἄλλου μέλους φαίνεται πως ἐπιδρωμική ἐν τούτοις ἐβδαιώθῃ ὑπὸ τοῦ καθηγῆτο Βαρνάβου, ἡ ἐπιδειξιότης καὶ διορατικότης τοῦ ὁποίου ὡς παρατηρητοῦ οὐδεμίαν βῆσιμον καταλείπουτι ἀμφιβολίαν ὡς πρὸς τὴν γνησιότητα τῆς ἀνακαλύψεως.» Ἀπορον μάλιστα πῶς ἐπὶ τῶσδε τοῦτον χρόνον ἀνεβλήθη ἡ ἀνακάλυψις αὕτη. Ἡ πέμπτη σελήνη φαίνεται ὡς μικρότατον φωτεινὸν σημεῖον, ἦτοι ὡς ἀστὴρ 13ου μεγέθους, τελῶν τὴν περιστροφὴν αὐτοῦ εἰς 17 1/2 ὥρας ἐγγύτατα τοῦ μεγάλου σώματος τοῦ Διός. Ἡ κατὰ 112,000 μίλια ἀπόστασις αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ Διός, δίδει ἀπόστασιν ἐκ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ 26,000 μιλίων, ὁ νέος λοιπὸν δορυφόρος ἐμφανίζεται ἡ-παξ ἐν διαστήματι 9 ὥρων.

Ἡ φωνὴ καὶ ἡ φωνή.— Μουσουργὸς τις ἐκτίθεισι ὅτι οἱ λιγυρὰν ἔχοντες φωνὴν εἶναι σπάνιοι ἐν χώραις, ὅπου ἐπικρατεῖ δίαίτια ἐξ ἰχθύων καὶ κρέατος καὶ ὅτι ἡ φωνὴ ἀποβάλλει τὸν τόνον αὐτῆς καθόσον αἱ οἰκογένειαι, πλουτίζουσαι, ἀυξάνουσι τὴν ποσότητα τοῦ καταναλισκομένου κρέατος. Ἡ Νεάπολις καὶ ἡ Γενουῆ, ὅπου πολλοὶ τρώγονται ἰχθύς, ὀλίγους παρέχουσι ἰταλοὺς ἀοιδούς· αἱ δὲ γλυκεῖαι φωναὶ ἐν Ἰρλανδίᾳ ἀπαντῶσιν ἐν τῷ ἀγορικῷ πληθυσμῷ μᾶλλον ἢ ἐν ταῖς πόλεσιν. Ἐν Νορβηγίᾳ τῶσδε τοῦτον καταναλίσκονται ἰχθύς, ὥστε δὲν δημιουργοῦνται ἀοιδοί, ἀλλ' ἡ Σουηδία εἶναι τόπος σίτου καὶ ἀσιμάτων. Τὰ σαρκόβόρα πτηνὰ κοιλίζουσι ὡς οἱ βάτραχοι, τὰ δὲ σιτοφάγα ψάλλουσι. Ἐν τούτοις λεπτομερεστέρᾳ ἐξέτασις δὲν ἐπικυροῖ πάντοτε τὰ ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα. Ἡ Ἰουλιὰ Γρίζη ἦτο ἰδιαζόντως κρεοφάγος· ἀλλ' ἡ φωνὴ αὐτῆς σπανίαν εἶχε λαμπρότητα καὶ ὅτε ἀπέκαμνεν ἔτρωγε συνήθως ἰχθύς, ἵνα νέαν εἰς ταύτην παρέσχῃ ζωηρότητα. Ὁ κοινὸς ὄνος δὲν εἶναι σαρκόβόρος, ἡ φωνὴ ὅμως αὐτοῦ εἶναι κατωτέρα τῆς τοῦ λέοντος.

Ὅραμα καὶ προειδοποιήσις θανάτου.— Παρίεργον ἐπεισόδιον, ἐσχάτως γενόμενον, ἀφηγήθη κύριός τις, εἰς ὃν τὰ πλεῖστα τῶν προσώπων, περὶ ὧν πρόκειται εἶναι προσωπικῶς γνωστά.

Νεαρὰ κόρη, ἀδελφὴ τοῦ κ. Α. ἱκανῶς σπουδαίου καλλιτέχνου, ἡ οἰκογένεια τοῦ ὁποίου κατοικεῖ ἐν Τορόντῳ τῆς Ἀμερικῆς, κατελθούσα πρῶταν τινὰ ἵνα προγευματίσῃ, ἀφηγήθη ἰδιαίτερον ὄραμα, ὅπερ τότε μείζονα ἐνεποίησεν αἰσθησιν ἐπὶ τοῦ πνεύματος αὐτῆς, ὅσφ ἦτο εἰθιςμένη εἰς ὕπνον ὅλως ἀτάραχον. Εἶδε ὅλη τὴν φίλην αὐτῆς, δεσποινίδα Μ. Κ., συνομηλῆκα αὐτῇ κόρην, κατερχομένην ὡς ἐν ταραχῇ καὶ ἐν βίᾳ τὴν κυριωτέραν δδὸν τοῦ Τορόντου, κατόπιν δὲ καὶ τὴν νύμφην αὐτῆς. Ἡ φίλη αὐτῆς ἔφερε στολήν, οἷα ἡ ἐν γάμῳ ἡ χορῶ φερομένη, εἶχε δὲ ἄνω πορτοκαλλείας ἐν τῇ κόμῃ καὶ ἐν τῇ στολῇ. Ἀδιάβροχον ἐπανωφόριον ἦτο ἐρριμμένον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων αὐτῆς, προφανῶς ἐν βίᾳ χρησιμοποίηθῃν ἐλλείψει ἄλλου προχείρου. Ἡ δεσποινὴς Μ. Κ. καθάρχετο τὴν δδὸν μετὰ μεγάλῃ ταχύτητος, μέχρις ὅτου, φθάσασα εἰς τὸ τέρμα τοῦ τροχιοδρομίου, ὠλίσθησεν ἐν τῇ βίᾳ αὐτῆς καὶ ἔπεσεν ἐν τῷ βορβόρῳ· ἐγερθεῖσα ὅμως πάλιν ἐξηφανίσθη ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῆς φίλης αὐτῆς ἐν μέσῳ πλήθους προσώπων, εἰσερχομένων εἰς τὴν τροχιοδρομικὴν ἄμαξαν. Τοῦτο ἦτο τὸ ὄνειρον· βραδύτερον ἡ οἰκογένεια Α ἐπληροφόρηθη ὅτι ὁ κ. Ι., θετὸς πατὴρ τῆς δεσποινίδος Μ. Κ., ἀπέθανεν αἰφνιδίως ἀκριβῶς πρὸ τῆς 4ης ὥρας τῆς πρωίας ἐκείνης, πεσὼν ἐκ παρὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ξενοδοχείου, ἐν ᾧ κατώκει καὶ ὅπερ ἀπέχετο μιλία τινα τοῦ Τορόντου· ὁ πατὴρ οὗτος ἦτο ἔμπορος, ἡ δὲ θετή αὐτοῦ κόρη, ἡ φίλη τῆς δεσποινίδος Α, ἣτις εἶχε μεταβῆ εἰς χορὸν, ὑποστρέψασα βραδέως εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, εἶδεν ἐκεῖ τηλεγράφημα, ἔσπευσε νὰ προφθάσῃ τὴν ἀναχωροῦσαν τροχιοδρομικὴν ἄμαξαν, ἵνα μεταβῆ εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος, καὶ ἔφερεν ἀκριβῶς τὴν στολήν, μεθ' ἧς ἐφάνη καὶ ἐν τῷ ὄνειρῳ.

Ἡδὴ ἔρχεται τὸ δεύτερον τμήμα τῆς ἀφηγήσεως. Εἰς ἀπόστασιν μιλίων τινῶν ἐκ τῆς πόλεως, ἐν ἧ ὁ κ. Ι. εἶρε τὸν θάνατον, ὑπῆρχε μεμονωμένη ἔπαυλις, τηρουμένη ὑπὸ γυναικὸς μετὰ τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, οἵτινες πάντες ἐγνώριζον τὸν ἀνωτέρω ἔμπορον καὶ ἐγίνωσκον ὅτι διέμενον ἐν ξενοδοχείῳ. Ἡ θυγάτηρ ἐνεδύετο ἐνωρίτατα, ἵνα προετοιμάσῃ τὸ πρόγευμα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, ὅστις ἔμενον ἐν θαλάμῳ παρὰ τὸν σταῦλον, ὅτε ἰσχυρὸς τριπλοῦς κτύπος ἠκούσθη ἐν τῇ πρόσθια θύρᾳ. Ἡ κόρη ὑπέστρεψε πάραυτα ἐν σπουδῇ εἰς τὴν κλίνην

αὐτῆς καὶ ἐδικαιολογεῖτο εἰς τὴν μητέρα αὐτῆς, ἐν παραπλευρῶν εὐρισκουμένην θαλάμῳ, ἐπὶ τῷ ὄτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, λέγουσα ὅτι ἦτο γυμνή. «Λοιπὸν», εἶπεν ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἐνῶ ἐπανελήφθη ὁ τριπλοῦς κτύπος, «θὰ ὑπάγω μόνη» καὶ, περιτυλιχθεῖσα ἐν ἐπανεπιφορῶν, κατῆλθε. Τὸ ὄρολόγιον ἐσήμαινε τὴν ἴην ὥραν, ὅτε αὕτη κατήρχετο, ἀκριβῶς δὲ καθ' ἣν στιγμὴν οἱ δάκτυλοι αὐτῆς ἤγγιζον τὴν θύραν τὸ τρίτον ἠκούσθησαν οἱ τρεῖς βροντώδεις κτύποι μετὰ τσαυτῆς ἐμφάσεως, ὥστε, ὑπὸ τρώμου καταληφθεῖσα, παρετήρησεν: «Ἄ. ἀνακλιθῶνς ὑεγάλως βιάζονται». Ὅτε ἤμῳ μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ θύρα ἠνοιχθή, οὐδεὶς ἐφαίνετο. Γενομένης δὲ ἀκριβῶς πανταχοῦ ἐρεύνης καὶ μηδενὸς ἀνακαλυφθέντος, ὁ υἱὸς μετέβη εἰς γεινιχθούσαν ἔπαυλιν, ἵνα ἴδῃ μίπως ἀσθενεῖ τις, ἀλλ' εὗρεν ὅλους κοιμωμένους. Κατὰ τὸ πρῶγμα ἡ μήτηρ εἶπεν ὅτι μέχρι τῆς πρωίας ἐσκέπτετο περὶ τοῦ κ. Γ., τοῦ ἀνωτέρου μνημονευθέντος ἐμπόρου, ὑποπτεύουσα πάντοτε ὅτι κακόν τι ἐπέπληεν αὐτῷ. Τοσοῦτον δι' ἐρριζώθη ἐν αὐτῇ ἡ ὑπόνοια αὕτη ὥστε, παρὰ τὰς ἐναντιώσεις τῶν ἄλλων, ἔξευσε τὸν ἵππον εἰς τὴν Ἰμαξίαν καὶ μετέβη εἰς τὴν πόλιν, ὅπου, φθάσασα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐν ᾧ ὁ κ. Γ. ἔβηνεν, εὗρε τὴν δεσποινίδα Μ. Κ., κατεργασμένην ἵνα δεχθῆ αὐτὴν καὶ λέγουσαν: Λοιπὸν τὰ ἔμαθε· τὰ δυσάρεστα. Πόσον ἀγαθὴ εἶσαι, προσερχομένη ἐν ὥρᾳ λύτης μου! ».

ΤΟ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ, ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΣΙΑΝΟΛΟΓΩΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Ἐν τῇ προτελευταίᾳ αὐτοῦ συνεδρίῳ ἐν μὲν τῷ ἀρίῳ καὶ ἰνδικῷ τμήματι ὁ κ. Βίνσεντ Ἀρθουρ Σμιθ ἐποίησατο «Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν νομισμάτων τοῦ Γούπτα», ἐν δὲ τῇ ἐπὶ τῶν ἀσσυριακῶν καὶ βαβυλωνιακῶν ὑποεπιτροπῇ τοῦ σημιτικῷ τμήματι, ὁ μὲν κ. Τάυλερ ἀνέγνω πραγματεῖαν περὶ τῆς «Φύσεως τῆς ἰνδικῆς γραφῆς», ἣν παρέστησεν ὡς ἰδιογραφικὴν, ὁ δὲ βιενναῖος διδάκτωρ Ἐδουάρδος Μάλερ ἀνέγνω ἐνδιαφέρουσαν πραγματεῖαν περὶ τοῦ «Ἡμερολογίου τῶν Βαβυλωνίων», ὁ δὲ καθηγητὴς Χέτσελερ, ὡμίλησε περὶ «Ἀσσυριολογίας, Αἰγυπτολογίας καὶ τῆς Βίβλου».

Κατὰ τὴν ἐνδιαφέρουσαν ταύτην μελέτην αὐτοῦ ἐκήρυξεν ὅτι Τάθμης δ' Γ' (ἥστις ἤρξατο τῆς βασιλείας περὶ τὸ 1506 π. Χ. πιθανῶς) δέον νὰ εἶναι ὁ Φαραὼ τῆς ἐξόδου, οὐχὶ δὲ Ραμεστῆς ὁ Β' ἀποδεικνυμένης δ' ἀκριβοῦς τῆς πληροφορίας ταύτης, ἡ βασίλισσα Μακάρα Χατασοῦ ἦτο ἀκριβῶς τοιοῦτο πρόσωπον, οἷον τὸ σῶσαν τὸν Μωϋσῆν ἐκ τῶν ὑδάτων. Ἀποδεκτῆς γινουμένης τῆς ἐν τῇ Γραφῇ χρονολογίας 1493 π. Χ. ὡς χρονολογίας τῆς Ἐξόδου, ἐν Αἰγύπτῳ ἐβάσιλευ τότε Τάθμης ὁ Γ'. Ὁ Μωϋσῆς εἶπεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, διερχομένους τὴν ἐρημον, νὰ μὴ φοβῶνται διότι ὁ Θεὸς θ' ἀπέστειλε σφήκας· πρὸς αὐτῶν. Γνωστὸν δ' ἦτο ὅτι τὸ 23ον ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ Τάθμης ὁ Γ' προέβη εἰς ἐκστρατεῖαν εἰς Παλαιστίνην. Αὕτη ἦτο ἀκριβῶς ἡ περίοδος, καθ' ἣν οἱ Ἰουδαῖοι περιεφέροντο ἐν τῇ ἐρήμῳ κατὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου εἰς Παλαιστίνην ἐπιστροφὴν, αἱ δὲ σφήκες πραγματικῶς ἀπεστάλησαν τότε ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς παρασκευὴν τοῦ ἐδάφους.

Ἐν τῷ γενικῷ σημιτικῷ τμήματι ὁ διδάκτωρ Κ. Φόλλερ ἀνέγνω πραγματεῖαν «περὶ τῶν ἀραβικῶν φωνητικῶν», ὁ δὲ καθηγητὴς Καραμπώσκερ γερμανιστὴς «περὶ ἀραβικῶν πρωτοκόλλων» ἐπίσης ἐγένοντο ἐν τῷ τμήματι τούτῳ καὶ τινὰ ἄλλα ἵστον ἐνδιαφέροντα ἀναγνωσμάτια.

Ἐν τῷ περσικῷ καὶ τουρκικῷ τμήματι ἡ δεσποινὴ Σαραπτεζῆ ὑπέβαλε πραγματεῖαν περὶ τῶν Παρσῆ, μεταβάντων κατ' αὐτὴν εἰς Ἰνδικὴν τὸν Ζ' αἰῶνα καὶ ἀριθμούντων ἤδη ἐν ὅλῳ 90000 ψυχῶν· οὗτοι διεπύρηνσαν τὴν ἀτομικότητα αὐτῶν· μεταξύ τῶν ποικίλων περὶ αὐτοὺς φύλων. Οἱ Παρσῆ εἰς τῷ δημοσίῳ καὶ τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ δὲν ἀποτελοῦσι δυσάρεστον τύπον ἀνθρωπότητος· δὲν εἶναι Ἀνατο-

λίται ὡς πρὸς τὴν διαγωγὴν αὐτῶν πρὸς τὰς ἰδίας γυναῖκας, ἐν τῇ ἐργασίᾳ δὲ καὶ τίτις ἄλλαις αὐτῶν ἐνασχολήσεται πολλὴν δεικνύουσι τὴν εὐφυΐαν. Ὑπὸ ἔποψιν ἐκπαιδευσεως οἱ Παρσῆ ἀφομοιοῦνται πρὸς τὴν Δύσιν, τοῦτο δὲ συμβαίνει καὶ ὡς πρὸς τὸν κοινωνικὸν αὐτῶν βίον· ἐξαιρέσει τῆς διατηρήσεως ἀνατολικῶν τινῶν εθίμων ἐγκλειόντων τέρψιν ἄλλον ἢ δυσειδαιμονίαν καὶ βαρβαρότητα. Ἡ θρησκεία αὐτῶν ἐπὶ μακρὸν κατέστη ἀντικείμενον θαυμασμοῦ καὶ συζητήσεως ἐκ μέρους τῶν Ἀνατολιστῶν. Γινώσκωμεν ἤδη ὅτι ὁ ἀγνὸς Ζωροαστριμδὸς εἶναι μόνον καλλίμορφος τύπος τοῦ Θεϊσμοῦ καὶ ὅτι ἡ λατρεία (ἐὰν δυνάμεθα ν' ἀποκαλέσωμεν λατρείαν) τοῦ ἡλίου, τοῦ πυρός καὶ τῆς θερμότητος εἶναι μόνον πέπλος μυστικῆς φιλοσοφίας. Καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ κοράκια μεγάλη ὑπάρχει διαφορὰ αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἄλλων ἰνδικῶν φύλων, διότι καὶ τὰ πανεπιστήμια καὶ λοιπὰ ἐδεργετήματα εἶναι ἀνοικτὰ αὐτοῖς, ὃν τρόπον ἐσχάτως ἠνοιχθήσαν καὶ εἰς τὰς ἀγγλίδας κόρας. Οἱ Παρσῆ ἐστεροῦντο νομοθεσίας· δὲν εἶχον οὗτοι ἱερὰν βίβλον, αἱ δὲ ὑπὸ τοῦ Ζωροαστροῦ παρασκευασθεῖσαι βίβλοι φαίνονται ὅτι ἀπολέσθησαν. Ὡς νόμος ἐχρησίμευεν ἡ συνθήκη μέχρι τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ Παντασεγ, ὅπερ διεδέξατο ἡ ἀγγλικὴ νομοθεσία ἐν Ἰνδικῇ. Οὕτως ἀνευρίσκωμεν ὅτι οἱ Παρσῆ εἶναι ἀνώμαλον σῶμα λαοῦ μετὰ φιλοσοφίας καὶ ἱστορίας, σωζόμενον ἐν τῇ δυτικῇ Ἰνδικῇ, αὐτῶν τούτων ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἀνατολήν ἅμα καὶ τὴν Δύσιν καὶ ἀποτελούντων, οὕτως εἶπε, γέφυραν μεταξύ τῶν δύο ἡπείρων καὶ διερμηνεῖς τοῦ τῆς Δύσεως πνεύματος εἰς τὴν Ἀνατολήν· λαμβάνοντες δ' ὑπ' ὄψιν τὴν παρελθούσαν καὶ τὴν ἐνεστώσαν αὐτῶν ἱστορίαν, δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ προεῖπωμεν αἴσιον δι' αὐτοὺς μέλλον.

Εἶτα ὁ κληρικὸς Κασαρτέλλης ἀνέγνω πραγματεῖαν περὶ τῆς φιλολογικῆς ἐνεργείας τῶν Παρσῆ κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν.

Ἐν τῷ τῆς Σινικῆς καὶ τῆς Ἀπο Ἀνατολῆς τμήματι, ὅστινος προεδρευεν ὁ σὶρ Θωμᾶς Γουάιθ, ὁ καθηγητὴς Τερριὲν Δελακουπερὴ ἀνέγνω πραγματεῖαν περὶ τῆς «Εἰσαγωγῆς τῶν ὀνομάτων καὶ συμβόλων τῶν σημείων τοῦ διαστήματος ἐκ Βαβυλῶνος εἰς Σινικὴν, ὡς ἐνδείξεως τῆς ἐκ τῆς ΝΑ Ἀσίας ἀρχῆς τοῦ ἀρχικοῦ σινικοῦ πολιτισμοῦ». Ὁ κ. Κ. Πφοντὸς ἀνέγνω εἶτα πραγματεῖαν περὶ τοῦ «Βουδδισμού ἐν Ἰαπωνίᾳ», περιγράφας ἐν αὐτῇ τὰς διαφόρους βουδδιστικὰς σχολὰς καὶ αἵρέσεις, αἵτινες ἐν Ἰαπωνίᾳ ὑφίστανται, ὁμοῦ μετὰ τῶν διδασμάτων καὶ τῶν θεωριῶν αὐτῶν.

Ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι ὁ καθηγητὴς Δουγλᾶς ἀνέγνω πραγματεῖαν τοῦ κ. Γουάιτλερ Δένιγκ περὶ «Νεωτέρας ἰαπωνικῆς φιλολογίας». Ἐν τῶν κυριωτέρων χαρακτηριστικῶν τῆς νεωτέρας ἰαπωνικῆς φιλολογίας εἶναι ὁ ὑπερβολικὸς ἀριθμὸς τῶν ἐκτυπομένων βιβλίων. Τοσαῦτα εἶναι τὰ ἔργα ταῦτα ὥστε ἡ ἰαπωνικὴ κυβέρνησις ἐνόμισεν ἐπὶ ἀνάγκης νὰ συστήσῃ γραφεῖον ἐπικρίσεως, ὅπερ δημοσιεύει μνησίων περιοδικόν, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπικρίνονται ὅλα τὰ ἔργα ἅμα τῇ ἐμφανίσει αὐτῶν καὶ ὁρίζεται ἡ ἀξιὰ αὐτῶν. Ὁ κ. Δένιγκ θεωρεῖ τὰς κρίσεις τοῦ ἐκδότου τοῦ ἀνωτέρου περιοδικῶ οὐχὶ πάντοτε ὡς ὀρθὰς, κατέκρινε δὲ καὶ τὴν χρῆσιν τῶν λατινικῶν στοιχείων ἐν τῇ ἰαπωνικῇ, προσθεὶς ὅτι εὐτυχῶς ὀλίγοι εἶναι οἱ ποιοῦμενοι χρῆσιν τούτων καὶ ὅτι πρὸς πλήρη κατανόησιν τῆς γλώσσης ἡ φιλολογία αὐτῆς δέον νὰ γράφηται διὰ τῶν σινικοῖαπωνικῶν χαρακτηριστῶν.

Ἐν τῷ τμήματι τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἀφρικῆς ἀνεγνώσθη ἐνδιαφέρουσα μελέτη τοῦ ταγματάρχου Γουίγκαιητ. «Περὶ ἀκμῆς καὶ παρακμῆς τοῦ μαγδισμού ἐν τῷ Σουδάν». Ἐν δὲ τῷ ἀνθρωπολογικῷ τμήματι μετὰ τῶν ἄλλων ὁ μὲν καθηγητὴς Κωβαλέσκις ἀνέγνω πραγματεῖαν περὶ τῶν ἱρηνικῶν ἐπιρροῶν ἐν τῷ Καυκάσῳ, αἵτινες δύνανται ν' ἀνακαλυφθῶσιν οὐ μόνον ἐν τῇ διασώσει ὀνομάτων, ὡς τὸ τοῦ Ὀρμάξ, ἀλλὰ καὶ ἐν τισὶ δεισιδαιμονίαις, σχετιζομέναις πρὸς τὴν ταφήν τῶν νεκρῶν, τῶν χαρακτηριστῶν ἀκαθαρσίας, ὅστις ἀποδίδονται εἰς τὴν γαλῆν καὶ εἰς τὴν μαγικὴν ἀρετὴν, ἣτις ἀποδίδεται εἰς τὴν ἐκκοπήν τῶν ὀνύχων καὶ τῆς κόμης τῶν ἀνθρώπων. Ἡ δὲ κ. Μποσκάουεν ἀνέγνω πραγματεῖαν περὶ τῶν «Κοσμητικῶν συστημάτων γραφῆς ὡς ἀποδείξεως τῆς ἀρχαιότητος τοῦ πολιτισμοῦ». Ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι πραγματεῖα περὶ «Ἀνθρωπολογίας ἐν Ἰνδικῇ» ὑπὸ τοῦ κ. Ρέσλεῦ ἀνεγνώσθη ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ συγγραφέως ὑπὸ τοῦ γραμματέως. Ἐν αὐτῇ ἐξετίθετο ἐν ἄλλοις ὅτι ὁ κ. Ρίσαλεῦ προέβη ἐσχάτως εἰς καταμετρήσεις ἀριθμοῦ τινος Καφίρων, Χουνζᾶ καὶ

Ναγάρων, οἵτινες ἤχθησαν εἰς Καλκούταν τὸν παρελθόντα μάρτιον τὸ περίεργον δ' ἐστὶν ὅτι αἱ ἀγριοὶ οὗτοι ἀντιπρόσωποι φύλων, ἄτινα πρὸ μικροῦ ἐτι ἐπολέμουν κατὰ τῶν Ἄγγλων ἐν Νίλτῃ, ἐπεκύρουν τὰ ὑπὸ τοῦ Γροτίου (Ἱστορ. τῆς Ἑλλάδος I, 168, σῆμ.) παρατιθέμενα ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ ἔργου τοῦ Ρίττερ (Ritters Erd-Kunde) καθ' ἃ «παρὰ τοῖς κατοικοῖς τοῦ Καφιριστὰν διασφάζονται παραδόσεις περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁμοῦ μετ' εἰδους τινὸς πεποιθήσεως ὅτι καὶ αὐτοὶ οὗτοι εἶναι ἀπόγονοι τῶν στρατιωτῶν ἐκείνου». Ἐν τοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες κατεμετρήθησαν, ὑπῆρχον καὶ δύο Ναγάροι ἀρχηγοὶ μετ' ὠραίων χαρακτηριστικῶν, ὀφθαλμῶν ἀνοικτοῦ φαιῦ χρώματος, ἀναλόγων ὄφρων, μύστακος καὶ μελῶν, οἵτινες ἐφαινότο ὡς αἱ ἐπὶ τῶν ἐλληνικῶν ἀγγέλων μορφαί, τυχοῦσαι ζωῆς μαγικῆς τῷ τρόπῳ. Ἡξίου δὲ τὴν καταγωγὴν αὐτῶν ἀπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Ἀλεξάνδρου προσωπικῶς, εἰς δ' αὐτῶν ἔφερε καὶ τὸ ὄνομα Ἰσκανδέρ γάν.

Ἐν τῷ γεωγραφικῷ τμήματι ὁ καθηγητὴς Ραμσαίη ἀνέγνω πραγματείαν περὶ τῆς «Ἐπιμόνου ἀποδόσεως θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ εἰς ἰδιαιτέρας τοποθεσίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας», ὁ δὲ κ. Χόγκαρντ ἐποίησατο ἀνάγνωσμα περὶ «Μελλοντικῆς διερευνήσεως ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ».

Ὁ ταγματάρχης Μπράουν ἀνέγνω εἶτα πραγματείαν, τιτλοφορομένην «Περὶ τῆς λίμνης Μοίριδος», ὁ δὲ κ. Κδπ Χουαϊτχάουζ προσέθη εἰσφετικὰς τινὰς παρατηρήσεις.

Ἐν τῷ τμήματι τῆς ἀρχαίης Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνατολῆς τὸ μόνον ἀνάγνωσμα ἦτο τὸ τοῦ κ. I. Στοῦαρτ Γκλήνη περὶ «Ἀρχαίας Ἑλλάδος - τῶν ἀρχῶν τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ». Αἱ ἐν τῷ ἀναγνώσματι τούτῳ περιλαμβανόμενα πληροφῶρα ἦσαν ἀπόρροια προσωπικῆς δεκαοκταμήνου ἐρεῦνης ἐν Ἡπειρῷ, Θεσσαλίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ τῷ 1880 καὶ 1881 ὡς καὶ μελέτης τῶν σοβαρῶν ἀποτελεσμάτων γενικῆς διερευνήσεως τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν τελευταίαν δωδεκαετίαν. Ὁ πρόεδρος, κηρύσσων τὴν ἑναρξίν τοῦ συνεδρίου, εἶπεν ὅτι «ἀδύνατον ἦτο νὰ γραφῆ ἱστορία τοῦ κόσμου ἀνευ τοῦ εἰσαγωγικοῦ αὐτῆς κεφαλαίου περὶ τῶν μεγάλων συνοικισμῶν τῶν ἀρχαίων ἀρίων καὶ σημιτικῶν μελῶν». Ὁ κ. Στοῦαρτ Γκλήνη μετ' ἐμπιστοσύνης ἐπεκαλέσθη τὴν μαρτυρίαν τῶν Ἀσσυριολόγων καὶ Αἰγυπτιολόγων τοῦ Συνεδρίου λέγων ὅτι καταλληλοτέρα θὰ ἦτο ἡ ἐκφρασις: «Ἀδύνατον θὰ ἦτο νὰ γραφῆ ἐν τῷ μέλλοντι ἱστορία ἀνευ τοῦ εἰσαγωγικοῦ αὐτῆς κεφαλαίου περὶ τῶν μεγάλων συνοικισμῶν τῶν ἀρχαίων Χαλδαίων καὶ Αἰγυπτίων». Εἶτα ὑπέδειξεν ὅτι αἱ Λάρσαι (ἢ Ἀάρισσαι) τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας συνεδέοντο δι' ἐρῆϊας ἀλύσεως Λαρσῶν, ἐκτεινομένων διὰ μέσου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μετὰ τῆς ἀρχαίας Χαλδαϊκῆς πόλεως Λάρσαι. παρὰ τὴν Οὐρ τῶν Χαλδαίων. Ἐκ τούτου καὶ ποικίλων ἄλλων γεγονότων ὁ Στοῦαρτ Γκλήνη προσήγη εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ πελασγικὸς ἦτο πολιτισμὸς οὐχὶ ἀριανικὸς, συνεδέετο δὲ ἐν τέλει μετὰ τοῦ χαλδαϊκοῦ. Ἀπεδέγετο ὅμως ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν κατορθώθη ἡ καθαρὰ ἀπόδειξις τούτου, μολοντί ἐκ πολλῶν ἐρευνῶν τούτου φαίνεται προκύπτειν τὸ ἀποτελεσμα. Τὸ γενικὸν ὅμως πρόβλημα τῆς πρὸς τὴν Ἀνατολὴν σχέσεως τῆς ἀρχαίης Ἑλλάδος συμπερίλαμβάναν ἐν αὐτῷ οὐ μόνον τὸ ζήτημα τῶν ἀρῶν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ προελληνικοῦ ἢ πελασγικοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπόρον εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ λίκνον τοῦ ἀρίου. Προχωροῦντες ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ πρώτη περὶ Ἀρίων ἱστορικὴ ἡμῶν γνῶσις παρουσιάζει ἡμῖν αὐτοὺς ἐν Θράκῃ καὶ Τρανσοξιανῇ καὶ τούτο ἐν τῇ συγκριτικῶς μεταγενεστέρᾳ ἐποχῇ τοῦ 1500 ἢ 2000 π. Χ. πιθανὸν φαίνεται ὅτι τὸ ἀρχικὸν αὐτῶν κέντρον διασπορᾶς ἦτο μεσαία τις χώρα μεταξὺ τῶν δύο τούτων δευτερευόντων κέντρων διασπορᾶς. Κατεδείχθη δ' ὅτι ἐν τῷ τμήματι τῆς Ν. Ρωσίας πρὸς Β τοῦ Καυκάσου, τῆς Κασπίας καὶ τοῦ Εὐξείνου ὑπῆρχον οἱ τε βιολογικοὶ καὶ οἱ φιλολογικοὶ ὄροι τῆς ἀρχῆς τσαυτῆς νέας ποικιλίας τῆς λευκῆς φυλῆς, οἵοι οἱ Ἄριοι. Οὕτω κατελθόντες ὡς νομάδες βάρβαροι εἰς Θράκην οἱ Ἄριοι θᾶψθον εἰς συνεπαφὴν πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ τοῦλάχιστον ἄκρα τοῦ πελασγικοῦ πολιτισμοῦ ἐν Θράκῃ δὲ διεσπάρθησαν εἰς δύο μεγάλους κλάδους τὸν κελτορωμανικὸν καὶ τὸν ἐλληνοαρμενικόν. Αεπτομερῆ λοιπὸν ἦσαν τὰ γεγονότα, τὰ καταδεικνύοντα ὅτι ἡ Ἡπειρος καὶ ἡ Θεσσαλία ἦσαν τὸ λίκνον τῶν κυρίως καλουμένων Ἑλλήνων, ἐνὼ ταυτοχρόνως ἡ Ἡπειρος καὶ ἡ Θεσσαλία ἦσαν ἕδραι ἀρχαιοτάτου προελληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὡς τεκμηριούται ἐκ τῶν παραδόσεων, τῶν συνδεομένων μετὰ τῶν

τριῶν μεγάλων βορείων τμημάτων ἱερῶν τόπων, τῆς Δωδώνης δηλονότι τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Σαμοθράκης. Οὕτως οἱ Ἕλληνες ἐνεφανίζοντο οὐχὶ ὡς δημιουργοὶ νέου πολιτισμοῦ ἀλλ' ὡς κληρονόμοι καὶ μεταρρυθμιστὰι ἀρχαίου πολιτισμοῦ, προελθόντος ἀρχῆθεν πιθανῶς ἐκ Χαλδαίας. Δύο ὅμως ἔχοντες εἰκόνας τοῦ κυρίως καλουμένου ἀρχαίου ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τὴν ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου παρεγομένην καὶ τὴν διὰ τῶν ποιημάτων τοῦ Ἡσιόδου. Τὸ ἀξιοσημειωτόν ἐστὶν ὅτι ὁ ὁμηρικὸς, μολοντί κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλείστων σοφῶν ἢ ἐν τῷ Ὀμήρῳ εἶναι ἡ ἀρχαιοτέρα εἰκὼν, παρουσιάζει οὐχ ἴστρον πολλῶ ὑπέρονον πολιτισμὸν ἢ ὁ ἐν τοῖς ποιήμασι τοῦ Ἡσιόδου ἀναφαινόμενος. Ὁ κ. Στοῦαρτ Γκλήνη κατέληξε δι' ὑποδείξεως ἐρμηνείας τοῦ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλλήν. φιλολογία σπουδαίου τούτου προβλήματος.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐγένοντο μέχρι καὶ τῆς προτελευταίας συνεδρίας τοῦ τῶν Ἀνατολιστῶν συνεδρίου, τὰ δὲ κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ συνεδρίαν ἐνδιαφέροντα ἀναγνώσματα συνοψίζομεν ὡδε:

Ἐν τῷ Ἰνδικῷ καὶ τῷ ἀριανικῷ τμήματι ὁ καθηγητὴς Δούσεν ἤγγειλε τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθησομένην νέαν γενικὴν ἱστορίαν τῆς Ἰνδικῆς φιλοσοφίας, συνοδεύσας τὸ ἀγγεγμα διὰ καταλλήλων παρατηρήσεων, καθ' ἃς μέχρι τοῦδε, μολοντί ὑπῆρχαν παντοῖα γενικὰ ἱστορία φιλοσοφίας, δὲν ἦσαν ὅμως ἀξίαι τοῦ τί-λου τούτου καὶ εὑρηνται ἐν τῇ αὐτῇ καὶ ἡ Εὐρώπη θέσει πρὸς τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς· διότι ἀφιερῶνται εἰς τὴν μίαν μόνον πλευρὰν τοῦ διανοητικοῦ κόσμου, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν δηλ. τῆς δυτικῆς φιλοσοφίας ἀπὸ τοῦ Θαλή μέχρι τοῦ Καντίου καὶ τοῦ Σοπενάουερ, παραλείπουσαι οὕτω τὴν ἐτέραν ἐπίσης ἐνδιαφέρονταν πλευρὰν, ἣτοι τὴν Ἰνδικὴν φιλοσοφίαν. Ὁ κλάδος οὗτος τῆς φιλοσοφίας εἶναι τοσούτω διδακτικώτερος ὅτω εἶναι ἀνεξάρτητος τῆς καθ' ἡμᾶς δυτικῆς φιλοσοφίας καὶ ἀποτελεῖ τὴν μόνην παράλληλον τῆς τελευταίας ταύτης. Ἡ Ἰνδικὴ φιλοσοφία ἀρχεται ἀπὸ τῆς Ριγβέδας, ὅπου ἐν πολλοῖς ὕμνοις παρετηρεῖται ἡ περιστολή τοῦ ἀρχαίου πολυθεϊσμοῦ καὶ ἡ ἀνάπτυξις ἢ μᾶλλον ἐμφάνισις νέας ιδέας. τῆς ιδέας τῆς τοῦ σύμπαντος ἐνότητος. Ἐν ἄλλοις παρετήρησε πρὸς τούτοις ὁ καθηγητὴς Δούσεν ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ καταρτισθῆ πληρὴς φιλοσοφικὸν σύστημα τῶν Οὐπανισάδ καὶ νὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ τούτου πάντα τὰ νεώτερα φιλοσοφικὰ συστήματα τῆς σανσκριτικῆς περιόδου ὡς καὶ αἱ κυριώτεραι ιδέαι τοῦ Ἰαντισμοῦ καὶ τοῦ Βουδδισμού. Οὕτως ἐν Ἰνδικῇ ὑπάρχει ἀπὸ τῆς Ριγβέδας μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς ἡμερῶν συνέχεια ἀναπτύξεως φιλοσοφίας, ἣτις ὡς πρὸς τὸ βάθος, τὴν τολμηρὰν λογικὴν καὶ τὸ πλῆθος τῶν μεταφυσικῶν ἀληθειῶν εἶναι ἴσως ἀπαράμιλλος ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἀξία ὅπως δῆποτε μεγίστης προσοχῆς ἐκ μέρους παντὸς ἐνδιαφερομένου ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

Ὁ κ. Στοῦαρτ Γκλήνη ἀνέγνω πραγματείαν. «Περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ λίκνου τῶν Ἀρίων», μετὰ διασαφήσεων διὰ μεγάλου χάρτου τῆς προτέρας θαλάσσης, ἣτις διεχώριζε τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης καὶ ἡς βαθύτεραι μόνον λεκάναι ἦσαν ἡ Ἀράλ, ἡ Κασπία θάλασσα καὶ ὁ Εὐξείνος.

Ὁ καθηγητὴς Μὰξ Μύλλερ ἐδωρήσατο εἰς τὸ συνέδριον τὴν ὑπ' αὐτοῦ νέαν ἐκδοσιν τῆς Βέδας μετ' ἀρχαίων σανσκριτικῶν σχολίων, ἣτις ἐγένετο δαπάναις τοῦ μαχαράγια τοῦ Βιζιανναγράμ.

Ἐν τῇ βαβυλωνιακῇ καὶ ἀριανικῇ ὑποεπιτροπῇ τοῦ σημιτικοῦ τμήματος, τὸ πρῶτον ἀνάγνωσμα ἦτο τὸ τοῦ κ. Στοῦαρτ Γκλήνη περὶ τοῦ «προσδιοριστικοῦ ὅρου τῆς ἀρχῆς τοῦ Χαλδαϊκοῦ καὶ τοῦ αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ». Μετ' αὐτὸν ὁ πρόεδρος (καθηγητὴς Σαίης) ὡμίλησε περὶ τῆς ἀναμίξεως τῶν φυλῶν ἐν Αἰγύπτῳ. Μετὰ τινὰ ἀναγνώσματα τοῦ διδάκτορος Μπονασία καὶ τοῦ Σ. Ἀρθούρου Στρόγκ, ὁ εἰς τὸ βρετανικὸν μουσεῖον ἀνήκων κ. Τ. Πίντσερ ἀνέγνω σπουδαιότατην πραγματείαν περὶ «Νέας ἐρμηνείας τῆς ἱστορίας τῆς δημιουργίας».

Ἐν τῷ γενικῷ σημιτικῷ τμήματι ὁ καθηγητὴς Μύλλερ ἀνέγνω πραγματείαν περὶ «Ἀραβικῆς ἐπιγραφῆς» ἢ δὲ κ. Λιούης περὶ «Ἀρχαίων τινῶν χειρογράφων τῆς ἀραβικῆς καινῆς διαθήκης». Αὕτη ἐξέθηκεν ὅτι ἐν ἐπισκέψει αὐτῆς μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς εἰς μονὴν τοῦ ὄρους Σινᾶ, ἀνεβρόν ἐν βιβλιοθήκῃ αὐτῆς πολλὰ ἐλληνικὰ, ἀσσυριακὰ καὶ ἀρμενικὰ χειρογραφα, ἐν οἷς καὶ ἐν, 97 σελίδας τοῦ ὁποῦ περιεῖχον τὰ τέσσαρα εὐαγγέλια, ὡς καὶ κώδικα, κείμενον ἐν μικρῷ δωματίῳ ἐπὶ σκοτεινῆς κλίμακος, περιλαμβανόντα δὲ πρῶτον τὴν «Σοφίαν τοῦ Ἰησοῦ,

υιοῦ τοῦ Σειράχ», εἶτα τὴν πρὸς τοὺς Γαλάτας ἐπιστολὴν καὶ περικοπὰς τῆς πρὸς Ἐφεσίους. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο ἦτο ἐξιοπεριέργον διὰ τὸν μικρὸν ἀριθμὸν τῶν λέξεων, αἵτινες χρησιμοποιοῦνται πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἐννοίας.

Ἐν τῷ περσικῷ καὶ τουρκικῷ τμήματι ὁ κ. Ἐρβέρτος Γουέλδ-Μπλένδελ ἐποίησατο ἀνάγνωσμα περὶ ἐρευνῶν αὐτοῦ ἐν Περσεπόλει, ὁ δὲ κ. Γουλιέλμος Σίμφων περὶ «Ἰνδικῆς ἀρχιτεκτονικῆς».

Ἐν τῷ σινικῷ καὶ τῷ τῆς ἄπω Ἀνατολῆς τμήματι ὁ κ. Δέλμαρ Μόργκαν ὑπέβαλε πραγματεῖαν περὶ τῶν «Ἀποτελεσμάτων τῶν ρωσικῶν ἀρχαιολογικῶν ἐρευνῶν ἐν τῇ βάσει τοῦ Ὄρχου ἐν Μογγολίᾳ», ἐγένοντο δὲ καὶ τινὰ ἄλλα ἀναγνώσματα.

Ἐν τῷ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀφρικῆς τμήματι ἐνδιαφέρουσα ἦτο ἡ πραγματεία τοῦ καθηγητοῦ Μαχάφφου περὶ τοῦ «εἰς τὴν αἰγυπτολογίαν κέρδους ἐκ τῶν Παπύρων τοῦ Πετρεῖ». ἐν τῷ τῆς Αὐστραλίας καὶ Ὠκεανίας ὁ διδάκτωρ Φαρλαῖν ἐποίησατο ἀνάγνωσμα περὶ «τῆς Νέας Γουίνεας», ἐν τῷ τῆς ἀνθρωπολογίας ἐγένοντο σχετικὰ τινὰ ἀναγνώσματα καὶ τέλος ἐν τῷ τῆς ἀρχαίχθης Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνατολῆς ὁ κ. Ροβέρτος Μπράουν ὠμίλησε περὶ τοῦ «Οὐρανίου Ἰσημερινοῦ τοῦ Ἀράτου».

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

ΜΕΛΕΤΗ ΠΕΡΙ ΜΥΙΩΝ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἐκ τῆς Παρισινῆς ἐφημερίδος «Φιγαρώ» ἀποσπῶμεν τὴν ἐξῆς περὶ Μυιῶν μελέτην, ὀφειλομένην εἰς τὸν εὐτράπελον κάλαμον τοῦ ἱατροῦ Monin, συνεργάτου τῆς εἰρημένης ἐφημερίδος.

Δημοσιεύοντες δὲ ταύτην, σκοποῦν ἔχομεν νὰ καταστήσωμεν γνωστὰ εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τίνα μέσα μεταχειρίζεται ἡ ἐπιστήμη πρὸς ἐξολόθρευσιν τῶν ὀχληρῶν τούτων ζωῶν, ἅτινα ἀφθόνως ἀπαντῶσιν ἐν τοῖς κλίμασιν ἡμῶν κατὰ τὰς θερμὰς ὥρας τοῦ ἔτους.

Τίς θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἡμέραν τίνα ἀπὸ τὴν πολυάριθμον καὶ ὀχληρὰν ταύτην οἰκογένειαν τῶν Μυιῶν, ὧν ἡ ἀνοικτὴ προδοκίς ἀντλεῖ ἀνέτως πᾶν τὸ πρὸ αὐτῆς εὐρισκόμενον;

Ἡ θερμότης εὐνοεῖ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν βυμβούτων τούτων παρασίτων καὶ κατ' ἐξοχίαν τὴν οἰκτικὴν μύϊαν, ἥτις ἐν ἀφθονίᾳ ἀπαντᾷ εἰς τὰ θερμὰ κλίματα.

Ἐν καταστάσει νυμφοσειδῆ (σκώληκης) αἱ μυῖαι πρὸς διατροφὴν τῶν ἀπορροφῶσι τὰ ἀκαθαρότερα προϊόντα τῆς ζωϊκῆς καὶ φυτικῆς σήψεως. Ἐν καταστάσει τελείας ἀναπτύξεως ἡ μυῖα, κατὰ τὸν Ἄγγλον λογογράφον Emerson, τρέφεται ἰδίᾳ διὰ μικροσκοπικῶν ὀργανισμῶν, συντρέγουσα οὕτω κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς ἀδιακόπου φθορᾶς, ἧς ἐκδηλώσις ἡ ζωή.

Ἰταλὸς φυσιοδίφης τὴν ἐξῆς φοβερὰν στατιστικὴν ἔκαμεν ἐπ' ἐσχάτων. Γνωστὸν καὶ ἀποδεδειγμένον ἐστὶν ὅτι ἡ μυῖα ὑπὸ εὐνοϊκᾶς ἀτμοσφαιρικᾶς συνθήκας ἐκκολάπτει ἐτησίως 6 περίπου γενεάς. Γνωστὸν ἐπίσης ὅτι γεννᾷ 30 ὠὰ κατὰ μέσον ὄρον ἐκάστοτε.

Ἐπιπέσωμεν ἥδη, ὅτι ἐκ τῶν ἡμίσεων ὧν προκύπτουσι θήλει, κατὰ ταῦτα, ἡ μυῖα ἐκκολάπτει κατὰ τὴν πρώτην γενεὰν 80 μυῖας, ὧν αἱ 40 θήλει, αἱ τελευταῖαι αὗται θὰ παράσχωσιν εἰς τὴν δευτέραν γενεὰν 3.200 μυῖας, τούτων αἱ 1600 θήλει.

Ἐξακολουθοῦντες τὴν στατιστικὴν μας φθάνομεν εἰς τὸ φοβερὸν συμπέρασμα ὅτι μία καὶ μόνη μυῖα δύναται ἐν διαστήματι ἔτους νὰ προϊσταται 8 δισεκατομμυρίων καὶ 192 ἑκατομ. ἀπογόνων.

Θυμασίως πεποικισμέναι ὑπὸ τῆς φύσεως, ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῶν πεπτικῶν ἐκκρίσεων καὶ τοῦ ἐκμυζωτικοῦ συστήματος, συναζοῦσι κατὰ τὴν πτῆσίν των ἀπειροπληθῆ μικροσκοπικὰ παράσιτα, ἅτινα συσφρασεύ-

σιν ἐπὶ τοῦ γχοῦ τοῦ σώματος των. Ἰστάμεν αἱ που (χάρις δὲ εἰς τὰς σικύας τῶν ποδῶν των ἴστανται ἐν ἰσορροπίᾳ καὶ ἐπὶ τῶν ὀλισθηροτέρων ἀντικειμένων), ἀποξέουσι καὶ συναζοῦσι διὰ τῶν προσθίων ποδῶν των τὰ συλλεγόμενα παράσιτα, ἅτινα καταπίνουσι διὰ τῶν ἐκμυζωτηρίων ὀργάνων. Ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἡ πεπτικὴ αὐτῆ ἀσκήσις ὡς ἐργασία ἀπλῆς καθαριότητος ἐνομιζέτο, δι' ὃ καὶ ὁ πολὺς Ἀλφόνσος Κάρρ, ὁ συμπαθὴς συγγραφεὺς τῶν Φιλυρῶν, ἀνευλαβέστατα ἔλεγεν, ὅτι τρία ζῶα ἀπαντῶσι πολὺν χρόνον διὰ τὸν καλλωπισμὸν των, αἱ γαλαῖ, αἱ μυῖαι καὶ αἱ γυναῖκες. Συγγνώμην ὠραία ἀναγνώστρια!

Ἄλλ' ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ οἰκεῖον ἔδαφος.

Ἡ Lucilia Hominivorax ἡ χρυσόμυια τοῦ κρέατος ἡ ἐπιθετικώτερα ἀπασῶν ἐστὶν διὰ τὸν ἄνθρωπον. Αὕτη κατατίθησιν τὰς νύμφας τῆς ἐν ταῖς κοιλότησι τοῦ σώματός μας ἢ καὶ ἐπὶ τῶν πληγῶν μας· εἰσδύει ἐν ταῖς ρινικαῖς κοιλότησι τῶν κοιμωμένων καὶ ἐπιφέρει μεγίστας βλάβας. Ἐν τισὶ χώραις καὶ κατ' ἐξοχίαν ἐν Cayenne συχνότατα εἰσὶν αἱ ἀκατάσχετοι αἰμορραγίαι, ἡ μηνιγγίτις καὶ ὁ θάνατος. Ἐγκαίρως πρέπει νὰ ἐπεμβῇ ὁ ἱατρὸς διὰ τῆς χρήσεως τερεβινθιοειδῶν ἢ χλωροειδῶν πλύσεων ἐν εἶδει ἔσω-ρινικῶν καταπλύσεων δι' ὧν καὶ μόνον φονεύονται καὶ ἀποδιώκονται οἱ σκώληκες τῆς κρεοφάγου μυῖας.

Ἀναφέρουσι παρατηρήσεις ἐν Γαλλίᾳ, καθ' ἃς διαρκούσης τῆς θερμῆς τοῦ ἔτους ὥρας ἐπαίτα ἡ καὶ μέθυσοι κατεφαγώθησαν ζῶντες ὑπὸ τῶν μυιῶν, ἃς εἴλκυσε ἡ ἀκαθαρσία καὶ τὰ βρωμερὰ ἔλκη.

Ὁ ἐν Σενεγάλη περίφημος σκώληξ τοῦ Cayor δὲν εἶναι τι ἄλλο ἢ ἡ νύμφη τῆς ἀνθρωποφάγου ὀχρωμύϊας τοῦ Blanchard. Βέβαιόν ἐστὶν ὅτι ἐν Γαλλίᾳ πολλὰ κρούσματα ἀνθρώπων καὶ κωκῶν φλυκταίνης διὰ τῶν μυιοειδῶν μετεδόθησαν εἰς Bourgoigne καὶ Beauce, καὶ δὴ καὶ ἐν Παρισίοις εἰς τὰς ὠραίας συνοικίας τὰς ὑπὸ τοῦ Bièvre διαβρεχομένης [Bièvre=ποταμίσκος ἐκχυόμενος εἰς τὸν Σηκουάναν παρὰ τὴν γέφυραν τοῦ Austerlitz, ἐκτάσεως 40 χιλιαμ.]. Ἡ μεταδόσις αὕτη δὲν θὰ ὀρίσαστο ἀν' ἐκαίοντο ἀνδειαρέτως ὅλα τὰ πτώματα τῶν ἐξ ἀνθρώπων θησαυρόντων ἀντὶ νὰ θάπτονται.

Ἄτερα εἶδη σπερμάτων καὶ ἰῶν δυνατὸν ἐπίσης διὰ τῶν μυιῶν νὰ μεταδοθῶσιν. Ἡ εὐλογία, ἡ ἱλαρά, ἡ ὄστρακικὴ ἐξαιρετὰ μεταδίδονται δι' αὐτῶν. Ὁ Grassi δι' ἀκριβῶν παρατηρήσεων ἀπέδειξεν ὅτι οἱ πόδες τῶν ἐντόμων τούτων διασπείρουσιν ὅλα τὰ μολυσματικὰ προϊόντα. Ὅθεν μὲ τὰς κατ' ἐξοχίαν κοπρωδεῖς ὀρέξεις των, αἱ μυῖαι ζητῶσιν εὐρίσκουσαν ἀπανταχοῦ τὰ ἀνωτέρω προϊόντα.

Ἀρπαζοῦσι τὰ ὠὰ τῶν ταινιῶν καὶ τριγίνων, μεθ' ἧς εὐκολίως τοὺς σπόρους τοῦ ἀχώρας (Teigne). Ἐμβασπίζουσιν ἐαυτὰς εἰς τὰ ὑποχωρήματα τῶν ζώων ὡς καὶ εἰς τοὺς εὐρωτιῶντας φυτικούς μύκητας, εἶτα δὲ μεθ' ὑψίστης ἀδιαφορίας ἐπικαθῆνται τοῦ δέρματός μας καὶ ἐπὶ τῶν τροφῶν, ἃς ἐσθίουμεν.

Ὁ Spillmann καὶ Haushalter ἐξ ἴσου ἀπέδειξαν ὅτι τὰ οἰκτικὰ μας δίπτερα συχνὰ ἐγκλιέουσιν ἐν τοῖς ἐντέροις των τὸ βακτηρίδιον τῆς φυματιώσεως, ἐκμυζόμενον ὑπ' αὐτῶν ἀπὸ τὰ πτύελα τῶν φθισικῶν, δι' αἱ λαίμαργον στοργὴν τρέφουσιν.

Ὁ ἱατρὸς Carlos Finlay ὁ ἐξ Ἀβάνης βαβαῖοῦ, ὅτι τὰ σπέρματα τοῦ κιτρίνου πυρετοῦ διὰ τῶν προδοκιδῶν τῶν ἐντόμων τούτων μεταδίδονται ὡς τάχιστα καὶ εἰς μεγάλας ἀποστάσεις. Οὗτος μάλιστα ἀποδίδει εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ διὰ τῶν κωνώπων ἐνοσθαλισμοῦ τὸ εὐκολον τῆς ἐγκλιματίσεως. Ἀκριβέστατα στατιστικῶς ἀπέδειξαν τὴν ὑπόστασιν τοῦ ἐμβολιασμοῦ τούτου perlos moschitos. Κατ' ἀνάλογον τρόπον δύναται τις ἴσως νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐπιδημικὴν μεταδοτικότητα τῶν ἐλαδογενῶν ἢ διαλειπόντων πυρετῶν, ὧν ὁ τρόπος τῆς ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ὀργανισμῷ εἰσδύσεως εἶναι σκοτεινότερος.

Τέλος ἀπαντες οἱ συγγραφεῖς παραδέχονται τὴν ἐπίδρασιν τῶν μυιῶν ἐν τῇ παραγωγῇ τῆς ἀλγερινῆς καὶ αἰγυπτιακῆς ὀφθαλμίας, τῆς φοβερᾶς ταύτης μάστιγος τῆς συγγένου Αἰγύπτου. Κατὰ δὲ τὸν Περικλεῆ Koch τὰ ἔντομα ταῦτα δυνατὸν ἐν τισὶ περιπτώσεσι νὰ διαδόσωσι τὴν χολέραν, ὁ δὲ Songuet προσθέτει, ὅτι εἰς ὅλας τὰς ἐπιδημίας τὸ πᾶσιν τῶν μυιῶν ἐστὶ τὸν τρόπον τινὰ τὸ θερμόμετρον τοῦ μολύσματος.

Λαμβάνων τις ὑπ' ὄψιν τὰς ὑπερβολικὰς δυσκολίας, ἃς ἀπαντᾷ ὁ

άνθρωπος πρὸς καταπολέμησιν τῶν γυρῶν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σκε-
ρφη καὶ περὶ ἐντελοῦς ὀλέθρου τοῦ πτερωτοῦ τούτου παρασίτου, ἀπε-
μιῦσαν ἐκαλέσαμεν.

Μιμώμενοι τοῖς Συρίοις, ἅς τὰ φρικώδη ταῦτα δίπτρα οὐδέποτε
ἄφηνον ἡσύχους, ἅς ἐπικαλεσθῶμεν εἰς βοήθειαν τὸν μυιοδιώκτην Βελ-
ζεβούθ, ὅστις θὰ μᾶς συνδράμῃ νὰ παραθέσωμεν διὰ τοὺς εὐγενεῖς ἀνα-
γνώστας ἡμῶν τίνα μέσα ἢ ὑγιεινὴ δύναται νὰ ἀντιπαρατάξῃ κατὰ
τῶν ἀπεγθῶν τούτων ἐντόμων.

Οὐδὲν περὶ ἀλεξιμιῶν ἢ μεταλλικῶν κλωβίων θὰ ἀναφέρωμεν,
πάντων μέσων ἀνεπιτηδείστατων καὶ ἀπιστοτάτων, ὡς ἄθυρμα παιδίσις
μᾶλλον δυναμένων νὰ χρησιμεύσωσιν ἢ εἰς ἐκδίωξιν καὶ προφύλαξιν ἀπὸ
τῶν μυιῶν ἐν ταῖς ἐξοχαῖς μάλιστα ὅπου κατὰ σήμερον ἀπαντῶσι.

Πρὸς ἐκδίωξιν τῶν μυιῶν ἀπὸ τῶν κατοικιῶν φυτευτέον ἐν τοῖς πέ-
ριξ σιλικκίπριον τὸ ἐρυθρὸν δι' ὃ μεγίστην ἀπέχθειαν τρέφουσι, διαρο-
κούσης δὲ τῆς ἡμέρας τηρητέον ἀπόλυτον σκότος ἐν τοῖς δωματίοις τοῦ
ὑπνου πρὸς τροπὴν αὐτῶν εἰς φυγὴν. Ἐνεκα τῶν μυιῶν αἰ ἐν τῇ Ἀ-
νατολῇ εἰσΐαι, κατὰ μέγα μέρος, εἰσὶν ἐρμητικῶς κεκλεισμένα.

Ἡ τῶν ὀροφῶν κοινάσις δι' ἀσβεστούχου φαινοκίου ὕδατος, καὶ
τὸ κόλλημα τῶν χαρτοπετασμάτων διὰ κόλλας περιεχούσης ἑκατοστὰ
τινα τοῦ γράμματος ἄχνης ὕδραργύρου (Sublimé corrosif) εἰ-
ναὶ μέσα ἀποτελεσματικὰ πρὸς ἐξολόθρευσιν παντὸς εἶδους παρασίτου.
Μετὰ περισκέψεως πολλῆς χρῆσθαι τοῦ φαρμάκου ὡς δηλητηρίου. Πολε-
μιώτατα ἔχει πρὸς πάντα τὰ ζῶα ἢ ἄγνη τοῦ ὑδραργύρου, θανατοῦσα καὶ
αὐτὰ τὰ φυτὰ, ἀν ἐπιχυθῇ ἢ περιχυθῇ αὐτοῖς καὶ διὰ διαλύσεως σφόδρα
ἠραιωμένης. Τὴν παρασιτοκτόνον καὶ ἀνασταλτικὴν σήψιν καὶ ζυμώ-
σεων ἐξαισίαν δύναμιν τῆς ἄχνης μεταχειρίζοντα οἱ ἐν μουσεῖοις φυσικῆς
ἱστορίας ὑπὸ τύπον ἀσθενοῦς διαλύσεως, ὅπως ἐμβαπτίσαντες φυτὰ καὶ
ζῶα προφυλάξωσιν ἀπὸ τῶν ἐντόμων καὶ ἀπὸ τῆς σήψεως καὶ ζυμώσεως
καὶ πάσης ἀναπτύξεως σπόρων καὶ μυκήτων. Εἶναι δὲ ἡ ἀντισηπτικὴ καὶ
ἀντιζυμωτικὴ δύναμις τῆς ἄχνης (1 : 20,000 ὕδατος) δεκάκις μείζων
τῆς τοῦ θυμελαίου καὶ βενζοϊκοῦ νατρίου, ἑκατοντάκις δὲ μείζων τῆς τοῦ
φαινοκίου ὀξέος καὶ τῆς κινίνης.

Διὰ δὲ τὴν τῶν μυιῶν τῶν ἀποπάτων ἐξόντωσιν τὰς ἐξῆς συνετάς
συμβουλάς παρέχει ὁ σοφὸς ἐν Bordeaux φαρμακοποιὸς κ. Carles.

»Διάλυσον 50 γράμ. φαινοκίου ὀξέος ἐν ἐνὶ τρίτῳ λίτρας οἰνοπνεύμα-
τος κεκαθαμένου, πλήρωσον τὴν ὑποληφθεῖσαν ἡμίσειαν λίτραν δι' ὕδα-
τος, Ἐμβαπτίσαν μικρὸν σάρωθρον ἐν τῷ μίγματι καὶ ράντισον τὰς ὄπας
ἐν αἷς τὰ ἐντομα κατασκοηνῶσι. Πειραμάτιον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Τὸ
φαινοκίον ὀξὺ φανεύει μέγα μέρος τῶν μυιῶν καὶ διασκορπᾷ τὰς μὴ προσ-
βληθείσας.

Τῆρει καθαροὺς τοὺς ἀποπάτους, διότι αἱ μυῖαι ἐκ τῶν ἀνθρωπί-
νων ἐκχρίσεων διατρέφονται.

Πρὶν ἢ περατώσωμεν τὴν παροῦσαν μελέτην μας, ἐπιτραπήτω ἡμῖν
νὰ παραθέσωμεν τὸ ἐξῆς λόγιον φλεγματικοῦ τινος Ἄγγλου, ὅστις φαινε-
ται νὰ τρέφῃ ἄσπονδον μῖσος κατὰ τῆς Musca domestica τοῦ
Λινναίου.

«Διὰ νὰ συγκρατανεῦση ὁ πᾶτερ Νῶε νὰ ἐπιθιβάσῃ τῆς κίβωτου
τοῦ ζωῦφια τόσον ἀπεγθῆ πρέπει νὰ ἦτο μεθυσμένος».

Δεῦτε λοιπὸν κηρύξωμεν τὸν κατὰ τῶν μυιῶν πόλεμον.

*Ἐγραφον ἐν Παρισίοις, τῇ 22 αὐγούστου 1892.

ΗΘΙΑ ΑΠΟ ΤΟ Γ. Ι. ΒΛΑΔΙΚΑΣ ἰατρός.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

Ο ΑΝΗΡ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

(Κατὰ Λέοντα Τολστόν).

Ἡ ἀποστολὴ παντὸς ἀνθρωπίνου ὄντος ἀνδρὸς ἢ γυναικός, εἶναι νὰ
ὑπηρετῇ τοῖς ὁμοίοις αὐτοῦ. Πᾶς φιλοδίκαιος δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν
ἀναγνώρισιν τοῦ ἀξιώματος τούτου. Τὸ πρόσωπον, ὅπερ διαδραματίζει ὁ

ἄνθρωπος καὶ ἡ γυνή, εἶναι ἐξ ἴσου ἐνδιαφέρον εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστο-
λῆς ταύτης· τὰ μέσα μόνον τῆς πραγματώσεως αὐτῆς διαφέρουσιν.

Διὰ τὸν ἄνδρα τὰ μέσα ταῦτά εἰσι πολυάριθμα· δύναται νὰ κατα-
στῇ ἐπιποφελὴς τῇ ἀνθρωπότητι διὰ τῆς φυσικῆς ἐργασίας, προμηθεύων
τῷ ἄλλῳ τὰ πρὸς συντήρησιν, διὰ τῆς διανοητικῆς σπουδαζῶν τοὺς νό-
μους τῆς φύσεως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ καθυποτάξαι αὐτοὺς εἰς τὴν θέ-
λησιν αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς κοινωνικῆς ἐργασίας, ἥτοι διοργανῶν τὴν κοι-
νωνίαν διὰ τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἀμοιβαίων καθηκόντων τῶν μελῶν αὐ-
τῆς. Πάντες οἱ κλάδοι τῆς ἀνθρωπίνου ἐνεργείας, ἐξαιρέσει τῆς ἀνα-
παραγωγῆς καὶ τοῦ θηλασμοῦ τῶν παιδίων, ἀνήκουσιν αὐτῷ. Καὶ
αὐτὴ ἡ γυνή δύναται νὰ καταστῇ ἐξ ἴσου καὶ ὁ ἄνθρωπος ὠφέλιμος, ἅτε προ-
σιτων ὄντων ταύτη πάντων τῶν κλάδων τῆς ἀνθρωπίνου ἐνεργείας· ἐκτὸς
τούτου ὅμως ὡς ἐκ τῆς φυσικῆς αὐτῆς διαπλάσεως ἡ γυνή εἶναι προω-
ρισμένη καὶ εἰς ἐκπλήρωσιν ἀποστολῆς, ἢ ἐκπλήρωσις τῆς ὁποίας ἀδύνα-
τος ἀποβαίνει εἰς τὸν ἄνδρα.

Τὸ ἀνθρώπινον ἂν δύο τινὰ ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ : ν' αὐξήσῃ τὴν εὐη-
μερίαν τῶν ὑπαρχόντων καὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ εἶδους. Ἡ
πρῶτὴ τῶν δύο τούτων ἀποστολῶν ἀπόκειται κυρίως εἰς τὸν ἄνδρα, διότι
ἀδύνατόν ἐστιν αὐτῷ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ ἔργον, ὅπερ εἰς τὴν γυναίκα καὶ
μόνον ἀνάγεται, ἕνεκα τοῦ ἰδίου αὐτῆς διοργανισμοῦ. Δὲν πρέπει νὰ λη-
σμονῶμεν τὴν διαφορὰν ταύτην, διότι αὕτη ἐστὶν ἐκείνη, ἐξ ἧς ἀπορρέου-
σιν τὰ καθήκοντα, ἅτινα δὲν ἐφευρέθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' εἶναι
συμφυτῆ. Ἡ διαφορὰ αὕτη κυρίως εἶναι ἐκείνη, ἐξ ἧς δύναται τις νὰ ἐκ-
τιμῆσῃ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς κακίας τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ ἀνδρός, ἢ δ' ἐκ-
τίμησις αὕτη ὑπῆρξεν αἰετοτε, ὑπάρχει εἰσέτι καὶ ὁ ὑπάρχῃ ἐφ' ὅσον
οἱ ἄνθρωποι ἔσονται ὄντα, ἱκανὰ πρὸς τὸ λογικῶς σκέπτεσθαι.

Ἐκ πείρας γινώσκομεν ὅτι τοῦ ἀνδρός, ἀφιερῶντος τὸ πλεῖστον
τοῦ βίου εἰς τὸ ἐπιβυλλόμενον αὐτῷ ποικίλον ἔργον, ἔργον διανοητικόν
καὶ κοινωνικόν, καὶ τῆς γυναικὸς ἐπιδομένης κυρίως εἰς τὰς τῆς μητρό-
τητος μερίμνας, ἥτοι εἰς τὴν κύησιν, τὸν θηλασμόν καὶ τὴν ἀνατροφὴν
τῶν τέκνων, ἀμφότεροι θὰ ἔχωσιν ἐξ ἴσου συνείδησιν τοῦ ἐπιτελεσθέντος
καθήκοντος καὶ ἀμφότεροι θὰ ἔχωσι δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἐκ μέρους τῶν
ὁμοίων ἐκτιμῆσεως καὶ ἀγάπης, διότι ἀμφότεροι θὰ ἔχωσιν ἐκπληρώσει
τὴν ἐντολήν, ἣν ἡ φύσις ἐκάστη προώρισεν.

Ὁ ἄνθρωπος πρὸς συντέλειαν τῆς θείας θελήσεως ὀφείλει νὰ καθίσταται
ὠφέλιμος τόσον ὑπὸ φυσικῆν, ὅσον καὶ ὑπὸ διανοητικῆν καὶ ἠθικῆν ἔπο-
ψιν· ἡ τῆς γυναικὸς ὅμως ἐνέργεια δύναται νὰ ἐκδηλώται μόνον διὰ
τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἀποστολῆς, ἥτις ἀποκλειστικῶς σχεδὸν αὐτῇ ἀνα-
τίθεται : τούτεστι διὰ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων.

Τούτου ἕνεκεν ἡ παρὰ τῇ γυνῇ εἰς ὑπέροχον βαθμὸν ἀνεπτυγμένη
μητρικὴ στοργή, ἢ ἐξαιρετικὴ αὕτη ἀγάπη, ἢ διὰ τοῦ λογικοῦ καταπο-
λέμησις τῆς ὁποίας ἀποβαίνει ἀνωφελής, ἔσται καὶ δέον πάντοτε νὰ
εἶναι ὁ κλίτρος τῆς μητρὸς. Ἡ πρὸς τὸ νεογέννητον αὐτῇ ἀπεριόριστος
ἀγάπη δὲν εἶναι ποσῶς προἰὸν ἐγωῖσμοῦ· εἶναι ἢ ἀγάπη τοῦ ἐργάτου
πρὸς τὸ ἔργον, εἰς ὃ ἀφοσιώται. Ἄν ἀποστερήσῃ τις αὐτὸν τὴν ἀγάπην
ταύτην, τὸ ἔργον ἀποβαίνει αὐτῷ ἀδύνατον. Ἐπιδοδόμενος εἰς οἰονόηποτε
ἔργον ἔστω καὶ τῆς χειρὸς καταβάλλω πάντα τὸν ζήλόν μου προσηλοῦ-
μαι ἐν αὐτῷ. Ἄν μὴ εἴγε οὕτω θὰ ἴδυνάτουμ ν' ἀγάγω αὐτὸ εἰς αἷσιον
πέρας. Μεγάλως θὰ ἐθλιβόμην, ἂν μοὶ τὸ κατέστρενον. Τοῦ αἰσθήματος
ὅμως τούτου ἐμφοροῦμαι πράγματι μόνον μέχρις ἀποπερατώσεως τοῦ ἔρ-
γου· βραδύτερον θ' ἀπομεινῇ μόνον μικρὰ προτίμησις, ἀσθενὴς καὶ θεωρου-
μένη ἀδικαιολόγητος.

Ταῦτὸ συμβαίνει καὶ περὶ τῆς μητρὸς ἀπέναντι τῶν τέκνων αὐτῆς.
Ὁ ἄνθρωπος κέλῃται νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστολήν αὐτοῦ διὰ παντὸς εἰ-
δους ἐργασίας, ἀγαπᾷ δὲ τὰ ἔργα αὐτοῦ ταῦτα, ἐφ' ὅσον ἐνασχολῆται εἰς
αὐτά. Τὸ ἔργον τῆς γυναικὸς εἶναι ἡ τῶν τέκνων ἀνατροφή, ὃ' ἀγαπᾷ
δὲ ταῦτο μέχρις οὐ συντελεσθῇ τὸ ἔργον τοῦτο.

Ἐν τῇ τοῦ καθήκοντος ταύτη ἐκπληρώσει—τοῦ καθήκοντος δηλ.
τοῦ εἶναι ὠφέλιμος τοῖς ὁμοίοις—καὶ ὁ ἄνθρωπος ὡς ἡ γυνή εἶναι καθ' ὄλο-
κληρίαν ἴσοι, καίπερ διαφερόντων τῶν μέσων, ἅπερ ἕκαστος τῶν δύο χρη-
σιμοποιεῖ. Ἡ ἰσότης αὐτῶν ἔγκειται ἐν τῷ ἐξῆς, ὅτι καὶ ἡ μία καὶ ἡ
ἄλλη τῶν ἑκατέρου ἐνεργειῶν ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀπουδαιότητα, ὅτι ἡ

μία ἀποβάλλει ἀδύνατος ἄνευ τῆς ἄλλης, ὅτι ἡ μία εἶναι πόρισμα καὶ ὅτι ὁ τε ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ ὀφείλουσι νὰ ἐμφωρῶνται τῆς ἀληθείας ταύτης ἄνευ τῆς ὑποίας ἢ ἐνέργεια αὐτῶν, ἀντὶ νὰ εἶναι χρήσιμος, θ' ἀπέβαινε ἐπιζήμιος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Τὰ τῷ ἀνδρὶ ἀποκείμενον παικίλον ἔργον εἶναι χρήσιμον καὶ καρποφόρον μόνον ὅταν συντελεῖται ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἄλλου· τὸ ἔργον τοῦτο ἔσται ἀγονον ὅταν ἀποβλέπῃ εἰς τὴν αὔξησιν τῶν ἡδονῶν τοῦ τελούντος αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῶν πρωτοπικῶν αὐτοῦ συμφερόντων. Συντελεστικὸν ἀποτέλεσμα τότε μόνον θὰ ὑπάρξῃ ὅταν αἱ προσπάθειαι τοῦ ἀνδρὸς τείνωσιν εἰς ἐλάττωσιν τῶν ἀνθρωπίνων δυστυχιῶν, τῶν συνεπειῶν τῆς ἀνάγκης, τῆς ἀγνοίας καὶ ἐλάττωματικῆς κοινωνικῆς ὀργανώσεως.

Ταῦτὸ δύναται νὰ λεγθῇ καὶ περὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς γυναικός· ἡ κῆρυξ, ὁ θηλασμός καὶ ἡ ἀνατροφή τῶν τέκνων τότε μόνον ἔσονται ὠφέλιμα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὅταν δὲν συντελῶσιν εἰς τὴν παραγωγὴν τέκνων χάριν ἀτομικῆς αὐτῆς ἱκανοποιήσεως καὶ ὅταν τὰ τέκνα ταῦτα παρακλειζῶνται ὡς μέλη ὑπηρετικὰ τῆς κοινωνίας ἐν τῷ μέλλοντι, ὡς ἄνθρωποι μεριμνῶντες περὶ τῆς εὐημερίας τοῦ ἄλλου, γενναῖοι φρονεῖς, χρήσιμοι τοῖς ὁμοίοις.

Ἡ κατ' ἰδέαν γυνὴ εἶναι κατ' ἐμὴν γνώμην, ἐκεῖνη ἣτις, ἀφομοιούμενη πρὸς τὴν εὐγενεστέραν ἰδέαν τῆς ἠθικῆς τῆς ἐποχῆς, ἐν ἡ' ἔζη, ἐπιδίδεται καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν πρόπουσαν αὐτῇ ἀποστολήν, εἰς τὸ παράγειν δηλονότι, θηλάζειν καὶ ἀνατρέφειν τὸν μέγιστον δυνατὸν ἀριθμὸν τέκνων, ἱκανῶν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς ἀνθρωπότητος, ἀναλόγως τῆς ἰδέας, ἣν ἐσχημάτιζε περὶ τῆς χρησιμότητος τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῶν. Πρὸς ἀκριβῆ δὲ ἀντίληψιν τῆς εὐγενεστέρως ἰδέας δὲν ἔχει ἀνάγκη ἡ γυνὴ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ὑψηλὰς σπουδὰς· ἀρκεῖ αὐτῇ ν' ἀναγνωστῇ τὸ εὐαγγέλιον, νὰ μὴ κλείη τοὺς ὀφθαλμούς, νὰ μὴ βύβῃ τὰ ὄψα καὶ ἰδίᾳ νὰ ἐπιτρέπῃ τῇ καρδίᾳ τὴν ἔκφρασιν τῶν αἰσθημάτων αὐτῆς.

Ἄλλ' αἱ στερούμεναι τέκνων, αἱ ἄγαμοι, ἢ αἱ χρεύσασαι· ὅθ' ἐρωτήσῃ τις· τίς θὰ πράξωσιν αὗται; Αὗται θὰ πράξωσι καλῶς νὰ μετασφωσὶ τῶν παικίλων τοῦ ἀνδρὸς ἐνασχολήσεων. Ἐν τούτοις ἀδύνατον νὰ μὴ ἐκφράσῃ τις λύπην ἐπὶ τῷ ὅτι παράγων τότε πολῦτιμος, ὅσον ἡ γυνὴ ἀπόλετε τὸ μέσον τοῦ ἐπιτελεῖσαι τὴν μεγάλην ἀποστολήν δι' ἣν προώριται. Τοσούτον δ' ἀξιοθρήνητον εἶναι τοῦτο ὅσον πᾶσα γυνὴ, μήτις ἢ πρότερον γενομένη, κέκτηται τὸν χρόνον, ἐν ἡ' περιπτώσει δὲν στερεῖται δυνάμεως, τοῦ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνδρα ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ. Ἡ συμβολὴ αὐτῆ τῆς γυναικός εἶναι πολυτιμωτάτη· τὸ καθορᾶν ὅμως νεκρὰν γυναικὰ ἐπιδεκτικὴν μητρότητος νὰ ἐνασχολῆται ἐν ἀνδρικῷ ἔργῳ, τοῦτο εἶναι πάντοτε λυπηρὸν καὶ ὁμοιάζει πρὸς τὴν διὰ λιθαρίων χάριν μετατροπῆς εἰς τόπον περιπάτου συγκάλυψιν ἐδάφους παραγωγικοῦ καὶ γονίμου. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ παρομοίωσις δὲν ἐκφράζει ἐπαρκῶς τὴν γινομένην ζημίαν, διότι τὸ ἔδαφος ἐκεῖνο ἴδύναται ἐπὶ τέλος νὰ παραγάγῃ σίτον, ἐνῶ ἡ γυνὴ δύναται νὰ δώσῃ τὴν γέννησιν εἰς ὃν ἀνεκτίμητον· εἰς ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν!

Ὁδεῖον δέ, τὸ ὕστατον ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ἐκάνονισε τὴν κίνησιν τῶν ἀστέρων, ἤναψεν ἔτι ἡλίου τινάς, ἐπανεφέρει εἰς τὴν ὁδὸν αὐτῶν δύο ἢ τρεῖς κόσμους ἀποπλανηθέντας, κατῆλθε εἰς τὰς κατωτέρας χώρας καὶ ἀφίκετο τυχαίως πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ Ἄδου.

Ἔτεινε τὸ οὖς πρὸς στιγμὴν καὶ ἤκουσε τὰς οἰμωγὰς καὶ κραυγὰς, αἵτινες ἐξήρχοντο τοῦ βάθους τῆς ἀβύσσου, μελαγχολῶν καὶ ἀσγάλλων ὅτι ἔπλασε τοὺς ἀνθρώπους μάλιστα οὕτω νὰ κολάζωνται. Ταῦτα δ' ἀναλογιζόμενος, ἐντυγχάνει τῷ Σατανᾷ, τῷ κακῷ πνεύματι, ὠθοῦντι πρὸς τὸν Ἄδην σύνταγμα κολασμένων.

Ἐξήτασεν αὐτὸ κατὰ τὴν διάθασιν.

Οἱ πρῶτοι ἔβαινον ἔχοντες τὴν κεφαλὴν κεκυφύαν, τὸ βλέμμα ὑποῦλον καὶ λοξόν, τὸ ὕφος δουλοπρεπές, ταπεινὸν καὶ βλακῶδες ἄμα. Μετ' αὐτοὺς ἤρχοντο ἄνδρες τινὲς σκεπτικοί, ἤρεμα βαδίζοντες καὶ ἀτενῶς προσηλθόντες τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Θεοῦ καὶ οὐδέποτε κύπτοντες [τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀνέστειλε τὴν συνοδίαν καὶ δεικνύων τοὺς πρώτους ἠρώτησε.

Τίνες εἰσὶν οὗτοι;

Ὁ Σατανᾶς ἀπήντησεν.

Ἄνθρωποι πληροῦντες τοὺς ὑμετέρους ναοὺς καὶ προσευχόμενοι ἀπὸ πρωῒας μέχρι ἐσπέρας, ἀλλ' ἡ προσευχὴ αὐτῶν ἐξέρχεται μόνον τῶν χειλέων, διότι ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν βασιλεύει ἡ ὑποκρισία. Κηρύττουσι τὴν ἀρετὴν καὶ πράττουσι τὸ κακόν· ὁμιλοῦσι περὶ ἀγάπης καὶ ἀληθείας καὶ τρέφουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τὸ μῖσος καὶ τὸ ψεῦδος· ὑποκριταὶ καὶ ψευδευλαβεῖς.

Λάβε αὐτοὺς, διέταξεν ὁ δίκαιος Θεός.

Ἔϊτα στρεφόμενος πρὸς τοὺς τελευταίους·

Καὶ οὗτοι;

Γενεὰ ἄλλου εἶδους, εἶπεν ὁ Διάβολος, ὀλίγον ἐστενωγορημένους· ἄνθρωποι θέλοντες τὰ πάντα νὰ γνωρίζωσι, τὰ πάντα νὰ ἐνοῶσι, τὰ πάντα νὰ ἐξηγηθῶσιν· ἄνθρωποι ἄνευ πίστεως, αἵτινες οὐδὲν θέλουσι, νὰ πιστεύσωσιν ἢ ὅτι ἐνοοῦσι, ἀμφιβάλλουσι δὲ περὶ πάντων τῶν ἄλλων.

Ἐἴνε εἰλικρινεῖς· ὑπέλαθεν ὁ Θεός.

Μάλιστα ἀπήντησεν ὁ Πειρασμός.

Τότε διατὶ συνέλαθε αὐτοὺς· Ἐὰν μὴδὲν ἕτερον διέπραξαν σφάλμα παρὰ νὰ χρησιμοποίησωσι τὴν ἰσὺν ἐκεῖνην, ἣν ἐγὼ αὐτὸς ἔθηκα ἐν αὐτοῖς, τὴν μάλλον εὐγενῆ ἄλλως τε, τὴν μείζονα ἐκπόρευσιν τῆς θεότητός μου, ὅπερ καλοῦσι Λόγον, εἰς ἐρευνῶσιν ὅπως κάλλιον γνωρίσωσι, μελετῶσιν ὅπως κάλλιον ἐνοῶσιν, εἰς μὴ ἀμφιβάλλωσιν ἢ ἐκ σωφροσύνης, εἰς ἀποφαίνωνται ἄνευ ὑπερηφανίας ἢ ἀρνῶνται ἔτι ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως, ἐν τίνι δικαιοματι ἀπαγγεῖ αὐτοὺς; Οὗτοι μοὶ ἀνίχουσιν, ἐλευθέρωσον αὐτοὺς.

L. BRETHOUS—LAFARGUE.

Ο ΘΕΟΣ.

ΜΥΘΟΣ ΕΥΣΕΒΗΣ*

Ἡμέραν τινὰ, κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ κόσμου, ὁ νέος δημιουργὸς ἐγκατέλειπε τὸν Παράδεισον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει ἐν τῇ εὐρείᾳ αὐτοῦ αυτοκρατορίᾳ.

—Ὁλο (*). Ὁ εὐφυῆς μυθολογὸς σκοπὸν βεβαίως ἔθετο καὶ ἐπιμύθιον τὸν καυτηριασμὸν τῶν ὑποκριτῶν καὶ τῶν ψευδευλαβῶν, ὅς καὶ ὁ Μολιέρος διὰ τοῦ Ταρτούρου ἐπάταξεν ἐφ' ᾧ καὶ παρίστησι τὸν Θεὸν τοὺς πάντας συγχωροῦντα πλὴν αὐτῶν. Καίπερ δὲ ὁ Θεὸς μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ πολυεὐσπλαγχνὸς τὴν ἀπιστίαν οὐδέποτε συγχωρεῖ. Σ. Σ.

ΤΡΙΑ ΑΝΘΗ.

Φαιδρά, γλυκερά ἢ αἴγνη
ἀπέπνεε μύρα, κ' ἢ γῆ
εἰς ὄροσον ἐλούετο θάλλουσα·
ὑπὸ τὰ πτερά τοῦ ζεφύρου
ἢ κόμ' ἢ πυκνῇ τῆς αἰγείου
ἀβροῦς ἐκυμάτιζε πάλλουσα.
Ἐπὶ τῆς πρασίνης ἀκτῆς
τοὺς πόδας ἀγρίου ναρκισσοῦ
ἠσπάζετο κύμα σαπφειῶν
καὶ τοῦ λυκαυγοῦς ἢ ἀκτῆς
λεπτῇ τῷ ἐκρύσσου.

Κ' ἐγὼ μὲ πτερόεντα πόδα
ἐξήλθον τοῦ οἴκου φαιδρά
νὰ δρέψω ἀγνά, θαλερά
τοῦ ἔαρος ρόδα.

Πλὴν μ' εἶπον τὰ ἄνθη οἰοῦντα
εἰς αὔρας πνοῖν ἀρααίν·
«ὦ, μή, πρὸς Θεοῦ, μὴ μᾶς κόψης!
Ἴδὲ πῶς ἀβρὰ καὶ ἀνθοῦντα
δροσώδη τηροῦμεν χροιάν,
γελώσας τὰς οἴχας.
Ἴδὲ, ἄνωθ' ἡμᾶς ἀγνή,
χουσόπτερος, ἐρατεινὴ
ψυχὴ πτερουγίζει·
γλυκὴν μᾶς δωρεὴ ἀσπασμῶν,
τὴν λάμπουσαν κάραν ἡμῶν
θαπεύει, λυγίζει.
Ἐάν πλὴν ἡ χεῖρ σου σκληρὰ
μᾶς κόψη, νεάνις, —
μὲ τ' ἀνθῆ σου τὰ γλυκερὰ
ἐκ λύπης κ' ἐοῦ θ' ἀποθάνης.
καὶ αὔριον ἢ ζεφυρτίτις
θ' ἄρπάζῃ ἐπίσης νεκρῶν
καὶ θά σὲ κυλίῃ μακρῶν
ὁ γυᾶξ ὁ ἀκαλαρθεύτης. . . .
ὦ! ὕπαγε κάλλιον, κόρη,
ἂν ἄνθεμα θέλης καλά,
ἐκεῖ ὅπου ἔαρ γελά,
ἐκεῖ, εἰς τὰ ὄρη.»

Ὁ φοῖβος ἐνῶ δελασφόρος
τῆς φοῖβης λαμπρὸς ἀδελφός,
ἀδάμαντας ραίνει καὶ φῶς,
ἀνέβην εἰς τ' ὄρος

ὦ! ἀνοιξὲς ποία τερπνὴ!
«Εἰς ποῖον εἰσῆλθον λειμῶνα;
ἐφώνησα ἐν ἥδονῃ·
καὶ μ' ἔκραζε μία φωνή:

«Εἰς τὸν Ἐλικῶνα!»

Καὶ θεῖα τις αἴφνης μορφῆ,
μὲ πέπλον φωτὸς τιμαλφῆ,
ἀνθίστεπτος καὶ γλυκυτάτη,
ἀνέτειλ' ἐμπρὸς μου χωροῦσα·
τὴν λύραν εἰς χεῖρας ἐκράτει
καὶ ἦτον ἡ Μοῦσα! . . .
μ' ἀθάνατα ἵστραπτε κάλλι
ἀγγέλων χρυσῶν
καὶ ὡς ἀνδῶν τῶν δασῶν
γλυκεῖα ἐλάλει.
ἐν ᾧ δὲ ἐμπρὸς τῆς ἐσκήριτων
μὲ δράκα μὲ ἔρανε μύρτων.
Μ' ἀπέτεινε βλέμμα γλυκὴ
κ' ἐν ᾧ ἰλαρὰ ἐμειδία
προσέκυψε κάτω ἐκεῖ
καὶ ἄνθη μοι ἔδρασε τρία.
«— Τὰ ἄνθη αὐτὰ τ' ἀπαλὰ
ἢ αὔρα ἀγνή βαυκαλά·
(μοὶ λέγει) τὴν δροσὸν τῶν πίνε·
μ' αὐτὰ ἢ καρδία γελά,
μ' αὐτὰ σιωπῶσιν ὀδύναι.»
Καὶ τ' ἀνθῆ αὐτὰ τὰ φαιδρά,
τὸ ἐν εἶν' Ἐλπίς καὶ τὸ ἄλλο Χαρά,
τὸ τρίτον ἢ Πόινδις εἶναι.

Κ. Α. Π.

ΚΟΡΩΝΑ Ἡ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἄδριάννα Μοριᾶς πρὸς Βαλεντίνην Γκερσοῦν.

Εἶμαι μανιακὴ. Μοὶ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ ἔλθῃς πρὸς ἐμοὶ ὅπως διέλθῃς δεκαπενθημερίαν μετὰ τῆς μητρὸς μου καὶ ἐμοῦ, καίτοι γνωρίζεις ὅτι δὲν δύνασαι νὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπ' ὅτου ὑπεσχέθης τοῦτο, ἐμελλες νὰ γίνῃς μήτηρ. Δὲν ἠγνόεις βεβαίως τὴν λεπτομέρειαν ταύτην. Ἐγίνωσκας τοῦτο τοῦλάχιστον πρὸ ἑξ ἢ ἐπτὰ μηνῶν. Διατί δὲν μοὶ εἶπες τὴν ἀλήθειαν; «Ἐγγαμος γυνὴ δὲν πρέπει, φαίνεται, νὰ ὁμιλῇ περὶ τοιούτων πραγμάτων πρὸς μικρὴν κόρην». Τοιαύτη ἦτο ἡ ἀπάντησις τὴν ὅποιαν μοὶ ἔδωκεν ἡ μήτηρ μου, ἅμα μεμψαμένη αὐτήν, διότι μοὶ ἀπέκρυψε τοὺς ἀληθεῖς λόγους, οἵτινες σὲ ἠνάγκασαν νὰ μὴ τηρήσῃς τὴν λόγον σου. Ἐν πρώτοις δὲν εἶμαι μικρὰ κόρη, συμπληρώσασα ἤδη δέκα ὀκτώ ἔτη, παρῆλθε δὲ ὁ καιρὸς τῆς φαντασιοπληξίας. Καὶ ἐν τούτοις θεωρεῖς ἀπλούστατον νὰ γράψῃς πρὸς τὴν φίλην σου: «Δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἔλθω ὅπως σὲ ἴδω, διότι πλησιάζει ὁ καιρὸς τῆς ἀπελευθερώσεώς μου». Ἄλλὰ δὲν εἶμαι πλέον φίλη σου. Ἐγγαμος γυνὴ δὲν ἔχει πλέον φίλας κύρας πρὸς ὑπανδρείαν. Νομίζεις σαυτὴν σοβαρὰν. Κατὰ πόσον λοιπὸν διαφέρομεν τὴν ἡλικίαν; Σχεδὸν κατὰ ἓν ἔτος τὸ πολὺ. Μόνον, διότι σὺ ἐμυθήθης ἤδη εἰς τὸ μέγα μυστήριον πρέπει νὰ σαθαμίζῃς τοὺς λόγους σου, ἵνα μὴ ἐρεθίσῃς τὴν φαντασίαν μου. Ὁ πατήρ μου δὲν ἦτο τῶν ἰδεῶν τούτων, καὶ τούτου ἕνεκα ἐπὶ μᾶλλον λυποῦμαι ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ. Οὐδέποτε οὗτος τοσοῦτον μὲ ἠδίκησε. Θέλεις νὰ μάθῃς εἰλικρινῶς τὴν γνώμην μου περὶ ἀγωγῆς τῶν κορασίων; Τρυτὰ ἔδει ἅμα τῇ πρώτῃ αὐτῶν κοινωνίᾳ τῶν ἀχράντων μυστηρίων, νὰ ἀνατρέφονται ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ὅταν ὁ πατήρ αὐτῶν ἦ ἐντιμὸς καὶ σώφρων ὡς ἦτο ὁ ἐμός. Διατί αἱ μητέρες ἡμῶν περιφρονοῦσι τόσον τοὺς συζύγους αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου; Ἐπαναλαμβάνουσι δὲ πρὸς τοὺς ἀνδρας: «Οὐδὲν ὑμεῖς γνωρίζετε περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν κορασίων! Ἄλλὰ τότε διατί ἐμπιστεύονται ἀποτόμως ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἡμέραν, οὐ μόνον τὴν ἀνατροφήν, ἀλλὰ καὶ τὴν τύχην τῶν θυγατέρων αὐτῶν εἰς ἄνδρα, ἄγνωστον τέως, νέον, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἄπειρον, καὶ παντελῶς ἀγνωστοῦ τὸν χαρακτῆρα, τὰς διαθέσεις καὶ τὰς ιδέας τῆς μνηστῆς του; Ἡ ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ πατρὸς εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ συζύγου μεταβάσις ἡμῶν θὰ ἦτο ἦττον ἀπότομος καὶ ἦττον ἐπικίνδυνος. Ναί, εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ συζύγου — μεταχειρίζομαι τὴν λέξιν ταύτην ἐπιτήδης — εἶδον πολλάκις πῶς ὁ σύζυγός σου σὲ ἐκράτει ὅτε περιεπατεῖτε τὸ ἔσπερας ἐν τῇ δενδροστιχίᾳ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

ὦ! ἡ σελήνη αὕτη! Μὲ στενοχωρεῖ διὰ τῆς ἀργυροῦσης αὐτῆς ἐπιφανείας, διὰ τῆς ἀπαθείας αὐτῆς. Ὅταν τὴν παρατηρῶ, καὶ ἀπὸ τινῶν ἤδη ἡμερῶν τὴν παρατηρῶ συχνάκις, δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἀναφωνήσω κατ' ἰδίαν. «Τὶ εἶδεν αὕτη καὶ τί ἤκουσεν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου!» Ἄλλὰ πόσον εἶναι ἐμπίστως σιωπηλὴ. Οὐδὲν ἐπαναλαμβάνει, καὶ ἐξακολουθεῖ τρέχουσα κατοπιν τοῦ ἡλίου, χωρὶς οὐδέποτε νὰ προφθάνῃ αὐτόν. Ἴτι ὑπομονή! Καὶ ὅταν θὰ ὤμεν ἀποθαμμένοι, ἐξηφανισμένοι, ἐκμηδενισμένοι, λησμονημένοι, αὕτη θὰ ὑπάρχῃ, οἱ δὲ μεθ' ἡμᾶς θὰ τὴν παρατηρῶσιν ὄνειροπολοῦντες, ἐλπίζοντες καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς, πάντοτε, πάντοτε. Εἶναι φοβερὸν νὰ εἶναι τις τόσον μηδαιμνὸν πρᾶγμα.» Ἐνίοτε αισθάνομαι σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ καταφύγω εἰς μοναστήριον, νὰ περιβληθῶ τὸν μακρὸν ἐκ χονδροειδοῦς μαλλίου χιτῶνα, νὰ μὴ ὁμιλῶ πλέον, νὰ μὴ σκέπτομαι πλέον, νὰ μὴ ὑπάρχω

πλέον, καὶ οὕτω νὰ κάταρτίθω τὴν ἀκμὴν μου σὺν τῷ χρόνῳ. Δυστυχῶς ἐν τῷ μοναστηρίῳ δὲν δύναται τις νὰ πλύνηται ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καθ' ἑκάστην πρωΐαν καὶ καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, ἄλλως ἀμέσως θὰ ἐκλειόμεν ἐν αὐτῷ. Θὰ ἐθυσιάζω καὶ αὐτὴν τὴν κόμην μου, ἀλλ' οὐδέποτε δύναμαι νὰ παραδεχθῶ ὅπως μὴ ἔχω πάντα τοὺς πόδας λευκοτάτους καὶ τοὺς ὀνύχας ροδόχρους. Ἐσχάτως συνδιελεγόμην μετὰ τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους Εὐστασιας. Ἐνίοτε μεταχθίνω πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῆς. Ἐξέφρασα αὐτῇ κατὰ διχρόρους καιροὺς τὰς ἐπιθυμίας μου καὶ τοὺς δισταγμούς μου, καθ' ὧν σχεδὸν θὰ ἐθριχόμεθον, ἐὰν ὁ ἐπίσκοπος ὑπισχνεῖτό μοι νὰ μοι ἐπιτρέψῃ νὰ ἔχω πρὸς τὸ κελλίον μου κομμωτήριον ὅμοιον πρὸς αὐτὸ ὅπερ ἔχω ἐνταῦθα.

— Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, μοι ἀπήντησεν ἐκείνη. Τοῦτο ἀντιβάνει εἰς τοὺς κανόνες. Ἄλλως τε, δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ φροντίζωμεν περὶ τοῦ σώματος ἡμῶν.

— Λοιπὸν, ἀδελφὴ, οὐδέποτε πλύνετε τὸ σῶμα σας;

— Εἶναι ἀληθές, μοι εἶπεν ὑπομειδιῶσα, ὅτι τὴν προτεροκίην εἶδον κατὰ τύχην τὰ γόνατά μου, ἦσαν τόσον ἀκθάρτα, ὥστε ἔμεινα κατησχυμένη ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἐξομολόγησις αὕτη εἶναι τόσῳ μᾶλλον ἀξιολύμματος, ὅσα ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους, πρὸς τὰ τεσσαράκοντα ἔτη αὐτῆς ἔτη, εἶναι πλὴν τοῦ ὠριστάτου, εἶναι δὲ τὸ γένος πριγκίπισσα Ν... ἀλλ' ἀδύνατος, ἐγὼ οὐδὲν εἶμαι τοσοῦτον ἄροντις καὶ οὐδέποτε φαίνωμαι ἔχουσα μᾶζα τὰ γόνατα.

Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἐξέλθω τῆς θέσεως εἰς ἣν εὕρισκαμαι νῦν. Μήτηρ ἐπὶ πολλὰς ὥρας παρετήρουν τὴν σελήνην, δὲν μοι παρέσχε τὴν λύσιν. Ἰδοὺ διατί ἐπιθύμουν μεγάλως νὰ σὲ εἶχον πλησίον μου. Θὰ με συνεβούλευε, ἢ τοῦλάχιστον θὰ με διεφώτιζε. Θὰ ἐκρίνες δὲ ἐξ ἰδίων.

Τὸ νὰ εἶναι τις μήτηρ κενθάνει πολλὰ πράγματα. Εἶναι ἀληθῶς ἡ μητρότης θεῖον πρᾶγμα; Ἦσθαι ἀγαπᾶ ἢ σύζυγος περισσότερο, τὸν πατέρα ἢ τὸ τέκνον; ἢ ἀγαπᾶ ἀμωτέρους ἐξ Ἰσοῦ. Ἠρόσιος νὰ διακρίνης πάντα ταῦτα; Δύνασαι νὰ μοι ἐκφρασθῆς εἰλικρινῶς; Δὲν θὰ σε πρῶτως, ἢ μήτηρ μου δὲ δὲν ἀναγινώσκει τὰς ἐπιστολάς μου. Θὰ με ἐρωτήσῃς, διατί ὅταν εὕρισκαμαι ἐν ἀνεπιτησίᾳ δὲν συμβουλεύομαι τὴν μητέρα ἢ τὸν πνευματικόν μου τὸν ἀδελφὸν Σερβάν; Μᾶθε ὅτι ἡ θέσις μου εἶναι ὅπως ἔκτακτος, διότι ἡ μὲν μήτηρ μου θὰ με ἐξελθῆσαν ὡς τρελλήν, ὁ δὲ ἀδελφὸς Σερβάν δὲν θὰ ἐνόει τίποτε.

Ἡ μήτηρ μου προθύμως θὰ συγκατένευε νὰ ἐπιχειρήσω μικρὸν ταξείδιον, ὁ δὲ ἀδελφὸς Σερβάν θὰ με συνεβούλευε νὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν νὰ με φωτίσῃ. Ὁ Θεὸς ἔχει ἄλλας ἀσχολίας; Ἄλλως τε, ἐπειδὴ εἶναι μοναδικὴ ἡ θέσις μου, δι' αὐτὸν δὲν θὰ ἦτο τί σοβαρὸν; Ἴσως ἡ θέσις μου εἶναι πολὺ φυσικὴ, ἐγὼ δὲ ἐκπλήττομαι τοσοῦτον, διότι δὲν εἶμαι ἐξοικειωμένη πρὸς αὐτήν.

Ἰδοὺ τὸ πρᾶγμα: Ἡ μήτηρ μου θέλει νὰ με ὑπανδρεύσῃ. Κατ' ἀρχὴν δὲν ἀντέτεινα, ἀφοῦ θὰ ὑπανδρευθῶ, διατί νὰ μὴ ὑπανδρευθῶ νέα; Ὅμιλῶ περὶ γυναικῶν. Δὲν θὰ ἠγάπων ἄνδρα τῆς ἡλικίας μου. Ἐξ ἡ ἑπτὰ ἐτῶν διαφορά μοι φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι τι δυσανῆλογον. Ὁ πατήρ μου ἀπέθανεν πρὸ δύο ἐτῶν. Ἡ μήτηρ μου ἀπέθαλε τὴν μελάνην περιβολὴν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος τούτου, ἐνδυθεῖσα τὴν ἰσχρὸν καὶ φαίχρουν ἐνδυμασίαν, καὶ ἐπανελάβε τὰς ἡμερησίας καὶ ἑσπερινὰς ὑποδοχὰς τῆς. Μὲ παρουσίαζεν εἰς τὸν κόσμον, διότι σκέπτεται προφανῶς περὶ τῆς ὑπανδρείας μου. Δὲν εἶμαι δυσειδής, πτωχὴ, ἡλίθιος, φθισικὴ. Οἱ γονεῖς μου εἶναι ἐντιμοὶ καὶ ἀξιοσεβαστοί. Ὑπανδρευομένη δὲν θὰ λάβω ὑπ' ὄψιν τὴν ματαιοδοξίαν ἢ ἀργυρολογικόν τινα συνδυασμόν. Τὰ χρεώγραφα ἡμῶν εὗρηται ἐν ἀσφαλείᾳ, οὐδὲν φοβώμεθα ἐκ τῶν χρεωκοπιῶν. Δὲν αἰσθάνομαι τὴν ἀνεπιτησίαν νὰ ἀλλάξω κοινωνικὴν θέσιν ὅπως καλῶσί με πριγκίπισ-

σάν ἢ δουρίσασαν ἐν ταῖς νέαις οἰκογενεαῖς ἐνθα θὰ εἰσεχώρουν ὑπὸ νέον τίτλον. Ἄλλως τε ἔχομεν μικρὰν θέσιν. Κατάγεται αὕτη ἀπὸ μακρῶν; Δὲν γνωρίζω τίποτε, ἀλλ' εἶναι ἐπαρκής, ὅπως διακριθώμεθα τῶν ἡμετέρων προμηθευτῶν. Περὶ τούτου οὐδεὶς ὁ σκόπτων ἢ ὀνειδίζων. Δὲν τρέφομαι ὑπὸ φαντασιοπληξίῶν καὶ ἀπραγματοποιήτων ἰδεῶν. Οὐδὲν ἀπαιτῶ παρὰ τοῦ συζύγου μου νὰ εἶναι ἥρωε. Ἐπιθυμῶ μόνον νὰ ἔχη καλῶς τὴν υγιείαν, νὰ ἀσχολῆται περὶ τι μέχρι τοῦ δείπνου, καὶ νὰ με ἀγαπᾶ κατὰ τὸν λοιπὸν χρόνον. Ἴσως ὁ γάμος μοι παροῦσα μεγαλειότεραν ἐλευθερίαν. Ἡ παιδαγωγὸς μου μὲ συνοδεύει πανταχοῦ ὅταν λείπῃ ἡ μήτηρ μου. Τοῦτο ἀποβαίνει γελιοῦν. Ἐπιθυμῶ περισσότεραν ἐλευθερίαν. Ἄκουε νὰ γίνηται λόγος περὶ βιβλίων τινῶν, ἐπιθυμῶ νὰ ἀναγνώσω αὐτά. Τὰ χαρακτηρίζουσιν ὡς ἀριστουργήματα ἐνώπιόν μου καὶ τὰ ἀποκρύπτουσιν ἀπ' ἐμοῦ. Πῶς δύναται βιβλίον τι νὰ εἶναι ἀριστούργημα καὶ νὰ εἶναι ἀπηγορευμένον εἰς μίαν κόρην; Ἴσως βιβλίον τι ἐξ αὐτῶν μὲ διαφωτίσῃ περὶ τῆς θέσεώς μου. Ταῦτα πάντα ἀκοῦσι δι' ἐμέ. Κρίνω ἐμαυτὴν λίαν λογικὴν, θὰ εὐδαιμονήσω δ' εὐκόλως ἐὰν μὴ ἐπέλθῃ καταδρομὴ τις τῆς τύχης ὅπως ἀπρόοπτος καὶ ὅπως περίπλοκος.

Συνήντησας τὸν χειμῶνα παρ' ἡμῖν τὸν κ. δὲ Βίλλογγ, τὸν ὅποιον ἐπαρουσίασεν ἡ κ. Πολλουῦ, ἥτις τότε ἀπέκρυψε τὰ σχέδια τοῦ βρωῶνος (εἶναι βρωῶνος, ἀληθῆς βρωῶνος). Προέκειτο περὶ τοῦ γάμου μου. Ἐγνώριζον τὸν ἄνδρα τούτον, διότι πολλὰς μετ' αὐτοῦ ἐχόρευσα. Δὲν μοι ἀπέφρασκεν. Ὅτε τὸν εἶδον εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἐνόησα περὶ τίνος πρόκειται. Ἄλλως τε, ἡ μήτηρ μου δὲν εἶναι μυστικὴ. Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς μοι εἶπεν ὅτι οφείλω νὰ τὸν θεωρῶ ὡς ὑποψήριον. «Ἡ κοινωνικὴ τοῦ θέσις, ἡ ἡλικία του, ἡ περιουσία του, ἡ οἰκογενεὰ του, τὰ προηγούμενά του, εἶπεν, συμβιβάζονται πρὸς ἐμέ. Σοὶ ἀπόκειται νὰ ἀποφασίσῃς. Προσποιεῖται ὅτι οὐδὲν ἐννοεῖς, οὕτω δὲ δύνασαι νὰ τὸν σπουδάσῃς ἀνέτως. Δὲν θέλω ποσῶς νὰ σὲ ἐπηρεάσω». Τὸν ἐνθυμείσαι; Ὑπανδρευθῆς ὀλίγον μετὰ τὴν μετ' αὐτοῦ συνάντησίν σου. Δὲν θὰ τὸν ἐπρόσεξες βεβαίως. Εἶναι ὑψηλός, λεπτοφυής, ἔχει ξανθὴν γενειάδα, ὠριστάτους ὀδόντας, κεφαλὴν ὀλίγον μικρὰν, ὤμους εὐρεῖς, ὀλόκληρον δὲ τὸ ἐξωτερικόν του φανεροὶ ἰσχύιν. Ὁ ἀγαπώμενος ἄνδρ δέον νὰ ἦ ἰσχυρός, δὲν εἶσαι τῆς αὐτῆς ιδέας; Δέον νὰ αἰσθάνωμεθα ἐν αὐτῷ πάντοτε προστάτην μεθ' οὗ εὕρισκόμεθα δὲν θὰ φοβώμεθα οὔτε τὸ ὕδωρ, οὔτε τὸ πῦρ, οὔτε τὸ πλῆθος. Οἱ πόδες του οὐδὲν τὸ ἔκτακτον ἔχουσι κάλλιστα δὲ εἶναι ὑποδεδεμένοι. Αἱ χεῖρές του, λίαν ἐπιμελετημέναι, εἶναι ὀλίγον τραχεῖαι. Ἰππεύει θαυμασίαι. Ἐχει πολὺ πνεῦμα καὶ εἶναι πρὸ παντὸς παιδρός. Πολλὰς τὸν κύνθησεν ἡ τύχη. Δὲν ἐκπλήσσομαι ἐπὶ τούτῳ. Πῶς τὸ γνωρίζεις; θὰ ἐρωτήσῃς. Ἐνίοτε ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ, παρὰ τῇ μητρὶ, καθὼς γίνονται λόγος περὶ ὅλων τῶν νέων οὓς ἠθέλει τις συναντήσῃ ἐν ταῖς αἰθούσαις, ὅταν ἡ παρουσίασις των ἢ ἡ αἴτησις παρουσιάσεως εἶναι ἀπρόοπτος. Ὁμίλησαν περὶ αὐτοῦ διὰ κεκαλυμμένων φράσεων, ἀλλὰ ἐνόησα τὰ πάντα. Ἄλλως τε εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνατραφῶμεν τώρα ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τῶν ἀποκρυπτομένων ἡθῶν. Καθ' ἑκάστην πρωΐαν αἱ ἐφημερίδες ἀναγράφουσι τὰς συνδιαλέξεις τῆς προηγούμενης ἑσπέρας, καὶ συναντῶμεν πάντοτε τὰ ὀνόματα τῶν ἡμετέρων χορευτῶν μετὰ τῶν ἐπωνύμων τῶν νεανίδων, ὡς αἱ ἀμαξῆαι αὐτῶν συναντῶνται μετὰ τῶν ἡμετέρων ἐν ταῖς Ἡλυσίαις πεδίαις ἢ ἐν τῷ δάσει τῆς Βολωνίας ἢ ἀλλαχοῦ.

ALEXANDRE DUMAS fils.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.